C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff-Milenium_2.pdb

PDB Name: Neff - Milenium 2
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.8.2003
Modification Date: 30.8.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ondřej Neff
MILÉNIUM 2
ZEMĚ BOJUJÍCÍ

(c) Ondřej Neff, 1994
illustration (c) Martin Zhouf, 1994

Prolog

Příběh, který vám budu vyprávět, se odehrává čtvrt století po událostech, vylíčených v románu Milénium. Kdo ho četli, mohou následující řádky přeskočit. Jsou určeny těm, kdo se s pojmy jako umran a noc Milénia setkávají poprvé.
V posledních měsících druhého tisíciletí skupina odhodlaných mužů a žen odhalila prastaré tajemství, známé do té doby jen nejužšímu kruhu zasvěcenců: Homo sapiens sapiens není jediný inteligentní živočišný druh, obývající Zemi. V rozsáhlých podzemních prostorách žila od pradávna i rasa umranů, vývojově spojená s druhohorními ještěry. Za pomoci kosmické inteligence obývající prostory Oortova mračna byl před tisíci let postaven na planetě Marsu vysílač vln, schopných zasáhnout lidský genetický kód. Jednou za tisíc let mohl tento přístroj, spojený s aparaturou ukrytou v prostorách pod pyramidou v egyptské Sakkaře, geneticky proměnit polovinu lidstva na umrany.
V románě Milénium podrobně líčím, co předcházelo půlnoci z 31. prosince 1999 na 1. ledna 2000, která vstoupila do dějin pod jménem noc Milénia. Tehdy vskutku nastal konec světa v tom smyslu, v jakém ho znalo lidstvo až doposud. V celosvětové populaci během čtyřiadvaceti hodin každý druhý člověk mutoval v inteligentního ještěra umrana. Trvalým důsledkem noci Milénia bylo rozdělení původního obyvatelstva Země na dvě biologicky odlišné inteligentní rasy v poměru jedna ku jedné.
Následovala údobí marných nadějí i zdánlivě beznadějných krvavých zmatků. Rozsáhlá území někdejšího Třetího světa se potopila do válek mezi lidmi a umrany, které následovaly po Miléniu. Ke stabilizaci došlo pouze v pásmu táhnoucím se od severní Ameriky přes Evropu a ruskou část Asie po Japonsko, které se stalo zónou prosperity. Umranské podzemní prostory byly mnohonásobně rozšířeny a staly se druhou doménou civilizace, lidem nepřístupné.
Uvnitř zóny prosperity však zůstalo několik městských ghett. Žili v nich nostalgici, blázni, romantici i zoufalci, kteří se nedokázali vzdát někdejšího způsobu života a vytvořili groteskní kulturu úpadku, na které lpěli s maniakální úporností. Bylo to marné úsilí. Životní podmínky v ghettech se zhoršovaly a vyháněly obyvatele do zóny nebo do podzemního umranského ráje.
Ghetto Sarden, ve kterém se odehrává náš příběh, leželo na pomezí hranic někdejšího Německa, Lucemburska a Francie. Vždycky bylo v popředí neblahého zájmu obou kultur, které do něho ukládaly svůj odpad: zóna sem odkládala lidi, umrané technologie. Výsledkem bylo strádání a četné pohromy.
Ta nejhorší a poslední z nich se jmenovala byla transmutace.

Kapitola první
1.
Podpažní spony karbonitového krunýře zapadly a Salzmann pocítil na hrudi protivnou svěžest vnitřní klimatizace.
Teď teprve jsem návnada, pomyslil si. Teď teprve jsem opravdu v prdeli.
Poručík Rodier chodil kolem něho, sahal mu do podpaží a do rozkroku jako krejčí drahého pánského salónu, nic neškrtí, pane, máte opravdu volnost pohybu, pane, ráčíte nosit vlevo, nebo vpravo, pane, jsme od toho, abychom vám vyhověli, pane.
Hovno. Jste tady od toho, abyste mě hodili dropautovi jako návnadu.
"Dobrý? Můžeš se volně hejbat, Sally?"
"Jmenuju se kurva Salzmann, sráči."
Policista se ušklíbl do žabích očí rozhněvaného umrana v karbonitovém krunýři. Rodier. Jeho jemnocitu se mohl dotknout leda úder rezavou kramlí do čela, nadávka nikoli. Salzmann to ostatně věděl, jeho sociální čuch mu to napověděl.
Jinak by se policejnímu poručíkovi neodvážil nadávat.

"Pro mě jseš Sally. Nesnáším Němčoury, i když jsou to náhodou zasraný žabomrdi, jako jseš ty. Salzmann je němčourský jméno, jasný, Sally?"
"Já jsem bejval Němec, než to přišlo."
Než přišlo Milénium. Než svinská rasa umranů vylezla z podzemí. A než tou svou stokrát svinskou vědou změnila polovinu lidstva na ještěry sobě podobný.
Tenkrát Salzmann spadl mezi tu horší půlku.
Stal se umranem. Žabomrdem.
A přestal být Němcem.
To je teda fakt skvělý, že mi po tolika letech života nějakej hajzl, ke všemu ještě původně francouzskej policajt, bude vyčítat německý původ, uvažoval Salzmann.
"Mohl bych se taky na to vysrat, Rodiere," navrhl.
Tučná ústa policejního poručíka se stáhla do přívětivé grimasy.
"Ty můžeš jenom držet hubu, návnado. Před Miléniem každej něco bejval. To je teď v prdeli. Tys možná bejval moc ohromnej policajt. Já vím, já od tebe tu litanii slyšel stokrát. Jenže teď jsi žabomrd a vožrala a živá sračka a neděláš nic, protože ničeho nejsi schopnej. Akorát dělat návnadu. Na to jsi podepsal kontrakt se Skupinou. Odemkni tuhle sponu," ukázal na uzávěr karbonitového krunýře, "a smlouva je v prdeli a naskočí ti penále. To věřím, hajzle. To by se ti líbilo. Žít tady na povrchu v Sardenu, na podpoře, a hovno dělat, chlastat a votravovat po hospodách kumpány, jakej jsi bejval dobrej policajt, dokud jsi byl ještě člověk a ještěrky se schovávaly před kočkama pod placatejma kamenama. Jenže, kamaráde, ty nejsi člověk, a už vůbec ne policajt. Jsi zkurvená umranská ventra a žabomrd a děláš návnadu a koukej držet tu tvou roztlemenou držku, nebo..."
"To stačilo, Rodiere."
Policista, který se dostal do nálady typu 'jsem zlý, jsem tak krásně zlý' a plnými doušky vychutnával rozkoš z bití někoho, kdo se nemůže bránit, se obrátil a tak tak že se nepostavil do pozoru a nesrazil paty - jen se trochu napřímil.
"Jak myslíte, pane Likt," řekl. "Vycházel jsem z toho předpokladu, že tyhle asociálové potřebujou morální povzbuzení před akcí, oni se v poslední chvíli můžou posrat, chci říci, jeví tendenci ke kolapsu vůle..."
Likt promluvil tiše, takřka zasněně, a na Rodiera se ani nepodíval. Nespouštěl z očí temný obrys domu, ve kterém se skrýval nepřítel.
"Pan Salzmann je dobře povzbuzený a nepochybně k vám cítí vděk za všechno, co jste pro něho udělal."
Ulice Marcela Heyraulta zaplavená deštěm se leskla jako průvod čolků. Byla z poloviny vylidněná. Před čtrnácti dny se tu z umranského podzemí vynořil OVUT, čili umranské hovno, jak se odpadovým objektům umranské technologie říkalo lidově: pětadvacet metrů vysoký homolovitý objekt vyrostl v troskách narychlo vyklizeného a zbořeného činžáku , mléčně bílý s poloprůhlednými sklovitými skvrnami, do kterých byly zalité bizarní útvary technologického odpadu. Lidé se báli, že na řadu přijdou i další domy a stěhovali se pryč.
Rodier se stáhl k policejnímu vozu, ve kterém seděli další dva muži. Založil ruce na prsou, okázale netečný k dešti, který mu bubnoval na dýnko placaté čepice a stékal po ramenech pogumovaného pláště. Ulice byla z obou stran uzavřena plastikovými bíločervenými pásy. Díval se, jak bachratý Salzmann provázený zabíječem Skupiny přecházejí na druhý chodník k tomu prokletému domu. Zabíječ... Byl ve Skupině nový, a kdo ví, jak se tam vůbec dostal. Patřil spíš někam do baru i s tou jeho potetovanou nóbl hubou, uvažoval o něm Rodier.
Světlo, které až doposud zářilo v jeho černém štítu podobné Šivovu oku, zhaslo stejně náhle, jako ohýnek nedopalku v dešťové vodě. Kolem rohu se prosmýklo nějaké veliké zvíře, nejspíš krysa.
"Nebuďte nervózní, Salzmanne," hovořil k umranovi vlídně Alf. "Půjde to dobře. Všechno jsme nacvičili. Jste dobře vytrénovaný odražeč."
"Návnada," opravil ho Salzmann. Do Skupiny nastoupil před čtrnácti dny. První týden tréningu se Sindy Kozkou div nepřežil. Útok, obrana. Útok, obrana, šest hodin denně. Večer býval tak vyčerpaný, že neměl ani chuť na panáka. Pak ho tělo přestalo bolet. Předvčírem mu řekli, že tréning skončil. A dnes večer, zrovna když se chystal ke starému Harrymu do Irské hospody, se ozval komunikátor, který mu hned první den po nástupu připevnili k ruce: jde do první akce.
Tmavá masa domu mu najednou připadala jaksi leskle černá, jako štít padlého anděla.
Návnada, opakoval si Alf v duchu to slovo. Tak si odražeči říkali, a ne bezdůvodně. Odražeč má za úkol jenom vylákat transmutanta z úkrytu. Jestliže žralok je veden pudem zabít - sežrat, transmutant to má jednodušší. Chce jenom zabít - zabít. Jeho metabolismus je přestavěn na obrovské okamžité spalování. Dokáže vyvinout nesmírnou rychlost a sílu. Obvykle rozbíjejí úderem pěsti oběti hrudník, proniknou tkáněmi až na druhou stranu hradního koše, rozbíjejí ho a jediným škubem ve zpětném pohybu vytrhávají páteřní obratle. Jindy zasahují hlavu a trhají obličejové části lebky.
Alf se ohlédl po Salzmannovi. Umran byl klidný, možná až netečný. Opravdu je mu všechno jedno...
Hromská práce. Jde klidně, kdežto já jsem tak nervózní! pomyslil si.
"Bylo by ode mne nesprávné, kdybych vás neupozornil, že tohle je nestandardní operace. Zatím jsme vždycky zasahovali, když se transmutant vyjevil." Použil odborného termínu Skupiny. Snad jen její šéfka Grácie Vivianová věděla, kdo a kdy vymyslel tak komické označení pro masakr. "Dnes poprvé nás někdo upozornil, že transmutant se teprve chystá se vyjevit."
"Co na tom sejde?" zeptal se Salzmann.
"No dobře," řekl Alf podrážděně. Vyvede toho chlapa něco z míry? Při tréningu byl Salzmann dobrý, možná nejlepší ze všech odražečů Skupiny. Teď Alf zapochyboval, jak se umran zachová v opravdové akci. Co když to tupé hovado usne?
2.

Bogdan zhasl a vyhlédl oknem. Naproti přes ulici parkovalo auto a o kapotu se opíral muž v nepromokavém plášti a ploché čepici. Znal ho, byl to Rodier, který měl u sardenské policie na starosti transmutanty. Obzvlášť komická funkce... Z nařízení svého šéfa sem on sám, osobně, policisty i Skupinu zavolal. Pan siCalda si potrpí na složité scénáře.
"Je tu policie, Elynor," řekl, aniž se ohlédl na tu, již oslovil. "Vaši přátelé."
"Nejsou to moji přátelé," řekla mladá žena.
"Jsou to vaši kolegové," trval na svém Bogdan. "Světová antiteroristická je přece policejní útvar."
"Víte dobře, že už pro ně nepracuju," lhala Elynor. "Utekla jsem před nimi ze zóny."
"Nebo vás poslali do Sardenu. Nasadili vás k nám, jste jejich veš."
Bogdan stál u okna a pozoroval dvojici přecházející přes ulici. Alfa Likta také poznal, byl to ten nový zabíječ Skupiny. Umrana ťapkajícího loužemi vedle něho viděl poprvé. Byla to bezpochyby návnada. Jenže... Od kdy umrani smějí pracovat pro Skupinu? Zřejmě si ho vybral Alf Likt. Musí to být zvláštní chlapík, tenhle Likt. Má držení nóbl mladého pána z dobré rodiny. Proč se dal ke Skupině? Co asi ho vedlo k tomu, že si vybral umrana za návnadu?
"Tak mě zabte, když mi nevěříte. Nebo mě pošlete zpátky do zóny, Světová antiteroristická to udělá za vás."
Obrátil se k ní a ironicky ji pozoroval v mdlé záři svíčky, zastrčené do hrdla láhve od calvados.
Byla to mladá dáma, ušlechtilá jako arabská klisna. Opírala se o rám dveří otevřených do tmavé předsíně, roce založené na prsou, dlouhatánské nohy ležérně zkřížené. Zdálo se, že nevnímá pelech v koutě místnosti, hromadu matrací a zavšivených dek, také cihel z vyvalené venkovní stěny, zakryté nějakou reklamní cedulí. Na tom všem se válelo několik zpitomnělých feťáků.
"Zabít vás? To by šlo. Rozhodně by to šlo," řekl Bogdan.
Vytáhl z kapsy nějaký kovový předmět.
Elynor jen přešlápla a překřížila nohy. Nespouštěla z něho oči. V Londýně ji instruovali, že v Sardenu nejsou žádné střelné zbraně. Umrani vyvinuli nějakou speciální technologii, která umožnila detekovat výbušniny a za jediný rok vyčistili celé město. Ledaže by ostří hoši z organizace Struana siCaldy našli nějaké protiopatření...
"Kdyby bylo po mém," pokračoval Bogdan, "sejmul bych vás. Jenže patron má jiné plány. On je politik a myslí na mnoho tahů dopředu." Myslel to ironicky? "Osobně si myslím, že moje řešení by pro vás bylo výhodnější. Já bych vás rychle a skoro bezbolestně zabil."
Uvědomila si, že to, co Bogdan drží v ruce, je injekční pistole.
Gangster přistoupil k peleši a namátkou popadl nohu, která nejvíce vyčnívala ze změti polovědomých těl. Zatáhl a vyvlekl děvče, skoro dítě, špinavé blonďaté stvoření s úzkými ramínky. Zůstalo ležet na podlaze nedaleko láhve se svíčkou v hrdle. Nevidoucí oči upíralo na strop a cosi neslyšně ševelilo.
Bogdan pustil děvčeti nohu, sáhl pro kapesník a pečlivě si otřel ruku. Pak zaváhal a kapesník hodil na zem.
"Pojďte sem," vybídl Elynor.
Mladá žena zaslechla v temné předsíni nějaký pohyb. Věděla, že tam jsou dva muži Bogdanovy osobní stráže. Poslechla. Vykročila a zastavila se u oblouzněného dítěte. Bogdan jí podával injekční pistoli.
"Šlehněte jí jednu," řekl.
Elynor zaváhala.
"Odporuje to služebnímu řádu Světové antiteroristické ?" ušklíbl se Bogdan.
Pokrčila rameny, uchopila pistoli a sklonila se nad dívkou. Přiložila jí ústí injekce ke krční tepně, zaváhala a tázavě vzhlédla k Bogdanovi. Usmál se.
"Ovšem, že je to string."
Strnula. Bogdan se přestal usmívat.
"No dobře," řekla a stiskla spoušť. "Tak tedy string."
Pistole sykla a dítě sebou škublo. Elynor vstala, Bogdan ležící postavičku překročil a sebral Elynor injekční pistoli a zastrčil ji zpátky do kapsy.
"No dobře," znovu se na Elynor usmál. "Teď to bylo dobré."
"Říká se, že string..."
"...je pěkné svinstvo," přisvědčil Bogdan uznale. "Dělá z lidí dropauty. Někdy a z některých. Uvidíme, jak bude fungovat tentokrát."
Dívenka několikrát zamrkala a sedla si.
3.
Alf Likt pozvedl dokonalý zabíjecí nástroj, který byl vedený v inventáři zdravotní pojišťovny pod heslem RUKA PRAVÁ.
"Tam..." zašeptal.
Salzmann sáhl do torby na boku krunýře pro baterku. Ještě, že je vodotěsná, prolétlo mu hlavou.
"Aááá...!"
Řev umírajícího živočicha rozčísl tmu prostoupenou deštěm, byl to člověk, umran, puma drcená čelistmi pasti, co na tom smrti záleží? Je nevybíravý jedlík. Salzmann vytáhl baterku a halogenová neurvalost vytrhla fasádu domu z noci. Dole krámky, boty, vegetariánská restaurace, automatický mandl, reklama na KOLINSTORE, zelená fešanda se na ní tlemí a je, svině, celá šťastná, že ji ošoustává KOLINSTORE, to už se reklamní billboard bortí, někde mezi písmeny N, S a T puká, krvavá postava, paže i ruce rozhozené, je to člověk nebo umran?, nikdo neví a je to taky jedno, postava letí, jako by ji někdo vystřelil z kanónu, kurva, ta dropautská svině ho prohodila stěnou, je tohle vůbec možný? A to už rozbité tělo plesklo na dlažbu, mokré na mokré, svaly v posledních záchvěvech žití se smršťovaly, snad se chtěly schoulit do klubíčka embryonálního závitku, zkusit to znovu, nejde to, braši, je po srandě! My víme, odpověděly by

svaly smutně, kdyby mohly, stačily jen udělat něco pro zasmání, pokroutily rozdrcené kosti a naaranžovaly je tak, aby nohy i ruce připomínaly svlečené fusekle.
"Kurva," řekl Salzmann, "to je bordel! Díra ve stěně maskovaná cedulí. V takovým baráku může bydlet jenom verbež. Somráci. Feťáci."
"A dropauti," doplnil ho Alf. "Byl to vzkaz. Varování."
Salzmann tázavě ukázal bradou na tělo, z něhož tiše prýštila krev. Tohle je varování? Likt přikývl. Ukrytý dropaut jim poslal červenou dopisnici: nechte mě na pokoji, chlapci, stálo na ní. Prohodil živý dopis stěnou domu. Proč by měl hledat poštovní schránku? Síly měl dost, byl to dropaut.
Salzmann svítil baterkou na proražený billboard. Napadlo ho, že je to ušní otvor a že dům teď naslouchá. Blbost, domu je to fuk, jenom dropaut je schovaný někde tam za roztřepeným okrajem reklamní tabule.
"Neslyší nás. Je hluchý," řekl Alf klidně. "Víme toho o transmutantech málo. Je jisté, že nemají sluch."
"Prokristapána," supěl Rodier, který k nim přibíhal.
"Nechoďte sem," zarazil ho Alf. "Stůjte!"
Rodier uposlechl a ustrnul uprostřed ulice jako pomník svaté Nerozhodnosti.
"Teď už se vyjevil," podotkl Salzmann. "Začíná to být standardní operace?"
"Snad," poznamenal Alf.
Do jisté míry se mu ulevilo. Rozbitá mrtvola u nohou, na to byl každý zabíječ zvyklý, i on sám, třebaže neměl zkušenosti, se na to psychicky připravil. Uspokojovalo ho vědomí, že se připravil dobře. Nebál se, ani nebyl rozčilený. Měl prázdnou mysl mistra bojových umění, který se chystá k boji. Instinkt mu napovídal, že se nemusí bát nějakého Salzmannova selhání. Bylo to opravdu jen tupé hovado? Nebo za jeho netečností stojí hradba silné životní zkušenosti?
4.
Transmutace zasáhla křehký organismus dívenky s prudkostí poryvu větru.
Vztyčila se a vyhublý obličejík se svraštil do pekelné grimasy. Oči zmizely v hlubokých štěrbinách a ve šklebivých ústech se objevily bílé zuby a lesklé dásně pokryté pěnou. Prudce oddychovala.
Bogdan, který včas pochopil, co se děje, popadl Elynor za ruku a vtáhl ji do temné chodby. Páchl tu pot jeho bouchačů, kteří by se nejraději ztratili z parády co nejdřív.
Dropaut se pomalu rozhlížel kolem sebe. Škvírkovitýma očima se zahleděl do temného obdélníku dveří, žádný pohyb za nimi nezachytil. Obrátil se tedy k lůžku.
Někdo se tam právě převalil z boku na bok.
Jediným skokem dropaut překonal polovinu místnosti, dopadl nešťastníkovi na záda, zvedl ho jako polovycpaný polštář, následoval úder do hrudi, zapraštěly kosti a bestie vytrhla krvavý chuchvalec. Oběť jen křikla a zmlkla navždy.
Ještě dřív, než se stačila skácet nazpět na lůžko ji dropaut od sebe odstrčil tak prudce, že prorazila zády billboard kryjící vyvalenou stěnu a vypadla ven na ulici.
"Ježíši Kriste," uniklo Elynor.
"Blahopřeju. Odvedla jste dobrou práci," řekl Bogdan uznale. Hovořil stísněným hlasem a ruka, kterou stále ještě svíral paži Elynor, se mu chvěla. "Takže tahle šarže stringu funguje... moc prudce. To není dobré."
"Buďte zticha..." zaprosil jeden z bodyguardů.
"Jen klid. Dropaut neslyší. Jde po pohybu a tady nás nemůže vidět."
Transmutant pokračoval ve strašné práci. Nějaký vousatý chlapík se v té mele probral a vztyčil paži. Dropaut to spatřil a vzápětí mu ji utrhl. Smrtelný úder následoval dřív, než muž stačil vykřiknout. Ustrnulá čtveřice slyšela jen zvuky připomínající hodování šelem ve lví kleci.
"Jdeme," zavelel konečně Bogdan. Jeden ze strážců rozsvítil kapesní lampu. Vyšli na schodiště, vystoupili o patro výš a úzkou chodbou se dostali do vedlejšího domu. Bogdan za nimi pečlivě uzavřel kovové dveře. Teprve potom pustil paži Elynor.
Obličej mladé ženy měl barvu lebky vypálené sluncem.
"Proč... Proč jste mě k tomu donutil?"
"Pan siCalda si to tak přál," odtušil Bogdan.
"Proč?"
"Abyste na vlastní oči viděla, jak působí string."
"String... Dobře, proč jsem to měla vidět?!" opakovala.
"String je dobré, silné zboží, s velkou perspektivou. Původně umranská technologie, mezi námi. Ale zatím nepoužitelné, protože někdy působí... tak, jak jste viděla. Je třeba na něm pracovat. To bude váš úkol, Elynor. Panu siCaldovi je jedno, jestli jste fízl nebo ne. Po tom, co se stalo, patříte k nám. A budete pro nás pracovat, dokud..."
"Dokud co?"
"Dokud pan siCalda nerozhodne jinak."
Pochopila, že ji Bogdan zavedl na cestu bez návratu.
A také pochopila jeho slova, že by smrt pro ni byla ta lepší volba.
5.
I pro Rodiera to byla nestandardní akce.
Obvykle byli lidé ze Skupiny na místě první. Dropaut začal řádit, někdo přivolal Skupinu, zabíječ dropauta zlikvidoval a pak teprve na scénu přicházeli muži z Rodierovy party, aby místo činu zajistili, identifikovali oběti, zařídili odvoz a vše náležitě zaprotokolovali, aby se z tragédie stalo číslo jednací.
Tohle bylo docela jiné.
Poručík stál uprostřed ulice v cloně nesmyslného deště a díval se, jak voda ředí krev z rozbitého těla. O co lépe by se

cítil, kdyby v ruce držel pořádnou pumpovací brokovnici! Připadal si nahý. Nejraději by se rozběhl zpátky k autu.
Ti dva, Likt se Salzmannem, také váhali.
Alf řekl Salzmannovi:
"Vejdete první. Budu se držet o půlkrok za vámi, po pravé ruce," připomínal mu. "Nemusíte se ničeho bát. Dropaut útočí na hruď a tu vám chrání karbonit."
"Já se nebojím," řekl Salzmann. "Akorát se mi chce blejt. A dal bych si panáka."
"Na to zapomeňte," utrhl se na něho Alf. Sám nikdy nepil a Salzmannův alkoholismus se mu protivil.
Dřív, než stačili vykročit, dveře domu se pomalu otevřely a ven vyšla dívenka celá pokrytá krví.
Co to má, kurva, bejt? pomyslil si Salzmann.
Křehká postavička se potácela a v lesklé nachové tváři se jí leskly oči. Chtěla jim něco říct, nedokázala však ze sebe vypravit ani slovo. Salzmanna napadlo, že právě vyvázla z masakru a chtěl k ní vykročit, když vtom ho něco zarazilo, nějaký vnitřní intenzivní pocit bezprostředního nebezpečí.
Zůstal tedy stát.
Co to má bejt, opakoval si. Nahoře byl dropaut. Ta holka tam musela být taky, je celá od krve.
Hergot, co je to za blbost? Přece nepustil jen tak tuhle malou holku? Ledaže...
Pochybnost způsobila, že karbonit krunýře se stáhl do rozměrů lískového oříšku. Salzmann si uvědomil, že nedýchá.
Také Alf byl na pochybách a napadlo ho, že transmutantovi se nějak zželelo tak křehkého stvoření.
Jestli je dropaut opravdu schopný dívku pustit na svobodu, třeba to není úplný dropaut, třeba by se s ním dalo vyjednávat... Prý se takové případy staly. Mezi muži ze Skupiny se povídalo, že i dropauti mutují, mění povahu, taktiku...
V Salzmannovi promluvil vnitřní hlas. To je on, dropaut, naléhal ten hlas. Nepustil nikoho. Je to on, a jde po mase. Jenom vypadá jako holčička, ve skutečnosti je to šelma horší než tyrannosaurus rex.
To není možný, táhlo mu hlavou. Dropaut vždycky vylítne hůř vzteklej než štír. Že by mutace dropauta? Změna taktiky? Opravdu? Mladá holka, to je ta změna taktiky? Je to fakt z dropaut?
Stál a nevěděl, co má dělat.
Alf Likt zachovával regule a neopustil určené místo o půlkrok vpravo za svým odražečem.
Dívenka pohlédla na Salzmanna a pak na osamělou Rodierovu postavu, vtlučenou do mokré dlažby ulice.
Policista na ni zamával a vykročil k ní.
Dropauta přitahuje pohyb.
Byla unavená, sbírala síly.
Krokem náměsíčníka minula strnulou dvojici a mířila k Rodierovi.
Když ušla několik kroků, Salzmann se za ní otočil a prudce tleskl dlaněmi o sebe.
Nezareagovala, neškubla sebou, udělala další krok.
Dropaut neslyší, připomněl si Salzmann. Vzápětí vykročil, natáhl ruku a popadl ji za paži. Prudce škubl. Tvor se otočil, Salzmann stačil zahlédnout zvířecí škleb a už tu byl útok, rychlý, vražedný.
Dropautova pěst sjela po povrchu karbonitu. Rána bezmála Salzmanna odhodila. Podařilo se mu udržet rovnováhu, ukročil trochu nazad a stranou, a dalším škubem hodil dropauta Alfovi do rány.
V následující vteřině byl transmutant mrtvý.
Rodier sem běžel a také jeden z jeho mužů vystoupil z auta, zatímco druhý brebentil do vysílačky. Za chvilku se ozvaly sirény sanitních vozů a první modré blesky se otřely o černá okna opuštěných domů.
Policista, který vystoupil z vozu, vytáhl z pouzdra kameru a nasával tragedii do objektivu, jako když maminka luxuje mrtvé mouchy pod oknem. Přijely dvě sanitky a vyběhli z nich zřízenci s nosítky. Salzmann si vsunul do úst gauloisku. Nedokázal ji zapálit.
"Takhle to bude pořád?" zeptal se Alfa Likta.
Ten přikývl.
"Pořád. Dokud... Dokud nezaváháme. Díky, že jste nezaváhal, Salzmanne."
"O čem to mluvíte? Dělal jsem to, co jste mi řekl."
"No ovšem," řekl Alf prázdným hlasem.
Je mu opravdu všechno jedno. V tom je jeho cena. S uspokojením si vzpomněl, jakou nevoli vyvolal ve Skupině, když oznámil paní Vivianové, že si za odražeče vybral umrana. Volil dobře, to oni se mýlili.
"Pane Likt, můžu se vás na něco zeptat?"
"Jistě, Salzmanne."
"Proč to všechno je?" řekl Salzmann, hledě na zřízence, kteří odnášeli těla do sanitek. Další běželi dovnitř domu, odkud někdo něco křičel.
"Jak to, proč? To přece není náš úkol, ptát se na takové věci."
Někdo vzdychl a Salzmann si uvědomil, že je to on sám.
V následujících dlouhých měsících prodělal s Alfem Liktem ve službách Skupiny paní Grácie Vivianové mnoho podobných akcí a už by asi nespočítal, kolik dropautů spolu zlikvidovali. O agendu se přece starala Wenda, sekretářka paní Vivianové.
Na onu otázku si Salzmann v těch osmnácti měsících ani nevzpomněl.
Potom přišel čas, kdy si ji měl vybavit s plnou naléhavostí.

Kapitola druhá
1.
"Dnešním dnem přestává Skupina existovat," řekla Grácie Vivianová. "Je zrušená a všechny naše aktivity magistrát zakázal. Nařízení samozřejmě nemá zpětnou platnost. Nemusíme se tedy zodpovídat z toho, co jsme dělali doposud. Napříště... od této chvíle... bude policie považovat likvidaci dropauta za vraždu."
Co se mnou teď bude, pomyslili si muži, kteří ji poslouchali. Všichni, s výjimkou Alfa Likta.
Co teď bude se Salzmannem, uvažoval.
Poslouchal dál, co Grácie Vivianová říká, slova mu táhla hlavou jako řetězce vzájemně nesouvisejících zvuků. Seděl v kabině číslo šest veřejné holografické hovorny, jediné na pátém okruhu v jižním segmentu Sardenu. Kdyby se ohlédl, prosklenými dveřmi by viděl operátorku, mladou tučnou umranku, oblečenou do zámotku z fluorescenčního aktivního lana. A vchodovými dveřmi si mohl prohlížet nový OVUT, dvacetimetrovou bílou homoli umranského technologického odpadu slitého do monolitického bloku, kterou před čtrnácti dny čilí obyvatelé podzemí vystrčili na povrch země. Do tváře mu mířil snímací objektiv. Nad ním byla cedulka:
POZOR, NEPŘÍTEL NASLOUCHÁ
Pod něj někdo připsal:
TO SE TOHO DOZVÍ!
Objednal si třicet minut hovoru. Byly to celkem vzato vyhozené peníze. Slova Grácie Vivianové sotva vnímal, nebral na vědomí ani neviditelnou přítomnost tlusté umranské operátorky ve vedlejší místnosti. Pozoroval mouchu, která mu v kabině dělala společnici.
Ta byla s největší pravděpodobností skutečná. Měla šest nožiček, pár blanitých křídel, na zadečku obraz chryzantémy, zřejmě značku firmy, která vytvořila její mutaci, a jako moucha se chovala. Létala prostorem kabiny po nepravidelné dráze, složité, avšak vždycky stejné, jako kdyby měla v hrudi nějaký inerciální navigační systém, a snad ho tam i měla. Po dvou obletech vždycky usedla na nýt, který přidržoval na stěně tabulku s nápisem:
V PŘÍPADĚ VÁLKY BUDE HOVORNA VYHRAZENA VOJENSKÉ KOMUNIKACI!
Sedla si na nýt, odpočívala a třela si přední nožičky. I její přítomnost v kabině byla oprávněná - ke špíně hmyz patří, božský Aristoteles dokonce učil, že se hmyz ze špíny rodí.
"Zrušená..." říkal někdo. "Jak někdo může zrušit něco, co je?"
V pseudoprostoru panoramatické obrazovky holografické hovorny tkvělo osm tváří, osm hlav, všechny neskutečně skutečné, připomínaly veliké kulaté brouky zalité do čirého jantaru. Plocha obrazovky byla však podrápaná a pomalovaná pestrobarevnými obrazci, mezi nimiž převládaly přeškrtnuté sedmičky a písmena N v kruhu. Vypadalo to, že hlavy vězí za hustým mřížovím nějaké veselé klece.
Alfa napadlo, že se na něho přes barevné šmouhy dívají jako skrz prsty. Přinejmenším některé z nich.
Jistě ne Grácie Vivianová, šéfová Skupiny. Vážná tvář ženy snad šedesátileté, možná mnohem starší. Šedé vlasy se slabě modravým přelivem sčesané nazad ho tuhé helmice. Vysoké čelo, rovný nos a pevná, skoro mužská brada. Ústa měla široká, přísná. Ačkoli si nechala odstranit vrásky, nepodnikala hony na každou další, která se jí snad objevila u očí nebo koutků úst, jako to dělaly jiné dámy jejího věku. Šlachovitý krk měla ozdobený drahým perlovým náhrdelníkem.
Sindy Kozka a Alan Hatala, s těmi také neměl nikdy žádný konflikt a Kozka dokonce se s ním skoro kamarádil, pokud to vůbec bylo možné. Strehli, černý Tobiáš, nic moc. Mlčenlivý Slezar. Zato Raoul Hernandez a Jose Jalepen byli Alfovi největší konkurenti ve Skupině. Než přišel, soupeřili o titul jedničky. Rychle se ukázalo, že Alf je lepší. Něco takového se neodpouští, tím spíš, že neměl za sebou minulost streetfightera, pouličního rváče, nikdy nehladověl, natož aby prožil dětství v base. K bojovým uměním se tento příslušník bohaté vrstvy hi-set dostal jen proto, že ho nudily monorailové závody, drogám se vyhýbal, miloval jen z lásky a společenské radovánky ho odpuzovaly.
Nepotřeboval peníze. Bojoval pro radost a taky proto, že dropaut mu zabil jeho mamá a taky papá. Zrušení Skupiny pro něho mnoho neznamenalo.
A za odražeče si zvolil umrana. Pro toho znamenala Skupina všechno, kromě alkoholu, ovšem.
Muži ze Skupiny neměli Salzmanna rádi, i ti z nich, kteří se naučili Alfa respektovat. Tím hůř. Nedalo se nic dělat, pluli na jedné lodi.
Všichni byli likvidátoň, ve slangu Skupiny zabíječi. Každý měl kromě peněz jiný důvod, proč mu zabíjení transmutantů dělalo potěšení. Někdo chtěl spasit svět, jiný sebe. Pro někoho to byl dobrý způsob obživy, pro jiného vyražení.
Kriminální minulost? Tenhle pojem neměl už dávno ve městě ten význam, jako kdysi. Policie přenechala starost o zločin velkým gangům a zviditelňovala se udílením horentních pokut bohatým a zaručeně neškodným uživatelům visuté sítě monorailové dopravy. Těch ostatně nebylo mnoho a žili v pečlivě izolovaném prostředí vrcholné kultury a vrcholné dekadence. Doslova "dole ve městě" nebydlel nikdo zcela řádný a zcela normální. Řádní lidé se z města vyhlášeného za vojenský prostor odstěhovali ven do zóny prosperity, řádní umrani se připojili ke svým šťastným druhům v jejich podzemním ráji.
Takže každý, kdo tu zbyl, se mohl považovat stejně tak za poškozeného jako za toho, kdo škodí.
Alf zabíjel s prázdnou myslí. Považoval to za správné. Proč on sám to dělal? Protože akt zabití bral za jediný dotyk se skutečností? Anebo proto, že v každém transmutantovi viděl svoji Irenu, nenáviděnou-milovanou, odpuzující-přitažlivou, podbízivou-nedostupnou?
"Jak to, zrušená Skupina?" křičel Hernandez naléhavě. "Co teď s námi bude?"
"A co bude s dropautama? To budou běhat po městě a zabíjet?" ptal se někdo jiný.
Dropaut, opakoval si Alf. Co je to dropaut? Ten, který zabíjí, protože nemůže nezabíjet. Proto musí být zabit.
Tak jednoduché to je.
Dosud se o to starala Skupina. A ta je teď zrušená.

Alf cítil, že se propadá do nejistoty, nebo ještě hůř, že ho pocit nereálnosti zmáhá a dusí. Nereálnost jako taková by mu ani tolik nevadila. Jenom v něm násobila osamělost, tíživý pocit výlučnosti jediné vědomé reality v nereálném prostředí. Provázela ho všude a zbavil se jí jen ve výjimečných chvílích: když jeho pěst vnikala do transmutantovy hrudi, například. Nebo když se miloval s Irenou.
To první se dělo v poslední době častěji.
2.
Pokusil se poslouchat, co se kolem něho povídá. V jeho nejistotě mu to nepomohlo.
"Transmutanti..." říkal někdo.
Byl to Strehli.
Usměvavý štíhlý muž s plavým knírem, který původně pracoval jako údržbář monorailu. Potom transmutant zmasakroval před jeho očima pětičlennou rodinu. V několika vteřinách roztrhal jedno středostavovské štěstí a změnil monorailový vozík na jateční vanu plnou krve, ve které ležely cáry masa. Jednou se Alfovi svěřil, že se mu každou noc zdá o dětských očích, které plavaly úplně nahoře a dívaly se na něho. Sám tenkrát vyvázl jen náhodou. Když na něho dropaut zaútočil, byl už naštěstí vyčerpaný a pomalý. Strehli mu stačil vrazit do hrudi testovací sondu, kterou právě držel v ruce. Měl z toho šok, léčil se v blázinci a tam mu rozházeli kolečka v hlavě tak dokonale, že se stal zabíječem Skupiny a likvidoval transmutanty holýma rukama. Zabíjel, jak sám věřil, z radosti.
"Přece je nenecháme... jen tak?"
"Ode dneška je to výhradně práce policie," říkala Grácie Vivianová. "Magistrát přestal trpět soukromé bezpečnostní agentury na celém území Sardenu. Rozhodnutí ovšem přišlo odjinud. Zvenku. Má to souvislost s válečnými přípravami. Reprezentace zóny pohrozila, že městu zastaví potravinovou pomoc."
Moucha usedla na nýt tabulky s nápisem V PŘÍPADĚ VÁLKY BUDE HOVORNA VYHRAZENA VOJENSKÉ KOMUNIKACI. Alf vystřelil dopředu ruku s nataženým ukazovákem. Pod bříškem prstu to křuplo a mrtvolka se mu přilepila ke kůži mazlavou hmotou vyhřezlou z mušího hrudníku a zadečku.
Byla to skutečná moucha, pomyslil si.
Zabil jsem ji.
Cvrnknutím odmrštil tělíčko vlevo. Zapadlo za datavodní kabel. Bylo správné, co jsem učinil? Nepořádek je tu teď ještě větší, než před tím, uvažoval.
Takže oni zrušili Skupinu, táhlo mu hlavou. Smrt mouchy ho vrátila k reálnému uvažování.
To na tom Salzmann bude bídně.
Každý likvidátor měl pomocníka. On si zvolil Salzmanna, bývalého policistu, který se v posledních dvaceti letech potloukal především jako vyhazovač z nočních podniků. Šupák a ožrala. Ovšem to hlavní, co mu ostatní likvidátoři nemohli odpustit, bylo to, že nebyl člověk, ale umran.
Člověkem byl až do noci Milénia. Pak se z něho stal ještěr. Proč neodešel po humano-umranské válce s většinou svých soukmenovců dolů, do umranského podzemí? Alf se ho na to často ptal. Salzmann nikdy nedokázal soudně odpovědět.
Kolem bylo ticho. Uvědomil si, že se na něho všichni dívají.
"Co to tam děláte, Likte?" zeptala se ho Grácie Vivianová.
"Zabil jsem mouchu," odpověděl. "Skutečnou."
Nedíval se na ni. Díval se na její tvář.
I ona se dívala na jeho tvář. Všichni hleděli na tvář Alfa Likta.
3.
Na levé straně obličeje měl zelené tetování, umranskou klasiku ze začátku Nové doby. Šikmo z míst nad levým obočím, přes hřbet nosu, pravý koutek úst až někam ke krční tepně, se klikatila jasně viditelná hranice. Za ní tetování končilo a začínala normální lidská pokožka. Vypadalo to, jako kdyby někdo roztrhl celohlavovou masku vejpůl, jednu část si přilepil na tvář a druhou zahodil.
Stávalo se že se ho ptali, proč má tak divnou hubu?
"Býval jsem v Humano-umranském svazu," odpovídal neochotně.
"To je svazový tetování, jasně. Proč ne na celý hubě, že se tak ptám?"
"Dropaut mi půlku tváře utrhl a zahodil ji."
"Hergot," obvykle komentoval zvědavec. "Jak to, že jste to přežil?"
"Nevím. Ztratil jsem vědomí a na nic se nepamatuji. Vím, že mě odvezli na resuscitaci. Tam mě připojili na komunikační monitor. Ptali se mě, jak to chci, jestli klonovat pleť s tetováním, nebo bez, a tetování odstranit."
"No a co dál?"
"Na displeji se prý objevil nápis 'NAHRAĎTE ZTRACENÉ, ZBYTEK NECHTE'."
"Jak jste to myslel?"
"To kdybych já věděl!", odpovídal v takových případech Alf.
4.
"Zabil jste mouchu?" opakovala po něm Grácie Vivianová. "Co jste tím myslel?"
Na tak složitou otázku nedovedl odpovědět.
Tváře teď hleděly na něho. Uvědomoval si, jak sám je v kabině, pouze s mrtvolou mouchy, zapadlou za datavodní kabel. Tváře byly neskutečné, netýkaly se ho.
Najednou, jako kdyby za horizontem vycházelo světlo, ta tma pochybnosti v něm začala řídnout a na tváři ho zahřála skutečnost.
Ti lidé ho nenáviděli a pohrdali jím. Magistrát zrušil Skupinu, přišli tedy o existenci. Život v Sardenu bude teď ještě

horší, než kdy jindy, přiblíží se ideálu technologického smetiště, kde obyvatelstvo nemá co pohledávat, a on si zabíjí mouchy a nedovede vysvětlit, proč. Kdyby mohli, zabili by ho a dokázali by to vysvětlit.
Je jiný, než oni, copak to nestačí k vraždě?
Usmál se.
Zabíjeli dropauty ze všemožných důvodů, i pro peníze. Alf peníze nepotřeboval, byl z bohaté rodiny, měl jich dost. A dropauty zabíjel, protože to bylo opravdové. Pak v tom ovšem hrála roli i Irena. Jsem bytostně závislá na svobodě, řekla mu jednou. Nejraději by ji za tu frázi praštil. Zlost si schoval pro dropauta. Co by asi řekli ostatní likvidátoři Skupiny, kdyby o něm věděli, že tak usilovné trénuje, protože jeho děvče je svobodomyslné, jak by řekl on, nebo běhna, jak by ji ocejchovali oni?
"Slyšela jsem dobře? Řekl jste, že jste zabil mouchu? Co tím myslíte?" ptala se paní Vivianová.
"Nechte toho," ozvalo se zprava. Alf poznal hlas Sindyho Kozky. Sindy měl Alfa rád. Obdivoval ho, ovšem přesně z těch důvodů, ze kterých Alf sám sebou pohrdal: pocházel z bohaté rodiny, která měla peníze a dokonce i četla knihy.
"Nenechám. Magistrát zrušil Skupinu, protože se blíží válka. Nemůže trpět organizace, ve které jsou umrani a magoři. Není div, že chlap, který má umrana za odražeče, v téhle chvíli zabíjí mouchu! To je pro mě magor." Promlouval Jalepen.
"Vždycky jsem říkal, že se Skupina musí magorů zbavit. Že má pracovat jenom s profesionály. Proč jsme si nechali magory mezi sebou?"
"Opravdu, nechte toho," opakovala po Sindym paní Vivianová. "Ještě jsem vám neřekla všechno. Magistrát naznačuje, respektive někteří významní činitelé naznačují, že za jistých okolností nám všem nabídne práci u policie. Někdo musí dropauty... omezovat. Chápe to i reprezentace. Bude to dělat speciální oddíl, složený z odborníků na policejní práci a terapii."
"Terapii? To jako budou dropauty léčit?"
"Transmutace je oficiálně chápaná jako nemoc. A každá nemoc se dá léčit," odpovídala Grácie Vivianová. "Nejsou s tím žádné zkušenosti."
"Bodejď by jo," řekl Střehli. "Zkušenost s dropautem má jenom ten, koho dropaut zabil nebo kdo zabil dropauta."
"No vidíte," řekla paní Vivianová. "Do té druhé skupiny patříte vy. Policie bude potřebovat vaši pomoc. Je to zatím nezralá myšlenka. Převládají jiné názory. Nejdřív je prý třeba situaci kvalifikovaně zmapovat a vyhodnotit. Už jsem podnikla nějaké kroky. Na magistrátě zatím mají iluze. Nechme je v tom. Jednou jim dojde, že potřebují likvidátory. Udělám všechno pro to, abyste to byli vy. Bude to chvilku trvat. Je to politická záležitost."
"Jestli ten novej oddíl povede poručík Rodier, potěš pánbu," řekl Sindy. "Pěknej blbec."
Likvidátoři se rozhovořili na téma inteligence poručíka Rodiera. Měl na starosti vyšetřování každého případu likvidace dropauta a samozřejmě i případů agrese transmutantů proti obyvatelstvu. Přicházel, když už bylo po všem, aby sesmolil protokol. Říkali mu Mrtvolkář.
"Buďte trpěliví. Věřím, že se vrátíte se k práci, kterou děláte dobře a rádi. U policie ovšem bude víc kázně, než ve Skupině. Zato méně rizika. Když všechno půjde dobře, a doufám, že co nejrychleji, Skupina prostě celá přejde k policii. Nechci planě slibovat. Upřímně myslím, že je to reálné. Jenom..."
"Jaký jenom?"
"Lidi z magistrátu, se kterými jednám, si položili jednu podmínku. Je jednoduchá. Skupina je zrušená," pokračovala Grácie Vivianová, "a to znamená, že okamžitě ukončí činnost. Žádné akce na vlastní pěst. Dropauti pro nás neexistují. Jakmile kdokoli z vás zabije jediného, z jakéhokoli důvodu, definitivně nás odepíšou, přestanou s námi počítat. Opakuji, že je to politická věc a jednání je složité. Berte to jako dovolenou. Mládenci, já vím, co po vás chci. Je to těžké pro vás i pro mne. Musí to být, buďte trpěliví. Stojí to za to."
"To je dobrá nabídka," řekl Jalepen.
"Rozumějte mi dobře," naléhala Grácie Vivianová. "Podmínka se týká všech členů bývalé Skupiny. A ještě něco, abyste chápali, že to magistrát myslí vážně. Jeden dropaut zabitý kýmkoli z vás a magistrát nás všechny postaví mimo zákon. A bude zpětně zkoumat naši činnost. To znamená obvinění z vraždy. Spočítejte kolik dropautů každý z vás zlikvidoval a vyjde vám, co z toho plyne."
"Kdokoli z nás," opakoval Jalepen. "To by musel být nějaký magor." Díval se při tom na Alfa. "Nějaký magor udělá chybu a odnesem to všichni."
"Já tomu moc nevěřím," řekl Sindy. "Zpětná platnost? Blbost."
"Nechte toho!" okřikla ho paní Vivianová. "I my máme svoje zákony. Já prostě zakazuju další likvidační činnost. Nemůžeme si dovolit chyby. Nikdo z nás nesmí nic podnikat na vlastní pěst. Zakazuju to. Kdo zákaz poruší, postaví se mimo náš zákon," řekla důrazně. "Stane se pro nás dropautem. Bude statutárním dropautem."
"Ano. Bude mimo náš zákon. Půjdem po něm," díval se Jalepen na Alfa. "A vyrveme mu srdce z těla."

Kapitola třetí

1.

Kurt Salzmann, skoro pětašedesátiletý umran, povoláním odražeč dropautů a náruživostí alkoholik a děvkař, ještěří hlavu rozvrácenou alkoholem a psychedelickými cigaretami, seděl na posteli ve svém půdním bytě v Sikimově ulici, spojující třetí a čtvrtý okruh, v jižním segmentu. Seděl a uvažoval, proč ta posraná válka s Nemesis musela začít zrovna dnes ráno, když se včera večer tolik ožral. Bylo to sprosté od těch Nemesísů nebo Nemetíků, jak se vlastně jmenují. Měli taky zvolit trošku jemnější styl útoku. Z kterého muzea vyhrabali nacistické štuky, střemhlavé bombardéry se sirénami na bačko-rovitých podvozcích, a hlavně, proč všichni zaútočili zrovna na tenhle barák v Sikimově ulici?

Vole, oslovil sám sebe. Žádná válka, žádné štuky. Vždyť to zvoní telefon.
"Jo," ozval se stručně. Měl fonický přístroj, bez obrazovky.
"Wenda," představila se sekretářka Skupiny.
Vyděsil se.
"Proboha, snad..."
Zděsil se, že by měl teď jít do akce. Dropaut by z něho udělal trhací kalendář! Co by tomu řekl pan Likt, kdyby ho viděl v tomhle stavu? Nakopal by ho nejspíš do jeho umranského šupinatého zadku. Ba ne, nenakopal, pan Likt je nóbl chlap. Jenom by jaksi ušlechtile trpěl.
"Klid, Salzmanne, "řekla Wenda. "Žádná akce."
"To jsem vážně rád. Ne snad, že bych byl indisponovanej, já jsem v plné formě, jenom něco jsem si domluvil, tady soused potřebuje odnést piáno z přízemka na půdu..."
"Nechte toho, Salzmanne. Stalo se něco vážného."
"Pan Likt..." napadlo Salzmanna automaticky.
"Pan Likt je v pořádku. Ne, nemáme žádnou mimořádnou událost... v tom smyslu, jak ji normálně chápeme." Odmlčela se. "Skupina je zrušená," řekla potom tím tónem, jakým se oznamuje příbuzným smrt.
"No jo, zrušená," opakoval Salzmann tupě. "Úplně zrušená, nebo jen trochu?"
"Salzmanne, vy jste zase chlastal."
"Jsem střízlivej jako panna, slečno Wendo!"
"Teď už je to jedno. Až se dáte dohromady, přijďte na Skupinu..."
"Takže není zrušená?"
"Je zrušená! Poslouchejte mě, hrome!"
"Jak mám přijít na Skupinu, když je zrušená?"
"Je v likvidaci a musíme stáhnout materiál. Prostě přijďte, přineste karbonit, odemkneme vám náramek a pak se dozvíte víc."
Karbonit. No jo, válí se tamhle v koutě, nebo by se spíš měl válet. No a náramek... Sáhl si na zápěstí a ztuhl.
Komunikační náramek byl pryč.
"Jste tam, Salzmanne?"
"Jo."
"Rozuměl jste mi?"
"Nejsem blbej."
"Co máte udělat?"
"Přijít na Skupinu a zrušit ji," řekl a zavěsil. Ve zmatku popadl telefonní kabel a vytrhl ho ze zdi. Teď na mě nemůžou! A stejně jsou zrušený. Kurva, náramek! Já, prase ožralý, ztratil náramek! Jak se to mohlo stát?
2.
"Patříte k elitnímu oddílu v celé Skupině," říkala mu paní Vivianová, když mu přístroj před půl druhým rokem připevňovala k ruce. Pan Likt stál vedle ní a tvářil se slavnostně, jako kdyby ten náramek byl nějaký metál. Salzmann nastupoval a třebaže věděl, že jeho předchůdce je právě v těchto chvílích podrobován zásadním tělesným proměnám v kremační peci, připadal si náramně, jako by ho jmenovali velkoadmirálem do války s Nemesis. "Komunikátorem budeme s vámi ve spojení dnem i nocí. Musíte být v ustavičné pohotovostí. Uzávěr je kódovaný. Jenom já ho mohu otevřít, vy si komunikátor nikdy nemůžete sejmout. Velká nepříjemnost, chápu. Je to jedna z podmínek naší spolupráce. Konec konců, i za to budete placen. Jiní si taky zvykli. Souhlasíte?"
Co jiného měl dělat?
Podělkovat po jižáku, jako to dělal dosud, nebo odejít do zóny prosperity, nechat si tam vymýt hlavu a být šťastný až na věky věků amen, ve světě, který byl j úplně jiný, než ten, který teď existoval už jenom jako groteskní karikatura v panevropském ghettu, jak se Sardenu nespravedlivě říkalo, ovšem reálně existoval a připomínal to, co bylo a bývalo před nocí Milénia? Nebo dokonce se připojit ke vzorným, Krásný Příští Svět budujícím umranům v podzemí zeměkoule?
Od noci Milénia, kdy se Salzmann transformoval do ještěřího umrana, živil se kdečím. Dělal vyhazovače v nočních podnicích, někdy také drobného prodavače narkotik a psychedelického softwaru, pasáka i policejního udavače, žebral i kradl. Nakonec se usadil v Sardenu, v tom nádherně umělém městě snů, které se zvolna stávalo městem noční můry, tou měrou, jakou do ostatních, přirozených měst Evropy vstupoval pořádek.
Teprve po dlouhé době mu paní Vivianová dala šanci.
Skupina likvidovala dropauty, transmutované lidské bytosti. Konečně měl pocit, že bude dělat něco pořádného.
A to se vyplatí za drobnou nepříjemnost, jakou je nesejmutelný náramek na levé ruce.
"Co když mi dropaut utrhne ruku i s náramkem?" zeptal se tenkrát pana Likta.
"Na to jsme mysleli," odpověděla paní Vivianová. "V komunikátoru je samo-destrukční zařízení. Je naladěné na vaše biorytmy. Jakmile s nimi nebude v kontaktu, vybuchne. Smůla pro toho, kdo by vám chtěl kvůli komunikátoru useknout ruku!"
"A co když se přístroj pokazí a vybuchne mi na ruce?"
"Pak budete mít smůlu vy," řekla paní Vivianová. "Souhlasíte?" opakovala. "Ještě nikdy se to nestalo, za celou dobu, co Skupina pracuje."
"Jednou do toho krámu prásknu kladivem," řekl a napřáhl ruku. "Chvíli to to zkusím."
Levičkou mu objala šupinaté zápěstí a pravou rukou zaklapla past.
3.
Jak se to mohlo stát? Kde mohl náramek nechat?

Zhluboka se nadechl. Puklou tabulkou světlíkového okénka táhly dovnitř pachy a vůně ranních obřadů celého domu. Kdesi ve spodním patře se rodila z růžové pěny nějaká bohyně, také tam někdo hodoval na hromadě shnilých mlžů. A paní Proserpina dmychala svoje kadidla, aby se uvedla do věšteckého tranzu - nebo spálila jíšku. Dohromady to tvořilo směsný vůňopach, zvaný domov. Někdy tu puklinu zalepím páskou, pomyslil si Salzmann. Někdy. Nejdřív si půjdu vypláchnout tu svou umranskou hubu. Snad se rozpomenu.
Cítil se mizerně po včerejším tahu, ze kterého se vrátil doprovázen mladou uličnicí jménem, jak se matně rozpomínal, nějak jako Kamila. Byla to lidská holka, žádná umranská rajda. Sbalil ji, když okouněla kolem stánků a atrakcí v parku na náměstí Vzájemnosti. Na to si ještě pamatoval. Pak spolu někam zapadli, nedokázal si vybavit, kam vlastně. Měl absolutní okno, jako kdyby někdo z filmu vystřihl klíčovou scénu. Klíčovou? To ne, ta se odehrála tady v bytě. To už měl paměť zase v pořádku. Byla to holka jak se patří, taky v pořádku. Zvláštní věc, uvažoval bez špetky překvapení, jak to bylo všechno včera fajn a nezbylo z toho vůbec nic, jen kocovina. Byt byl prázdný, holka se vypařila.
Holka byla pryč, škoda. Co jsi od ní čekal?, káral sám sebe Salzmann. Že bude čekat, až se probudíš a uvaří ti kafe s mlíkem?
Žádná škoda, tím líp. Teď ráno by to s ní rozhodně nebylo vůbec fajn.
Upínal mysl na tu holku, aby zapomněl na náramek, na zrušenou Skupinu a na strašné nepříjemnosti, které ho čekaly s paní Vivianovou. Zrak mu padl na láhev grantsky. Vyčuhovala do půl pasu z hromady naházených svršků, s náklonem pizánské věže. Hrdlo měla zašroubované. Že by zbylo ještě trochu whisky? Kdyby ne, proč bych ji včera zašroubovával, zadoufal. Jenže, z druhé strany uváženo, co by se muselo včera dít, abych whisky nedopil? Ta holka byla skvělá, ochotně se smála všem Salzmannovým vtipům a přinejmenším předstírala zájem o jeho strašidelné historky z policejní praxe starých časů. I kdyby ona byla tou bohyní zrozenou z růžové pěny, jakou mocí by mu mohla zabránit, aby dopil svoji láhev?
Jak se vlastně jmenovala? Kamila určitě ne. Zatracený chlast. Žádné pometlo nedovedlo prosmýčit všechny kouty Salzmannovy paměti jako alkohol. I proto k němu měl tak vřelý vztah.
Lačně chňapl po hrdlu láhve a vyškubl ho ze zajetí trika a džin. Láhev byla prázdná. Kolik je vlastně hodin?
Znovu si sáhl na levé zápěstí, komunikátor byl maskovaný jako multifunkční hodinky.
"Ta kurva!" křikl Salzmann. Žádná prima holka, normální svině. Žádná romantická duše, obyčejná zlodějka. To ona mu komunikátor ukradla!
Podle toho, co slyšel o detonační síle destrukčního zařízení, musela by ta svině a zlodějka být na stropě a na stěnách v drobounkých útržcích tkání a milovat se tam s ním, tedy s jeho taktéž drobounkými útržky tkání.
Jenže tomu tak nebylo. Docela sprostě mu ho ukradla, nic se jí nestalo a zmizela.
To bude Vivianová vyvádět! Co s ním asi provede? Bude po něm vymáhat náhradu? Kolik asi ten krám může stát?
A co tomu budou říkat zabíječi a hlavně pan Likt? Tomu nebudu smět na oči.
Pořád ještě držel prázdnou láhev grantsky. Odhodil ji na postel, kde zapadla do chumlu rozválených pokrývek jako do bažiny. Salzmann nebyl žádný jelimánek, malérů měl za sebou nepočítaně, a jak tak o věci uvažoval, svět se mu začal jevit v lepším světle. Ne, Vivianová mu kvůli jednomu mizernému rádiu hlavu neutrhne, tahle ženská opravdu není žádný dropaut.
4.
Za starých časů se v malé místnůstce sekretariátu Skupiny, sousedící s pracovnou Grácie Vivianové, střídala tři děvčata ve dvanáctihodinových službách. Teď dvě z nich odešla a zbyla jen Wenda, která pomáhala paní Vivianové s likvidací podniku. Spolu s ní byla nejstarší pamětník. Všichni ostatní si ji už pamatovali jenom jako znetvořenou osůbku, která trávila většinu času za stolem, u oráklu a komunikační ústředny. Chodila pomalu, nemotorně, jako nějaký robot. Dropaut ji před třemi lety napadl, utrhl jí levou ruku, spodní čelist a sedral jí prsa, to věděli všichni zabíječi a po každé akci, když snad měli cosi jako výčitky svědomí, si opakovali: dostal jsi to za Wendu, šmejde.
Wenda teď stála uprostřed místnosti s rukama založenýma na prsou a dohlížela na zřízence stěhovací společnosti, na tlustého člověka s podivuhodně velkým počtem zlatých zubů v ústech doprovázeného vyčouhlým umranem, jak nakládají karbonitové krunýře do veliké durostyrenové krabice.
"Wendo!" křikla na ni paní Vivianová. Přešla k otevřeným dveřím do pracovny a nespouštěla ze zřízenců oči. Tihle chlapi strašně kradou. Dokud nebude krabice zapečetěná, je třeba na ně dávat pozor. "Jak to vypadá?"
"V pořádku," odpověděla jí Wenda. "Jenom pan Salzmann se ještě neukázal."
"Volala jste mu?"
"Samozřejmě, paní Vivianová."
"Na co se vymlouvá tentokrát? Zase přijel ten veliký žlutý stroj a vymontoval z domu schodiště? Nebo se mu ve sklepě vynořil OVUT? Nebo mu Nemesis vyhlásila osobní válku?"
"Nejdřív jsem mu telefonovala, jenže přerušil spojení. Tak jsem zkusila frekvenci." Tázavě se na šéfku podívala. Podle předpisů Skupiny se komunikátoru smělo užívat jen v případě poplachu. "Jenže on se neozývá."
Z pracovny čišelo ticho.
"To zvíře se zase opilo a bojí se, že to na něm poznáme," mínila Grácie Vivianová.
"Taky si myslím. Proto se nerozčiluju. Volám mu každou po frekvenci čtvrthodinu."
"Volejte každých pět minut, Wendo!" řekla Grácie Vivianová.
5.
Komunikátor je v čudu, přemýšlel Salzmann. To by tak chybělo, kdyby ta holka čmajzla i karbonit.
Pohlédl do kouta, kde vedle prázdné skříně, ve které viselo jen plastikové ramínko, měl stát karbonitový krunýř. Na černém trhu kradeného zboží pět táců, oficiální nákupní cena patnáct, majetek Skupiny, osobně ho vyfasoval a paní Vivianové podepsal.

Ulevilo se mu.
Stál tam, jeho pancíř, ozdoba a znamení důstojnosti. Zlodějka nebyla tak zlá, jak by snadninko mohla být. Neukradla mu ho, spokojila se s pitomým rádiem, které mu nějakým fíglem odepnula z ruky.
Krunýř mu nechala.
S pocitem trapnosti si připomínal, jak jí ho v noci ukazoval, jak se v něm naparoval a jenom po dlouhém škemrání jí dovolil, aby si ho navlékla na nahé tělo. Ani to jí nezapomněl vyžvanit, kolik taková věcička stojí a že se dá snadno střelit, kdejaká parta se po karbonitech shání a platí na ruku. Věděla tedy dobře, jak cenná je ta věc, a přece mu sebrala jen komunikátor.
Svět není tak špatný. Okrádá míň, než by uměl, a dokonce to dělá s jakousi grácií.
Když se Salzmann opláchl v umyvadle a natáhl si spodky, uvědomil si v úplnosti, co se vlastně stalo.
V alkoholickém oparu pořád ještě uvažoval o zlodějce jako o kurvičce, která kunčoftovi ukradne hodinky. A protože je hloupá, zanechá v bytě zboží za pět táců.
Posadil se na postel, prohlížel si šupiny na stehnech a uvažoval, co bude dělat dál.
Vivianová už asi ví, že komunikátor je v cizích rukách. Stačí, aby mu sekretářka Skupiny jednou zavolala a když se neozve, všechno praskne. Už to asi všichni vědí. Jak to asi přijal pan Likt?
Nejdůležitější je paní Vivianová.
Nejlíp udělá, když za ní osobně dojde. Je člověk, narodila se ještě před nocí Milénia, a takoví lidé mají vůči svým transformovaným spoluobčanům mindrák. O tom se Salzmann přesvědčil mnohokrát a často z toho těžil. Třeba to vyjde i tentokrát.
Jasně. Půjdu za Vivianovou a řeknu: náramek je v hajzlu.
Ona řekne: Měl jste si dát pozor, pane Salzmanne. Tolik jsem vám důvěřovala, Salzmanne. Býval jste policista a necháte se okrást jako nějaký naivní turista ze zóny.
Kdyby to mělo dopadnout opravdu moc špatně, vyhodí ho ze Skupiny. Takže na tom bude stejně, jako dřív.
Být na dně, nebo blízko dna, má svoje výhody.
Jeden nepadá z moc velké výšky.
Než budu s babou mluvit, jeden panáček by nebyl k zahození, napadlo ho.
Zadíval se na láhev, jako by jí vyčítal prázdnotu.
No co, zajdu k Srdcím, tam už mají otevřeno, rozhodl se. Co s karbonitem? Tady ho nechat nemůžu, říkal si. Holce se mohla vzpomínka na noc rozležet v hlavě. Pak stačila malá zmínka na správné adrese: Víš, já měla kunčofta, byla jsem u něho v bejváku a on tam má karbonit...
To by tak scházelo.
Oblékl si džíny a flanelovou kostkovanou košili, nasoukal se do kožené bundy s velikými kapsami na aktivní zipy a s karbonitem pod paždí vratce sestupoval po schodech.
O dvě patra níž se zastavil a zaklepal na černé dveře, ozdobené stříbrným magickým pentagramem.
"Pan Salzmann," zaradovala se stará žena, která mu otevřela. Měla na sobě černou sametovou řízu se splývavými rukávy. Za zády jí zářilo šarlatové světlo. Z nitra bytu knikalo orientální vrzukání. Salzmann vdechl vůni kouře omamných tyčinek a rozkašlal se. "Něco se stalo?"
"Byli u mě zloději, paní Proserpino."
"Zloději! Ta hrůza! Museli jít kolem mého bytu nahoru i dolů!"
"Pokud nešli dvakrát, na otočku," podotkl Salzmann.
"Z tarotu jsem vyčetla hrozná znamení. Netušila jsem, že Zlo je tak nablízku. Ovšem plamen černé svíce se chvěl jako čepel Michaelova meče."
"Zlo je pořád na blízku, paní Proserpino. Čeká, až vytáhnu paty, aby mohlo čmajznout, co zbylo."
"Něco přece zůstalo? Bála jsem se, že vás okradli se vším všudy."
To by byla makačka, pomyslil si Salzmann pochmurně.
"Mohla byste mi to na čas schovat?" podával jí karbonitový krunýř.
"Copak to je? Vypadá to jako kryt ke kamnům."
"Je to vesta proti velké zimě, proti skutečně velké. Já si teď půjdu něco vyřídit a zase si to vyzvednu."
"Pojišťovnu?" zajímala se věštkyně.
"Ty jsou zrušené už kolik let. Kdo by chtěl něco pojišťovat? Ve městě, kde krade prakticky každý?"
"Mluví z vás trpkost kruté zkušenosti, pane Salzmanne. Svět není tak špatný, jak říkáte. Jsou v něm i síly dobra. Není jen černá barva, je i bílá."
"Ta se ve špíně brzy tak zprasí, že ji od černé nerozeznáte. Jenom když ji odrápete nožem. Každopádně dík a brzy se zjevím."
V tu chvíli nevěřil, že říká tak docela pravdu. Čím dál tím méně se mu chtělo jít za paní Vivianovou. Kdyby měl sám sebe upřímně zpytovat, musel by si položit nevyhnutelnou otázku: pokud chceš jít opravdu za paní Vivianovou, proč ukládáš karbonit u té staré čarodějnice, místo abys ho vzal sebou?
Musím si to rozmyslit. A u Srdcí se dobře přemýšlí.
Jmenovala se Kristýna, blesklo mu hlavou. Vzpomněl jsem si! Není to se mnou tak špatné. Třeba si vzpomenu, kde jsem vlastně s Kristýnou pařil, než jsem ji zatáhl domů.
Dobrý výkon paměti mu zlepšil náladu, takže vyšel z domu téměř radostně. Vydal se k třetímu okruhu. Když zašel za ohyb, spatřil místní OVUT, pamětihodný tím, že patřil k nejstarším v Sardenu. Jeho sklovitý povrch už dávno nebyl bílý, uličníci ho pomalovali fluorescenčními barvami. Někdo si dal přes noc práci a nejspíš z vysokozdvižného vozíku napsal: UMRANSKÝ HOVNO.

Má pravdu, pomyslil si Salzmann. Moji kamarádi umrani vysírají z podzemí svoje technologický exkrementy. Kdyby raději strkali na povrch veliký flašky s chlastem!
6.
Na Wendině psacím stole seděl Sindy Kozka, třicetiletý chasník s hlavou v podobě řepy a obdobným intelektuálním nábojem. Nikdo by nepoznal, že tenhle rozčepejřený blond kudrnáč býval eso mezi bijci, než přišli Hernandez s Jalepenem a po nich ještě Likt. Dodnes byl ve Skupině na třetím místě v pořadí, pokud šlo takříkajíc o zářezy na pažbě. Byl moc rád, že pro něho paní Vivianová nechala poslat. Čekal, až si šéfová, tedy bývalá šéfová, vyřídí nějaký telefon. Vytáhl z plastikového pytlíku ovocnou žemli s makrelou, žvýkal, a při tom dívce vyprávěl, že prožil dětství v Německu, nedaleko Rehau. Jednou k rodičům přijeli na návštěvu známí s dcerou, byla to taková roztomilá dívenka. Bylo to zrovna zjara a kosové vyváděli mladé a ten jeden mladej, co neměl šanci, ležel na zemi a chcípal. Ta roztomilá dívenka ho našla a hřála ho v dlaních a dýchala na něho.
"Co s ním uděláme? Co s ním uděláme?" volala a všichni viděli, jak je roztomilá a jak dobré má srdce.
Wenda začala tušit, že Sindy řekne něco málo roztomilého a dobrosrdečného a pravila přísně:
"Co ty jsi na to řekl, Sindy?"
"Já povídal, spláchneme ho do hajzlu!"
"To jsem si mohla myslet," pravila Wendy, znechucená už tím, že Sindy při vyprávění prská drobečky. "Chudák holčička."
"Chudák pták. Ona s ním odběhla, pěkně nafrčená, a když ji omrzel, zahodila ho sousedovi před prahem a sousedův mongoloidní synek ho rozšlapal a rozkoší se u toho pochcal."
Světlo na centrále zhaslo. Paní Vivianová přestala mluvit.
"Raději už jděte, Kozko. Nebo se z těch vašich řečí něco stane mě."
Kozka se uchechtl a strčil pytlík do kapsy volné makroplastikové bundy. Zaklepal a vklouzl paní Vivianové do pracovny.
"Zase začínáme, šéfová? Hlavouni přišli k rozumu?"
"Ne," pravila přísně. "Naopak, jeden z našich přišel o rozum. Salzmann. Nevrátil materiál. Volali jsme ho celý den a neodpovídá."
"Salzmann? Ten pracoval s Liktem."
"Pan Likt je vynikající likvidátor. Jeho společenské vystupování... V určitých vrstvách, chápete?"
"Neměl to lehký. Přišel o otce i matku i ségru. Jinej by se z toho zcvoknul. On šel a začal masit dropauty za to, co jeho rodině udělali. Najdou se ovšem blbečkové, kteří nad ním ohrnují nos."
"Vy jste to řekl. Salzmann pracoval dobře, i když vůči některým jeho zvykům mám výhrady."
"Chlast," podotkl Kozka věcně. Neřekla na to nic a pokračovala.
"Zajděte za ním a přiveďte ho. Chci se s ním osobně rozloučit."
"A převzít kódovaný komunikátor. Chápu. Můžete se na mě spolehnout. Je něco nového? Už brzy nás převezme policie? Bude válka?"
"Doufám, pane Kozko, pevně věřím, že přejdeme do policejního sboru. Bude to nějakou dobu trvat. Pochopte, nejdřív musíme Skupinu opravdu zlikvidovat, udělat uzávěrku. Já potřebuju veškerý materiál. V jistém smyslu je to vojenský materiál a Sarden má statut vojenské instalace, ať se to někomu líbí, nebo nelíbí." Kozka si uvědomil, že tak nervózní ji ještě neviděl, a že zažil dny, kdy se ve městě vyjevilo sedm dropautů najednou, Skupina měla tři ztráty ve čtyřiadvaceti hodinách a ke všemu se v protějším domě vynořil OVUT!
"Já to s ním zmáknu. Pracovali jsme spolu. Dobře jsme si rozuměli. On má rád srandu, tedy legraci. Napije se, pošpásuje s holkama, není to špatnej maník. Půjde to jako po másle."
"Doufám, Kozko. Kéž máte pravdu."
Kozka pozdravil a odešel z pracovny.
"Vypadá to na pěkné delirium tremens," řekl Wendě. "Já ho přivedu, i kdybych ho měl donést na zádech."
7.
Byla už tma, když se Salzmann vratce blížil ke svému domu v Sikimově ulici. Sindy Kozka ho viděl zdaleka, jak se blíží clonami deště, potácí se po celé šíři chodníku, rozkládá rukama a vykládá neviditelnému zpovědníkovi cosi pravdivého. Zastavil se u světelné tabule, na které tiše plynul nápis JEŠTĚ JE ČAS ODEJÍT Z OBLASTI VÁLEČNÝCH OPERACI, něco křičel a pleskal se na čelo.
Kozka už měl na něho vztek. Strávil v domě hezkých pár hodin. Když přišel, otevřel si dveře jeho bytu. Předpokládal, že ho najde opilého do bezvědomí někde v posteli. Po starém umranovi zbyla v bytě jen prázdná flaška od whisky. Posadil se tedy na špinavou postel a díval se na pootevřené dveře. Několikrát sešel dolů a vyčkával na chodníku, z nudy si dole v chodbě několikrát pročet evakuační vyhlášku pro případ invaze jednotek Nemesis, vracel se nahoru a dokonce, ne bez ošklivosti, si lehl do postele. Ovocnou žemli s makrelou už strávil, dostal hlad a tak si skočil naproti přes ulici do koupit biomasový sendvič. Semiautomatický obchod byl chráněn jednak masivními mřížemi, jednak narkotickou ruletou: automat zřejmě vyrobený z plátů vyřazených tanků občas, rozhodně ne vždycky a asi ne často, vypustil do odběrové schránky jednu dávku fetu. Feťáci se sami starali, aby někdo obchod nevykradl a nepodřezal tím slepici, která snášela zlatá vejce. Však se jich tu pár poflakovalo a snažili se odhadnout, kdy přijde ta pravá chvíle. Kozka se zapletl do debaty na téma války s Nemesis a vyjádřil svůj názor na to, jestli je válka věcí umranů nebo lidí. Nepřestával žvýkat a dával přitom pozor prosklenými dveřmi obchodu, aby mu Salzmann neproklouzl. Najedl se, a to ho přivedlo aspoň na chvíli do lepší nálady.
Konečně umrana zahlédl. Hodil zbytek sendviče do odpadu. Feťák, který stál nejblíž, vrazil ruku do otvoru. Riskoval, že mu drtič chytí prsty. Měl štěstí. Za kus žvance nezaplatil ani jediným článkem prstu.

To je dost, že jdeš, dobytku, oslovil Kozka v duchu potácející se postavu. Hlavou mu probleskl zábavný nápad. Vklouzl pootevřenými domovními dveřmi do chodby domu a sáhl do kapsy bundy. Vytáhl z ní plastikový pytlík od žemle, udělal do něho několik,otvorů, nasadil si ho na hlavu a čekal. Venku se ozvaly šátravé kroky.
"Kristýno, ty jedna bestie," brumlal opilec. Dveře zavrzly. Když Salzmann vešel a zavřel za sebou, Kozka zaječel "dropáááut" a vrhl se na něho.
Kdyby se někdo mohl dívat, všiml by si, že po celou dobu akce, která netrvala ani vteřinu, Salzmanna neopustil výraz netečnosti. Starý ještěří alkoholik nevěděl, co se děje. Jeho mysl byla čistá, jak říkají mistři karatedó. Ruce a trup mu však bezpečně zareagovaly. Průkopníci aikidó by měli radost, kdyby ho mohli pozorovat. Nepatrnými pohyby paží zachytil výpad nepravého dropauta, pohnul bokem a přesně podle pravidla aikidó, že čím silnější je útok, tím horší následky pro útočníka má obrana, poslal Sindyho Kozku temenem proti dveřím.
Byla to strašná rána a kdyby Kozka neměl pevnou lebku, rozbil by si hlavu na maděru. Takhle se jen propadl do tmy a padl na prošlapané špinavé dlaždice.
Salzmannovi se vrátilo jasné vědomí.
Okamžitě si uvědomil, že tohle nebyl dropaut - ten by se nenechal tak snadno sejmout! Přistoupil k bezvládné postavě a obrátil ji na záda. Pootevřel dveře a ve světle pouliční lucerny si bezvládné tělo prohlížel. Sundal mu pytlík z hlavy a poznal Sindyho Kozku.
Hergot, dunělo mu hlavou. Hladina alkoholu, která mu na chvilku vlivem leknutí a tělesného výkonu klesla v mysli, se vracela jako drtivá vlna tsunami. Popadla ho panika. Tohle je zabíječ Skupiny, i když vcelku kamarád a dobrý parťák. Kdo čeká nahoře! Třeba zrovna pan Likt?
S ním bych se nechtěl setkat.
Hergot, já ten zasranej náramek musím sehnat. Tu kurvu najdu a vyklepu ho z ní.
A kde jinde se kurvy hledají, než po hospodách?
Hodil pytlík, který pořád ještě držel v ruce, bezvědomému Kozkovi na obličej. Vysypalo se z něho několik drobečků. Překročil tělo, otevřel dveře a dal se na potácivý útěk.
Vrátil se do Sikimovy ulice za dva dny.
Bez náramku, zato s hlavou třeštící kocovinou. Navíc si nedokázal vzpomenout, do které putyky Kristýnu dotáhl, když vyšli z areálu parku na náměstí Vzájemnosti. Vtom dostal nápad a chránil ho před náporem bolestné nevolnosti jako kvočna kuřátko.

Kapitola čtvrtá

l.

Dívka Kristýna, která ukradla Salzmannovi, se ve skutečnosti jmenovala Alice Skorkowská. Bylo jí jednadvacet let a pracovala jako prostitutka pro pasáka, který si nechal říkat Josip a jmenoval se Stopkovič. Dělala to pět let, od té doby, kdy utekla své matce Martě, devětatřicetileté informatičce, zaměstnané na magistráte.
Otce nikdy nepoznala, opustil matku, když byly Alici necelé dva roky. Věděla, že se narodila v nějakém městečku v Polsku, a netoužila po ničem jiném, než ze Sardenu odejít a usadit se v zóně, někde ve Francii nebo v Anglii. Zdánlivě nebylo nic snazšího. Náborové kanceláře zóny byly ve městě na každém druhém rohu a světelná tabule s nápisem heslem dne, typu VÁLKA SI NEVYBÍRÁ, TY SI VYBRAT MŮŽEŠ, nebo NÁŠ NEPŘÍTEL JE NEMESIS, NEPŘÍTELEM NEMESIS JSI TY na každém druhém domě. Stačilo do některé z nich zajít a promluvit s některým z náborářů, vždycky úhledným, milým, zdvořilým a elegantním úředníkem nebo úřednicí, ať to byl člověk nebo umran. Ten by podal informace o adaptačním programu, který v zóně čekal na každého nováčka a o jízdním řádu transferových autobusů a sbohem, byla by ze zdejšího smeťáku navždycky pryč.
Alice si ve čtrnácti navykla na drogy, nejprve na slabý a zaručeně nenávykový zefýr, po něm na nirvánu a z té už tak snadný únik nebyl. V současné době frčel mezi hi-set smetánkou string. Její pasák Josip jí ho nechtěl dovolit, i když by si ho snad mohla dovolit. Je to prý svinstvo. Jako by zefýr nebo nirvána, ve kterých jela, byly něco lepšího! Jenže v zóně se netrpěly žádné drogy. Rehabilitačního programu se bála a tak zůstávala ve městě, které nenáviděla a o cestě do zóny si nechávala jen zdát.
Měla jedinou naději: že se jí ujme nějaký z jejích hi-set zákazníků, který bude mít dost peněz a tudíž i moci, aby Josipa zašlapal do země. A ten vysněný hi-set zachránce (nebo vysněná zachránkyně, měla i dost zákaznic) jí nějak a někdy pomůže odejít do zóny, za okolností, které si nedovedla představit.
Tak tenhle to určitě nebude, pomyslila si, když jí Josip v parku na náměstí Vzájemnosti ukázal Salzmanna a vysvětloval jí, jaký je její úkol.
Salzmann opravdu nebyl žádný hi-set hejsek.
Byl to starý umranský šupák, nejspíš ožrala s prázdnými kapsami, odhadovala, když ho pozorovala, jak se potlouká s rukama v kapsách kožené bundy kolem centrálního kiosku parku, ve kterém se prodával i tvrdý alkohol, a hledá někoho, kdo by mu zaplatil panáka.
"Bude to pro tebe změna," říkal jí Josip, když dokončil instruktáž. "Nebude ti platit. Naopak, budeš platit za něho a jemu." Podal jí zlatou plastikovou kartu a pleskl jí po zadku. "Plav a nic nezvorej. Víš, že dovedu bejt zlej."

2.

Alici probudil nevlídný ženský hlas.
"Salzmanne, co je s vámi? Co máte s telefonem? Salzmanne!"

Salzmann... To jméno jí bylo povědomé. No ovšem! Vybavil se jí v paměti starý umran, půdní byt s rozviklanou postelí podomácky stlučenou z dřevotřískových desek, umyvadlo s kohoutkem na studenou vodu. A telefon, obyčejná fónie. Prostě somrák. Telefon mu nefunguje. To je mi zákazník, pomyslila si rozmrzele.
Nechtěla ani otevřít oči. Zalapala poslepu rukou. Místo šupinaté ještěří hrudi nahmátla mazlivou srst Zajíčka Ušáčka. Jsem doma, uvědomila si dívka blaženě, otevřela oči a podívala se k oknu. Zářilo jasnou oranžovou barvou. Věděla ovšem, že za záclonami by spatřila oblohu stejně šedou, jako jsou stěny tohoto města.
Bolelo jí tělo, zejména prsy a vnitřní plochy stehen. Umrani nebývají něžní milenci a tenhle Salzmann dovedl ještě přitvrdit ve veškerém myslitelném slova smyslu. Štítivě si přejela dlaněmi po ňadrech a po břiše. Když přišla domů, čtvrt hodiny se sprchovala a vypotřebovala celou tubu mycí pěny. A přece měla pocit, že je dosud nasáklá pachem toho umranského chlapa.
"Salzmanne!" Pak se hlas trochu změnil. "Je na příjmu," říkala ta žena. Mluvila zřejmě stranou mikrofonu. "Asi spí," odpovídal jí jiný ženský hlas. "Vyspává opici. Já ho někdy musím budit i půl hodiny. Se Salzmannem bylo vždycky mizerné pořízení."
"Vždyť vám odpovídal telefonem, než se spojení ztratilo. Musí být vzhůru."
To jsou oni, pomyslila si Alice. Josip ji upozorňoval, že z komunikačních hodinek se bude někdo ozývat a že ona nesmí za žádnou cenu odpovědět. "Prostě mlč," říkal jí. "Když promluvíš, všechno zkazíš. Stačí tu věc vypnout, má na boku mechanickej knoflík. Bacha, víš, co tě čeká, když to zkazíš. Já fakticky dovedu bejt zlej."
Komunikátor ležel na nočním stolku, náramkem obtočený kolem mosazné noční lampičky s červeným skleněným stínidlem. Vedle něho seděl Králíček Ušáček, krčil nosík a koulel očima. Dotykem ho probudila z elektronického spánku.
"Dobrýtro, Kristýnko! Hezké dobré ráno!" zažvatlala loutka.
Alice vždycky vystupovala před zákazníky jako Kristýna a na toto jméno Zajíčka Ušáčka naprogramovala.
"Co to bylo?" ozvalo se z komunikátoru. "Co to žvaníte, Salzmanne? Jaká Kristýnka? Tady je Wenda!"
"To byla nějaká hračka," poznamenal ten druhý, slabší ženský hlas. "Mluvicí hračka."
"Salzmann si hraje?"
"Teď si hraje nejspíš s námi. Nebo je u někoho na návštěvě. Nejspíš u nějaké... Ty si prý rády hrají s pejsky a medvídky a tak podobně."
Alice vyklouzla zpod pokrývky a zaběhla do sprchy. V proudu vody se cítila bezpečnější. Ženské hlasy v komunikátoru jí naháněly strach. Padla na ni tíseň a dokonce zalitovala, že ten umranský somrák, sice hnusný, přece jenom chlap, a jak se patří silný, tady s ní není.
Věčně tady zůstat nemůžeš, pokárala se. Půjdeš za Josipem, odevzdáš náramek a bude po všem.
Pocítila prudkou nevoli k situaci, ve které vězela. To hnusné město ji do ní zatáhlo! Smradlavé město, ve kterém pořád prší a umrani z něho dělají smetiště.
Odejdu. Za každou cenu odejdu. Dnes na tom začnu pořádně pracovat.
Tohle si Alice říkala každý den.
Osušila se za ustavičného povykování komunikátoru. Podívala se na sebe do zrcadla. Na těle měla už jakési stopy opotřebování. Prsa by mohla být pevnější a ty záštipce na břiše by taky nemusela mít.
V zóně ji dají do pořádku. Tam je prý každý pořád mladý a zdravý.
A šťastný.
Komunikátor obtáčel podstavec lampičky jako černý plastikový hádek. Ženy se střídaly v pokusech navázat se Salzmannem spojení.
Alice, oblečená do bílého kalhotového kompletu s růžovými mašličkami ve třech řadách nad sebou na ramenech, přístroj sejmula z lampičky, opatrně , jako by to opravdu byl nějaký nebezpečný plaz. Pečlivě si ho prohlédla a našla knoflík, o kterém jí povídal Josip. Stiskla ho a protivné ženské hlasy zmlkly.
Usmála se.
Dala žvatlajícímu Zajíčkovi Ušáčkovi pusu, přecupkala pokoj, ve kterém se jí nohy bořily do měkkého koberce s dlouhatánským vlasem až po kotníky, v předsíni vklouzla do lodiček stejně růžové barvy, jakou měla mašličky, otevřela dveře a s nechutí opustila prostor svého bytu i obvyklého pracoviště současně, provoněný prostor vybavený všemi atributy čistoty a dětinské nevinnosti a nechala na sebe padnout čpavou atmosféru nenáviděného města, která na ni čekala už na schodišti domu.
3.
Za Josipem nešla hned. Měla hlad a zastavila se naproti v PAŘÍŽSKÉ PEKÁRNĚ na rohu ulice Myriam Resonové, aby si dala kávu s mlékem a rohlík namazaný máslem a malinovou marmeládou.
Měla štěstí. V poloprázdné kavárničce seděla i Sandra, kolegyně od řemesla, její přítelkyně a často i pracovní partnerka, když si zákazník či zákazníci přáli double. Na tváři měla silnou vrstvu make-up a na hlavě bohatě kadeřenou paruku s pruhy zelenkavé a zlatavé barvy.
Vyměnily si komplimenty stran vzhledu, a to už zde byl číšník, připravený Alici posloužit.
V holovizním kombu vykládal nějaký Ind o tom, že galaktická válka nepřichází z fyzikálního hlediska v úvahu a bude možná, až se najdou prostředky, jak fyzikální zákony měnit.
"Lze si představit parlament s volenými zástupci, který bude mít právo fyzikální zákony měnit. Na některé, méně významné, bude stačit prostá většina. Na zákony základního významu, jako je zákon o zachování hmoty a energie anebo o konstantní rychlosti světla, bude třeba většiny dvoutřetinové," říkal Ind.
Dívky ho neposlouchaly. Alice zamávala na číšníka. Dělal, že ji nevidí, přistoupil k holovizoru a přepnul na veselý program se soutěží. Dvě rozchechtané paní, konve s urychlovačem v ruce, závodily, které dřív vyroste slunečnice do výšky jednoho metru, a kdyby některá z nich překonala pětiminutový rekord, vyhrála by plasmový hairstyl.

"Ranní menu a koňak. Pro obě," poručila Alice, když byl hotov a uvolil se přiloudat ke stolku ke dvěma šlapkám.
"No teda!" žasla Sandra, když číšník odkvačil, povzbuzený pohledem na zlatou kartu, kterou se Alice okázale ovívala. "Kde jsi k tomu přišla?"
Alice tedy vyprávěla.
"No teda!" opakovala Sandra, když Alice skončila ten nesložitý příběh. "Tohle všechno kvůli jednomu pitomýmu náramku?"
"Divný, že jo?" souhlasila Alice. Znovu na ni padla tíseň. Teprve teď, když nahlas odříkala kamarádce průběh dějů uplynulého večera a noci, si pořádně uvědomovala, kolik divných věcí v tom všem bylo.
Zlatá karta ve hře při krádeži náramku od umranského somráka, návštěva v podniku tak nóbl jako je TIVOLI. Opravdu, divné to bylo.
"Oni mu tam vybílili mozek?"
"No ano, úplně. Odvedli si ho dva chlapi, kůžáci, jeden starý, plešatý a druhý mladý, docela fešák. Měla jsem počkat v taxíku venku. Za dvacet minut přišel jeden frajer a řekl mi kód Salzmannova náramku. Pak ho přivedli. Držel v ruce flašku grantsky a vůbec nevěděl, kde se v taxíku vzal. Pamatoval si jenom, že mě sbalil v parku na náměstí Vzájemnosti. On si ten blbec vážně myslel, že mě sbalil jako nějakou amatérku!"
"Třeba byl jenom ožralej."
"Byl připrdlej, to jo, jenže ne ožralej. Ten měl výdrž, to by ses divila, v chlastu i v posteli. Já už viděla pár ožralejch chlápků a vím, co je to okno. Taky vím, co je to vybílená makovice. Fakticky, oni ho v TIVOLI vymyli, aby si nepamatoval, že tam někdy byl."
"Když mu bílili mozek, rozlouskli kód náramku. Takže v tý ráně jedou taky. Proč tomu Salzmannovi nečmajzli náramek oni, rovnou v TIVOLI?"
"Josip mi výslovně nakázal, že to mám udělat až u něho doma. Takže to tak bylo dopředu vymyšlené. Třeba ten, co to vymyslel, nechtěl, aby se s TIVOLI spojovala nějaká levota."
"Čmajznutý hodinky? To není zase tak strašná rána..." řekla Sandra pochybovačně.
Alice si vybavila hlasy, které ráno z komunikátoru slyšela. Třeba v tom je ten vtip. Komunikátor nemá cenu, spojení ano.
V tom to nejspíš vězelo.
Kdo byly ty ženy? A kdo vlastně byl ten Salzmann? Třeba je to nějaký špión. Pořád se mluví o válce, třeba je Salzmann vyzvědač z Nemesis. Jsem blbá, pokárala se. Jak by se sem dostal? Z Nemesis nevede žádný monorail, tím spíš, že žádná Nemesis není, to každý ví. Jsou to jen triky blbejch umranů, kteří bydlí v podzemí a dělají ze Sardenu smeťák.
"Neměla bych jít za Josipem s tebou?"
"Ten by mi dal!" zhrozila se Alice. "Nic takového tě nesmí napadnout."
"Nelíbí se mi to. Mám o tebe strach."
Znovu ta tíseň.
Do kavárny chodili lidé, kupovali si koláčky a kakao, vysedávali u stolků a povídali si o obyčejných věcech, jako kde vyrostl nový OVUT a že most Šestka přes severní je uzavřený. Nějaká paní v perziánovém kožíšku koupila malinový věneček pro sebe a druhý pro ostrosrstého jezevčíka, kterého si přivedla na teninkém stříbrném řetízku. Alice si vzpomněla na Zajíčka Ušáčka. Vonělo to tu cukrem a kávou.
Alice otevřela kabelku, prohrábla až na dno a bázlivě odkryla kapesník, jako by to byla rouška na tváři mrtvého. Komunikátor tu poklidně ležel.
"Opravdu, obyčejné hodinky," podotkla Sandra, skloněná nad deskou stolku.
Alice si je natáhla na ruku.
"Ty ženské tě mohou poslouchat," podotkla Sandra.
"Je to vypnutý," odpověděla Alice. "Tady je takový knoflík,.. Ne, nesahej na to!"
Z hlasu jí zněla úzkost. Sandra si uvědomila, jak moc je Alice vynervovaná.
"Půjdu s tebou," rozhodla se a Alice už neodporovala.
4.
Taxík zastavil před luxusním domem na třetím okruhu v severním segmentu, ve kterém bydlel Josip. Alice udala řidiči adresu napsanou na kus papíru - ty ženské, pokud opravdu poslouchají, nemusejí všechno vědět, třeba jsou to taky špionky z Nemesis! Kdyby bylo nejhůř, Alice může kdykoli adresu vykřiknout, aby ji slyšeli. A že to byla drahá adresa, nedaleko odsud byla sběrná trať obou větví monorailu, západní i východní, s nejhustší lokální sítí.
S náramkem na ruce měla pocit, že přece jenom ještě někdo je s ní. Pro všechny případy stiskla knoflík. Žádné hlasy se z něho neozývaly. Přesto věřila, že se jí podařilo navázat spojení pro případ, že by Josip chtěl být opravdu surový... Třeba začne na Salzmanna žárlit. Třebaže to bylo při jejím řemesle absurdní, Josip občas dělal scény. Salzmann, ten divný umran... Ať si hlavu lámala sebevíc, nenapadlo ji, kdo by to mohl být. Nějaký gauner? Na to byl ten Salzmann moc chudý. Ze zkušenosti věděla, že kdokoli, kdo jede v nějaké skutečné levotě, bydlí líp, než v podkrovním bytě bez nábytku s umyvadlem a kohoutkem, ze kterého odkapává smrdutá studená voda. A rozhodně ne v jižním segmentu. Kdyby to byl levák, byl by to nejspíš Josipův soused.
"Počkáš tady," poručila Alice kamarádce. "Kdybych se nevracela za čtvrt hodiny, pojď nahoru. Prosím..."
"Dobře. Čtvrt hodiny," souhlasila Sandra neochotně.
Zůstala sedět v taxíku a dívala se, jak Alice vchází do domu. Ruku s náramkem držela trochu od těla, jako by se bála, že ji popálí.
Budova vypadala solidně, měla čistá okna a v přízemí byl obchod s dobrou pánskou konfekcí. Taxikář pozoroval Sandru ve zpětném zrcátku. Začal něco povídat o novém psychoprogramu v Olympii. Neodpověděla mu. Zmlkl,

odvrátil hlavu a netečně pozoroval auta plynoucí kolem. Nepochyboval, že obě holky jsou štětky. Z druhé strany vzato, měly zlatou kartu. Nechtěl je dráždit, aby si nezkazil kšeft. Kdo ví, co se z toho ještě vyklube za rito, jeden nikdy neví.
Dva zfetovaní buzeranti se zastavili u taxíku a chtěli odvézt na šestou v západním. Taxikář se nadýchl, aby je od plic odpalistroval. Vtom si všimli, že uvnitř sedí ženská a s kvikotem odcupitali.
Domovní dveře se otevřely a vyděšená Alice, bílá v obličeji, se vypotácela ven. Sandra si hned všimla, že má pořád ještě na ruce náramek.
Sandra vyklouzla z vozu a rozběhla se k ní.
"Co se stalo?"
"Josip... Tam nahoře! Ne, nechoď tam!"
Sandra měla Alici ráda a všechny ty tajemnosti jí šly na nervy. Ta holka je úplně nemožná a nedokáže se o sebe postarat. Zachtělo se jí Alici pomáhat, chlapsky ji ochraňovat. Co jí zase ten hnusák provedl? Dá mu co proto. Josip je slaboch. Ona sama patřila jinému pasákovi a věděla, že Josip se toho jejího bojí.
Vyběhla po čistě umytém, i když notně ošlapaném kamenném schodišti do prvního patra, kde Josip bydlel.
Dveře bytu, natřené lahvově zeleným lakem a ozdobené lesklým mosazným kováním, byly otevřené.
Vešla do předsíně. Na podlaze ležel běhoun barvy velbloudí srsti a na stěnách visely zkřížené meče, starožitné přilby a barevné rytiny s válečnými výjevy. Kráčela po běhounu, teď už méně rázně, než jak běžela po schodišti a zastavila se před zavřenými dveřmi.
Sáhla po mosazné klice.
Ucítila zvláštní nasládlý pach. Sklopila oči a spatřila, že v místech, kde se stýkal s dolním okrajem dveří, je běhoun nějak tmavší.
Otevřela a vykřikla.
Hned za dveřmi ležela utržená Josipova hlava. Měla otevřené oči a v rysech jí zůstal výraz nezměrného děsu. To, co leželo opodál, nebylo tělo, spíš hromada masa rozervaného na kusy. Z cárů tkání dosud vytékala krev. Bylo to, jako kdyby ten muž vybuchl na kusy a muselo se to stát před malou chvílí.
Napadlo ji, že snad Alice rozsekala Josipa na kusy některým z mečů jeho chlapácké sbírky. Nesmysl! Když se mátožně vyšourala z domu, neměla na sobě ani krůpěj krve, a na běhounu v předsíni také nebyly žádné krvavé stopy. Alice to neudělala.
Vrah byl nejspíš ještě uvnitř, v některé z místností Josipova velikého bytu.
Zaslechla šramot, snad kroky. Z dveří do kuchyně se sunula ruka s roztaženými prsty, křečovitě naježenými do podoby spáru. Byla mokrá krví.
Teprve teď Sandra vykřikla a dala se na útěk. Stejně jako prve Alice, ani ona za sebou nezabouchla dveře. Pádila o zlomkrk ze schodů, světlý obdélník otevřených domovních dveří vnímala jako maják spásy, už byla v něm, už byla na chodníku, vrazila do nějakého pána v tmavomodrém svrchníku, který tam stál a zapaloval si doutník, zapotácela se a v panice se rozhlížela kolem sebe.
Taxík už tu nestál.
"Stalo se vám něco, slečno?" otázal se pán v svrchníku.
Neodpověděla a prchala, aby byla co nejdříve pryč z tohoto děsného místa.
5.
"Do nejbližší pasáže zóny. Rychle!" poručila taxikářovi Alice, sotva Sandra vešla do domu.
"Nejbližší je pasáž Graham," řekl taxikář rozvážně. Neměl se k tomu, aby nastartoval. "Východní sektor."
"Jeď, idiote!" vřískla Alice.
Taxikář se nafoukl, stiskl startér a zbytečně zprudka se odpíchl od chodníku. Za ním zaskřípěly pneumatiky zelené ševroletky, která na poslední chvíli zabrzdila.
"Promiňte," vydechla Alice. "Promiňte... Já jsem trochu... Promiňte."
"Dobrý," řekl řidič. "Vždyť dobrý, nic se nestalo. Já jen myslel, že počkáte na svou přítelkyni."
"Ta do zóny nechce."
"Vy... přejdete? Co tak najednou? Vypadalo to, že jedete jen tak na kafíčko."
"Ano," řekla Alice. "Nemůžete jet rychleji?"
"Což o to, můžu," řekl taxikář, a plyn nepřidal. Jeho volkswagen brumlavě plynul po záplatovaném asfaltu ulice.
"Nějaká ta minuta vás nevytrhne. Do zóny se odchází na celej život."
"Ano, na celý život."
"Nic jste neříkala, že chcete do zóny. Ne, že by mi do toho něco bylo a ne, že bych poslouchal, měl jsem jenom dojem... Prostě, myslel jsem, že tady máte práci, a známé..."
Mám tu Sandru a Zajíčka Ušáčka a partu feťáků a kurevníků z bezpočtu pajzlů mokré čtvrti a pár stálých zákazníků a matku, tu taky, samozřejmě, tu svini matku Kvůli svini matce jsem dopadla, jak jsem dopadla. Teď to bude jiné, venku, v zóně.
Po třetím okruhu objeli náměstí Vzájemnosti. Monorailových drah nad ulicemi ubývalo a ve východním sektoru zmizely úplně. Zato děr ve vozovce přibývalo a také domy po obou stranách ulice byly od čtvrtého okruhu nahoru zchátralejší, některé úplně vybydlené až na holé stěny, jiné vypálené a napůl zbořené. Dívala se z okna a loučila se s plísní a prašivinou, s bělostnými homolemi OVUT čouhajícími z trosek, se světelnými cedulemi s nápisem JEŠTĚ JE ČAS ODEJÍT ZE ZÓNY VÁLEČNÝCH OPERACÍ. Východní segment byla nejklidnější část Sardenu, žili tu vlastně jen staří chudí lidé, pokud vůbec někdo.
Pak se jako mávnutím proutku vše změnilo. Ulice vyústila na sedmou, na okružní dálnici.

Auto podivuhodně ztichlo.
"Tohle máte první ukázku zóny," podotkl taxikář. "O tuhle expresku se starají oni. Říká se, že to má nějaké vojenské důvody. Kvůli dopravě techniky a tak podobně."
Na vyústění se dal vlevo, kam ho naváděla veliká modrá značka CHECK POINT GRAHAM. Po pravé ruce měli pěkně udržovaný park, ve kterém se volně procházela stádečka daňků. Pozemský ráj, o kterém všichni obyvatelé věděli, jak vypadá jeho odvrácená strana: padesátimetrový pruh země nikoho a za ním pětimetrová hladká stěna s trubkou o metrovém průměru na vrcholu. Do zóny vedly jen oficiální východy pasážemi.
Levou stranu tvořily domy s čistě omítnutými fasádami a zaslepenými okny. Omítky byly pestře pomalované velkoplošnými obrazy exotických krajin a měst, s architekturou připomínající obytné hi-set bubliny na střechách domů v lepších částech prokletého města, které navždy opouštěla.
Nejednou se nechala vyvézt na okružní dálnici. Tentokrát si prohlížela obrazy ze zóny jinýma očima. Už to nebyl důvod k závisti, spíš zdroj radostného očekávání.
Provoz na dálnici byl řídký, sem tam nějaké auto s lidmi, kteří se sem jeli rozhodovat anebo jen drásat nervy, mezi nimi občas žlutý sběrný autobus s těmi, kdo se už napevno rozhodli. Chvilku jeli podle jednoho z nich. Byl napůl prázdný. Z polomrtvého města navždy odvážel skupinu vyjevených umranů a lidí pryč, do zóny prosperity. Vezli sebou spoustu krabic a balíků, přestože je v náborové kanceláři varovali, že v zóně jim všechno seberou a z hygienických důvodů spálí, přičemž hygiena se týkala stejně těla, jako ducha.
"Já bych to udělal taky," taxikář se na ně díval a říkal: "Jenže moje žena nechce. Má tu rodiče a ti se nehnou, ani kdyby je tahali jeřábem. Přišli sem na nábor. Je to jak u blbejch. Nejdřív byl nábor, aby se lidi do Sardenu stěhovali. Že prej MĚSTO ŽIVOTNÍ PŘÍLEŽITOSTI. Na těch samejch tabulích, co se dneska píše JEŠTĚ JE ČAS ODEJÍT ZE ZÓNY VÁLEČNÝCH OPERACÍ. S našima nehnu. Zvykli si. Musíme holt počkat, až nebudou, jenže to my budem už taky odepsaný."
"V zóně není nikdo odepsaný," opakovala Alice frázi z náborářských letáků. "Nikdo tam není starý a nemocný."
"Já vám to přeju, slečno. Moc vám to přeju. Tohle není dobrý město pro slečnu, jako jste vy. Musela jste hodně vytrpět."
Vzpomněla si, co spatřila v Josipově bytě a vzlykla.
CHECK POINT GRAHAM 300 M, stálo žlutě na modrém podkladu značky.
Za zatáčkou se dálnice napřímila. Provoz zhoustl, nad střechami automobilů svítily v šedavém oparu dne siluety svozných autobusů. Spatřili budovu pasáže, složitou skleněnou strukturu připomínající hlavičku veliké pampelišky. Autobusy odbočovaly na odstavnou plochu, kde čekali průvodci. Jen sotva jedno z deseti aut také zabočilo.
Každý má nějakou starou matku nebo dívku, která se bojí, někdo má výnosné zaměstnání blízko hi-set, nebo je navyklý na drogy, jiný je zase líný a bojácný změnit život. A je mu jedno, že JEŠTĚ JE ČAS ODEJÍT ZE ZÓNY VÁLEČNÝCH OPERACÍ.
Já se návyku na drogy zbavím, umiňovala si. A v zóně si hned najdu nějakého Zajíčka Ušáčka.
Vzápětí dostala hlad na drogu a připomněla si, že nejdříve ze všeho ji čeká rehabilitační program. Medicinální umranské technologie jsou prý úplně bezbolestné. Dá se těm řečem věřit?
Poprvé ji posedlo nutkání zastavit. Stačilo by říct taxikáři slůvko a...
"Už to bude," řekl taxikář. "Jak je vám?"
"Konec řečí," ozval se znenadání komunikátor na její ruce. "Výlet byl pěkný. Všechno hezké má svůj konec."
Byl to sytý hlas sebevědomého muže, zvyklého poroučet.
Taxikář okamžitě dal nohu z plynu a zavedl volkswagena k pravému okraji.
"Jeďte," vřískla Alice. "Jeďte dál!"
"Ano, slečno," přikývl taxikář a ubral plyn.
"Zatím jste se chovala jako hodná holčička, Alice. Jistě v tom budete pokračovat."
"Se vším jsem skončila," řekla dívka. "Jestli vám jde o náramek, pošlu ho po řidiči. Stejně by mi ho v pasáži sebrali."
Věděla, jak se chodí do zóny: jen v šatech a i ty každému odeberou a spálí ještě v administrativní budově. Je to jako znovuzrození, tvrdili náboráři. Lůno matky také opouštíme nazí.
"Zkuste ho sundat," řekl hlas výsměšně. Poslechla. Nešlo to, uzávěr byl zaklapnutý. Pamatovala si Salzmannův kód a zkusila ho vyvolat. Marně. "Je přeprogramovaný. I komunikační modulace je jiná, jak jste jistě pochopila. Základní funkce mu zůstaly. Například samodestrukční nálož."
"Cože?"
"Jestli ten chlap u volantu okamžitě nedupne na plyn, nálož vybuchne. Je dost silná pro vás oba dohromady."
Chlap u volantu tedy dupl na plyn. Pneumatiky proklouzly po hladké vozovce a síla zrychlení vtiskla Alici do propoceného opěradla křesla. Modrou značku CHECK POINT GRAHAM EXIT minuli osmdesátkou, odbočka se kmitla kolem jako branka zapovězeného ráje.
"Hajzle! Svinskej hajzle!" křičela Alice.
Teď taxikář zvolnil a napůl se k ní otočil.
"Sklapni a poslouchej, co se ti říká, kurvo!"
Ten uměl poslouchat hlas jakéhokoli pána. Musel to ovšem být pán.
Hlas v komunikátoru patřil opravdovému pánovi.
Ani Alici nenapadlo o tom pochybovat. Sklonila tedy hlavu, levou ruku s náramkem položila na klín jako by ji měla napadenou snětí, slzy jí stékaly po tvářích a pak už jen kývala a tiše říkala:
"Ano, ano, ano..."

Kapitola pátá
1.
Mně pomůže jenom Hotei, opakoval si Salzmann.
Zlodějku Kristýnu samozřejmě nenašel a na jméno podniku, ve kterém s ní byl, si nevzpomněl, jen to si ověřil, že spolu nepařili v žádném, které navštěvoval pravidelně. Ve střízlivých intermezzech dvoudenního tahu, který nazýval pátráním, v něm pomalu dozrávalo přesvědčení, že tohle bude vyžadovat seriózní detektivní práci. Paní Vivianová mu v ní nepomůže, ta mu nejspíš utrhne hlavu jako dropaut. Na policii se také nemůže obrátit. Zbývá tedy Hotei.
Byl to starý Salzmannův kamarád a druh, soukromý detektiv, také překupník kradeného zboží a pasák kurev a práskač a částečně i svatý muž, vyznavač nějakého podivného buddhistického ritu, který do Evropy kdysi přivezl ještě jeho otec v dobách, kdy Japonsko bylo ještě pořádné Japonsko. V Irské hospodě, nedaleko šestého okruhu, kde měl také otevřený účet u starého Harryho, nefalšovaného zrzavého Irčana s teroristickou minulostí IRA, Salzmanna při pohledu na láhve na regálu napadlo, že má pro Hoteie stopu.
Že mě to nenapadlo dřív, usmíval se na sebe do zrcadla, polepeného pohlednicemi. Mě, starého poldu, nenapadne tak základní věc! Jenže ve městě transmutovaném na smeťák je všechno možné, lidi mají nepořádek i v hlavě.
Po Kristýně zbyla přece láhev! Nahýbala si z ní stejně vydatně, jako on. Za starých časů, těch zašlých, předmiléniových, by pro něho, někdejšího policistu a pátrače Světové antiteroristické, byla taková láhev prvotřídní stopa. Až moc dobrá. Otisky prstů na skle, to bylo něco pro začátečníka, pro kriminalistického asistentíka se skořápkou na zadku.
Podle otisků by mohl neznámou zlodějku najít. Ta by se divila, kdyby za ní přišel a řekl: Svině, naval hodinky, nebo ti rozbiju hubu!
Ano, v tomhle mi pomůže jen starý Hotei.
Láhev však zůstala v podkrovním bytě v Sikimově ulici, zrovna ji viděl, jak vyčuhuje mezi pokrývkami zmuchlanými po nočním zápase s kůžáckou běhnou. A byt je pod dohledem.
2.
Od Harryho zatelefonoval paní Proserpině.
"Cizí lidé? Ach, pane Salzmanne! Mám o vás takový strach! Jsou tu pořád, střídají se! Dívala jsem se špehýrkou. Před hodinkou šel jeden takový zase nahoru."
"Jak vypadal?"
"Vysoký, mladý. Šel po třech schodech, úplně lehce. Skoro běžel, nebo letěl, jako by levitoval."
Kdo to mohl být? Salzmann všechny likvidátory neznal, pracoval jen s panem Liktem, kterému nevadila šupinatá pleť i věčná žízeň.
"Jste tam, pane Salzmanne?"
"Můžete pro mě něco udělat, paní Proserpino?"
"Pro vás všechno, pane Salzmanne!"
Dal jí podrobné instrukce. Věštkyně souhlasila skoro nadšeně. Aféra ji zřejmě vzrušovala a bavila.
Teď na ni čekal v semiautomatickém obchodě naproti přes ulici a pozoroval cvrkot.
Čtvrthodiny se slévaly do hodin. V holovizním kombu dávali na místním kanálu instrukční pořad o konstrukci podzemních protileteckých krytů. V obchodě se střídala lidská i umranská pakáž. Hlavní zájem soustřeďovala na narkotickou ruletu, kdežto o řeči v kombo-holovizi na téma podzemních krytů se tu nikdo nestaral. Tím méně pak o umranského šupáka. Mírnou zvědavost u nich vyvolal jen v okamžiku, kdy jeden feťák vyhrál a když sahal po kapsli, druhý se na něho vrhl. Začali se spolu rvát, velmi mátožně, neodborně. Salzmann stál opodál, opíral se lokty o pobryndaný stolek a vyhlížel špinavým sklem výkladní skříně ven do deště. Výherce od sebe útočníka odhodil, ten padl Salzmannovi na bok. Mělo to stejný účinek, jako by padl zády na roh pancéřové skříně. Bolestně zaskučel a Salzmann se nepohnul ani o milimetr. Dokonce nepootočil hlavu.
"Ty máš páru," zaševelil na něho Houslista Sima, práskač nejnižšího druhu.
"Odpal. Vypadni," řekl mu Salzmann.
"Nemám kam. Ty se máš, sebereš se a vyhopkáš nahoru do bytečku a šup do postýlečky." Byl trochu přihřátý, to se o něm povídalo. A dobře informovaný. Podle toho, jak se křenil, Salzmann poznal, že moc dobře ví, že nemůže vyhopkat do bytečku a vlézt do postýlečky. "Já se mám hůř. Dali nám čtyřiadvacet hodin na vystěhování. Do dvou dnů vyroste novej OVUT. Já tyhle OVUT prostě nesnáším. Když si pomyslím, že je to odpad!"
"Aspoň nesmrdí. To se o každým říct nedá," podotkl Salzmann.
Houslista Sima se urazil a odploužil se někam dozadu, kde se nějací frajeři dohadovali, kolik by jim museli zaplatit, aby se nechali nalejt do války s Nemesis, kdyby nějaká válka s Nemesis byla.
Pak se dlouho nedělo nic. Konečně se z dopravního ruchu vylouplo auto, jedno ze služebních vozů Skupiny, dodávková toyota s krycím nápisem SVĚTLOVODNÉ ROZVODY na boku. V muži, který vystoupil, Salzmann poznal Jose Jalepena. Zabíječ vešel do domu a o deset minut později se objevil neznámý chlapík, nejspíš také zabíječ. Toho Salzmann opravdu nikdy neviděl. Pohyboval se, jak to uměl jenom pan Likt, uvědomil si. Musela to být špičková třída mezi zabíječi. Nasedl do vozu a toyota se zařadila do proudu aut a tříkolových elektrobajků s korbami naloženými haraburdím.
Za chvilku se objevila paní Proserpina, s obrovitým květovaným zábalem účesu na hlavě, pogumovaný kabát až na paty, v ruce plastikový sáček. Kradmo se rozhlédla po namoklé ulici a pak přeběhla ulici, ani se nevyhýbala loužím.

Celá zadýchaná vklouzla do obchodu. Bázlivě se rozhlédla po pestré společnosti flákačů a feťáků a rozzářila se, když spatřila Salzmanna.
"Je to úžasně vzrušující, pane Salzmanne! Počkala jsem, až se vystřídají, přesně, jak jste mi poručil."
"Požádal jsem vás, paní Proserpino," opravil ji a nahlédl do sáčku. Škoda, že nejsi plná, oslovil smutně láhev.
"Nechtěl mě pustit, mizera, proto jsem ztropila scénu. Já tu uklízím a pan Salzmann by moc huboval, kdybych neuklidila, tohle jsem mu řekla. Ani nebudu opakovat, co on na to. Nemá vás rád, pane Salzmanne, je to odporný chlapík! Má divné oči, takové zabijácké. Ani bych se nedivila, že by byl schopen někomu sáhnout na život!"
Já taky ne, paní Proserpino, poznamenal Salzmann v duchu.
"Díval se na mě, až jsem se bála. Sledoval každý můj pohyb. Tu láhev jsem strčila do pytlíku, jak jste poručil, tedy, jak jste mě požádal."
"Nesáhla jste na ni?"
"Měla jsem rukavice, jak jste poručil! Díval se za mnou, když jsem šla po schodech. Pořád mě podezíral, tím pohledem jako by mi tahal řemeny kůže ze zad, brrr!"
"Jednou vám službu oplatím," tvrdil Salzmann bez víry, že slib splní.
"Ani nemluvte, pane Salzmanne. Pro vás všechno. Jste milý pán, i když byste snad neměl tolik... Však víte, co myslím."
Hleděla na něho úkosem, takřka mateřsky. Opatrně pozvedla paži, pohladila Salzmanna po hřbetu ruky, usmála se a bez pozdravu odešla z obchodu.
3.
Salzmann počkal, až věštkyně zajde do domu. Přestalo pršet a objevil se náznak svitu ranního slunce. Sprchovalo zamlženými dírami v temných mracích sardenské střechy řídkým zlatavým mejkapem. Dalo se čekat, že se mraky brzy znovu semknou a zahalí město do obvyklého deštivého šera. Ulicí projížděl veliký pancéřovaný autokar, plný turistů civějících na somráky a pobíhající psy a zamřížované krámky a pajzly a náborové a přesvědčovací kanceláře zóny a světelné tabule s nápisem VÁLKA ČEKÁ CELOU ZEMI, ALE BOJOVAT SE BUDE ZDE a vypálené trosky a trčící stalagmity OVUT umranského odpadu, jako by to všechno mělo do hodiny zmizet a jejich záznam by byl posledním svědectvím po jediné podivnosti, která zbyla v dnešním řádném světě. Dvoukolové elektrobajky mladých umranů se míhaly před čumáky automobilů.
Zapadl do podzemky, kterou v jižním segmentu Sardenu zbudovali hodní strýčkové ze zóny, efektivní, zato nepohodlný a frustrující dopravní prostředek, snad jako protiváhu monorailu, dopravního prostředku bohatých obyvatel severního segmentu. Propagační účel stavby metra mířil hlavně na místní umrany: O pár desítek metrů pod vašima nohama začíná umranský podzemní ráj! Tam nic nesmrdí desinfekcí a dlažba chodeb není křivá, a ve vchodech se nemusíte bát, že se praštíte do hlavy. Tam se vaši bratři pohybují vzpřímá. Jiní říkali, že nejde ani tak o dopravní prostředek, jako o protiletecký kryt pro případ války s Nemesis.
Salzmann na propagandu kašlal. Celou cestu podzemkou až na východní kraj jižního segmentu přemýšlel o Hoteiovi. Ten se také do Sardenu nastěhoval někdy před deseti lety, kdy to přestalo být vzorové město a celý původně ušlechtilý projekt, realizovaný proti protestům umranského podzemí, se zvrhával do svého opaku a Utopie se zvolna měnila v dystopické město dekadence a úpadku. A také radosti a zábavy pro toho, koho těší nacházet mnohotvárnou rozmanitost ve steré podobě zmaru. Co Hoteie na Sardenu přitahovalo? Byl to řádný muž, někdy bázlivý, vždycky puntičkářský. A přece se nebál riskantních podniků v polosvětě. I to pro něho bylo typické, že žil na hranici jižního a východního segmentu, ne v jeho středu, podél klikatiny Hornovy ulice, jižní třídy, spojující náměstí Vzájemnosti s okružní sedmou.
Netrvalo dlouho a stanul před krámkem svého kamaráda.
Starý Japonec si dal hodně záležet, aby suterénní krámek vyhlížel odpudivě, a dílo se podařilo.
Sestupovalo se k němu z chodníku po rozbitém cihlovém schodišti, vroubeném zábradlíčkem z rezavé litiny. Na schodišti vždycky přespávali somráci, zachumlaní do plastiku, papíru a hadrů, a to nejen v noci, ale ve kteroukoli denní dobu, až Salzmann si někdy myslel, že je Hotei najímá jako prostředek k odrazování nežádoucích osob. Hustou mříží na výkladní skříni bylo vidět zaprášené detektory logických sítí, které Hotei na oko pronajímal. Ze zárubně vchodových dveří ostentativně trčel hrot nějaké primitivní pasti.
Salzmann ne bez námahy překonal bariéru zmoklé bídy a vešel.
"Přítel Salzmann!" zvolal Hotei, když umran za sebou zavřel dveře a vstoupil do kužele žárovkového světla, zářícího ze staržitného reflektoru připevněného na stropě. "Můj vzácný přítel Salzmann!"
4.
Japonec a umran se objali uprostřed místnosti s vážnou obřadností sicilských venkovanů předmiléniové éry. Pokud si Salzmann stačil všimnout, v krámku se pranic nezměnilo za tři, čtyři roky, které uplynuly od jeho poslední návštěvy. Jaké to byly idylické doby! O nějakých transmutantech neměl nikdo ani ponětí a na světelných cedulích tenkrát ještě nebyly výhružné nápisy JEŠTĚ JE ČAS ODEJÍT Z OBLASTI VÁLEČNÝCH OPERACÍ a VÁLKA ČEKÁ CELOU ZEMI, ALE BOJOVAT SE BUDE ZDE, nýbrž laskavé slogany typu MAMINKO, PROČ JSME TU, V ZÓNĚ JE PŘECI LÉPE.
"Čekal jsem tě, příteli Salzmanne."
"Vážně?" podivil se umran. Nechtěl by nahlas připustit, že on sám po dobu oněch uplynulých tří, čtyř let na Hoteie ani nepomyslil.
"Pojď, pojď," lákal ho Hotei do zadní místnosti. Prošli kolem odřeného pultu, kde vedle obstarožního oráklu ležely katalogy nějakého elektronického haraburdí, které buď už ani neexistovalo a pokud ano, sotva mohlo fungovat bez podpory jiných elektronických komponentů, které už taky neexistovaly, a korálkovým závěsem vstoupili do místnůstky natolik provoněné orientálními esencemi, že by to vypadalo uměle a komicky, kdyby Hotei nebyl skutečný orientálec ze staré školy.

Salzmann věděl, že na Hoteie nemůže hned vyrukovat s účelem své návštěvy a vcházel do krámku obtížen notnou náloží trpělivosti. Hotei nalil Salzmannovi do šálku hořký čaj a s uspokojením vzal na vědomí, že host se dostatečně obdivuje křehkému dekoru, který celkem zdařile napodoboval styl starého zboží z Kijomizu.
"Jak se daří synovi a jeho rodině?" otázal se Salzmann.
Starý muž na chvilku přivřel oči. Salzmanna napadlo, že ho možná má rád i proto, že jeho pleť nemá svou strukturou daleko od jeho ještěří kůže. Pochopil.
"Odstěhovali... se do zóny?"
"Začala s tím Sylvie. Uvěřila na válku s Nemesis. Říkal jsem jí stokrát, Sylvie, nesmíš skočit na nějaké hloupé triky. Je to jako když majitel domu chce vyhnat nepohodlné nájemníky. Začne opravovat střechu, zavře vodovody, odstřihne elektriku. My jsme taky nepohodlní nájemníci, tady má být skládka, ona tu už je. Proč odcházet? Pořád ještě se tu dá bydlet. Jenže oni," ukázal na zem, "tu chtějí mít jeden OVUT vedle druhého. Dobře, říkal jsem jí, já se taky hnu, až mi OVUT vyroste pod zadkem. Dřív ne. A nenechám ze sebe dělat hlupáka. Válka s Nemesis! Kde je ta Nemesis? A proč je nebezpečné zrovna tohle bídné smradlavé město? Copak to má nějakou logiku? Jenže ona mě neposlouchala. Kromě toho chodila na hodiny přesvědčování. Mají teď nové techniky, dovedou mozek převrátit naruby jako rukavici. To ona strhla obě děti. No a Kórin tomu nestačil vzdorovat. Potom zbourali protější dům, ze země vyrostl OVUT, skoro nám pod zadkem, a to byla poslední kapka."
"Třeba mají pravdu. Bude jim tam líp. Možná, že jsi měl..."
Starý muž mávl kolem sebe rukou.
"Toto tam není. Neznají obřad čaje. Neobdivují porcelán. Nemají čich pro vůni santalu."
"Žijí dlouho a bez chorob. Neznají stresy. Jsou tvořiví. Šťastní. Velmi šťastní."
Salzmann pátral v paměti po sloganech, které čítal na plakátech za výlohami náborových kanceláří. To byly snad jediné výlohy v ghettu, které nikdy nekryla žádná mříž ani fólie. Kdo by se do nich dobýval? Paměť nebyla jeho silná stránka, zvlášť, když byl po tahu.
"Přál bych jim štěstí. Co se mnou... tam? Zvali mě sebou... Copak mohu tohle opustit?"
Bídný kšeft. Somráky rozvalené na schodech. Ustavičné deštivé počasí, všichni vědí, že za to mohou ti ze zóny, že nad ghettem pořád prší. Existenci z ruky do huby. Ano, copak může tohle někdo opustit, když je to vkořeněno do každé nervové uzliny?
"Jsem tu také, Hotei," řekl Salzmann. Starý Japonec se na něho vážně zadíval.
"Tak tobě zrušili Skupinu," řekl Hotei.
"Jak to víš?"
"Všechny agentury zrušili. I mně sebrali licenci soukromého detektiva," řekl Hotei. Stále se na Salzmanna upřeně díval. Ten v tu chvíli tak silně toužil po alkoholu, že Hoteiova slova k němu doznívala jako z velké dálky a nenapadlo ho, že se to týká i jeho. "Oni chtějí pořádek. Policie, to je pořádek. Bezpečnostní agentury, to je chaos. OVUT, to je ovšem taky chaos a tak magistrát, aby ukázal, jak úspěšně bojuje s chaosem, zakázal bezpečnostní agentury. Cesta nejmenšího odporu je ta nejvíc prošlapaná. Chaos ve smyslu protikladu předem určeného řádu, to je taky tohle," ukázal na vyřezávaný paraván s čínským ideogramem jara. "Proto tady v ghettu zůstáváme! Protože jsme všichni hodně chaotičtí."
Salzmann přemýšlel, co má společného dřevěný paraván s odebranou licencí soukromého detektiva a v té souvislosti ho napadlo, že licenci museli sebrat i paní Vivianové a že to je dobře, protože babice bude teď mít jiné starosti a nebude dělat bouřku kvůli ukradeným hodinkám, nevídáno, že v nich bylo zamontované maličké rádio.
"Přeješ si ještě číšku čaje?"
"Něco tvrdšího bys tu neměl?"
Hotei se zasmušil a Salzmann pochopil, že řekl cosi nevhodného. Pak se Hotei zeptal:
"Tys opravdu nevěděl, že jsi bez práce? Myslil jsem, že právě proto tě zde vidím."
Salzmann vylovil z kapsy láhev zabalenou do plastiku a postavil ji vedle nepravého Kijomizu. Hotei vztáhl ruku a šálek o hodný kus odsunul, jako by se bál, že do něho z prázdné láhve od Granťs naskákají blechy.
"Okradli mě. Zloděj, tedy zlodějka, držela láhev v ruce. Chtěl bych ji najít."
"Co ti ukradla, příteli?"
"Hodinky."
Hotei se nesmál často, teď si toho dopřál.
"Kvůli hodinkám..."
"Byl v nich radiokomunikátor."
"Nemají cenu ani téhle... věci," ukázal Hotei štítivě na prázdnou láhev. "Copak nevíš, že touhle sezónou se rádiové spojení ruší? Elektromagnetické vlny jsou nehygienické. Škodí životnímu prostředí. Nastupuje UT technologie, přímá modulace tomu říkají. Něco ti povím, příteli můj. Rádiové spojení zruší a pak zakážou. Z vojenských důvodů. Tam dole," ukázal prstem, "je vojenská diktatura. V Sardenu dělají pokusy s ovlivňováním obyvatelstva. Válečná psychóza a tak podobně. Brzy z nás budou loutky." Vztyčil prst a tvářil se jako muž, který nic nemůže říct, přestože mnoho ví. "Mám dobré informace. Věř mi! My všichni jsme pokusní králíci. Hříčka v rukou mocných. Kde jsou a kdo jsou? Pod námi, vedle nás, mezi námi? Počkej, něco ti dám." Náhle přešel z kazatelského tónu do sousedské věcnosti.
Vstal od stolu, zmizel za závěsem a Salzmann slyšel, jak tam otevírá nějaké zásuvky.
"Znali tu přímou modulaci už dávno, říká se," ozýval se Hotei ze svého krámku. "Slyšel jsem, že přímou modulací provedli umranskou transformaci v noci Milénia. Nevím, co je na tom pravdy."
Salzmann dutě zakašlal a Hotei se vzápětí vrátil.
"Nechtěl jsem se tě dotknout. Třeba to není pravda. Určitě ne. Podívej, tohle ti dám."

Vysypal na stůl hrst hodinek, pokud to Salzmann mohl poznat, stejného typu jako byly ty, co mu ukradla dívka Kristýna.
"Jsou s komunikátorem. A uzávěrem na heslo. Mimochodem, tohle heslo, to je pěkný podvod. Primitivní věcička. Průměrný orákl heslo zlomí za pět minut."
Usmál se.
"Vezmi si ji. Dej ji paní... Vivianová se jmenuje, nemám pravdu? Nic nepozná. Je to všechno v podstatě jen jeden typ od stejného výrobce."
Zmínka o noci Milénia pěkně zamíchala temnou tůní v Salzmannově mysli. Tak tedy přímá modulace se jmenuje to svinstvo. Kvůli přímé modulaci jsem přestal být člověk.
"Rád bych tu holku našel a vzal do prádla. Nelíbí se mi, když mě někdo okrádá. Starší mají vychovávat ty mladší."
"Jak myslíš," řekl Hotei. Znal Salzmanna natolik, že aspoň zhruba chápal, co se v něm děje a chtěl na něho být milý.
Rukou chráněnou plastikem vzal láhev za hrdlo a následován umranem zase vešel do krámku. Nasadil si multifiltrové brýle a zapnul UV lampu, kterou vytáhl ze skříňky, ozdobené tri-di reklamním plakátem narkocoly, památkou na pěkné časy, kdy některé drogy byly legální.
"Šikovná mrška," řekl uznale po chvilce zkoumání. "Pořádně sklo očistila. Omyla ho whiskou, abych byl úplně přesný. Takže otisky veškeré žádné."
Salzmann pohoršeně zafuněl. Whisky použitá na mytí nádobí, takové plýtvání!
"To nic," řekl. No co, pomyslil si, alespoň jsem měl snahu a udělal jsem, co šlo.
"Něco přece," ozval se Hotei. Manipuloval ovladačem multifiltrových brýlí. "Něco tu přece jen máme, účtový kód podniku, ve kterém jste láhev koupili."
Dotkl se klávesnice oráklu.
Ruce nad klaviaturou mu zdřevěněly, jen nakrátko. Vzápětí orákl natvrdo vypnul. Nebýt v suterénu, snad by ho vyhodil z okna.
"Vykašli se na to. Nech to plavat. Blbý hodinky. Úplně posraný hodinky. Tohle kvůli hodinkám!" V hlavě se mu točila všechna kolečka, jimiž byl vybaven a věru, že jich nebylo málo. "Nesledoval tě sem někdo?"
"Já se nekoukal. Kdo by mě sledoval? Co tě to bere?"
"Vypadni," řekl Hotei. "Vypadni! Hned!"
"Co se stalo? Čeho se bojíš?"
"Ven!"
Salzmann sáhl po láhvi, Hotei ji však srazil na zem, kde se rozbila. Nechápavě, potřásl hlavou a sunul se k východu. Otevřel dveře a na prahu se ohlédl.
Hotei dupal po střepu, na kterém uvázla nálepka.
Opatrně za sebou dveře zavřel. Už zase pršelo a somráci se zahrabali do plastiku. Chvilku poslouchal dupání tlumené dveřmi. Poslouchal je s jakousi posvátnou úctou.
V Hoteiově zraku rozeznal hrůzu. Znal ji a dovedl si jí vážit.

Kapitola šestá

1.

Alf vymrštil pěst pravé ruky a současně prudce stáhl levou ruku k pasu. Kloub prostředníku dopadl na podložku z tvrzené gumy, molekulárním lepidlem připevněné ke kevralové pružině. Pravou nohou byl takřka vrostlý do dubový desky, ke které byla pružina připevněná důkladnými litinovými úhelníky. Makiwara, po staletí používané tréningové náčiní, vynalezené otci bojových umění snad v Číně, snad v Japonsku, snad na Okinawě, se odchýlila silou úderu o nějakých dvacet centimetrů. Alfovo tělo, ve chvíli úderu zpevněné jako ocel, ji chvíli udrželo ve vychýlené poloze. Pak se Alf uvolnil, makiwara se vrátila do původní polohy a trpělivě očekávala další úder.
Slabé, pomyslil si Alf. Sáhl do záňadří svého karate-gi, vytáhl kapesník a otřel si pot s tváře. Taková rána by dropautovu hruď neprorazila.
Byl unavený, cvičil už skoro hodinu. Rána následovala ránu, střídal obě ruce, měnil postoje. Každý den takto opakoval prastarou úderovou techniku, archaickou ve věku technologií tradičních i těch nových, nepochopitelných lidskému duchu, umranských. Archaickou, a přece tak účinnou.
Už toho pro dnešek nechám, rozhodl se.
Přemáhala ho únava i pocit marnosti. Proč cvičit, když už se nikdy neměl s žádným dropautem utkat? Skupina je přece zrušená.
A na to, že by se měl připojit k nějakému komickému policejnímu útvaru, nechtěl ani pomyslit.
Ať si to přiznával nebo ne, na něco takového byl příliš jiný. Narodil se do hi-set, bohužel byl i jiný, než většina ostatních z jeho společenské skupiny.
Bydlel na dobré adrese ve Swansonově ulici nedaleko hlavní monorailové trasy v luxusním multisegmentovém apartmá v posledním patře solidního neosecesního domu, který sloužil jako karuselová garáž. Do přepychového prostředí se nikdy neodvážil pozvat nikoho ze Skupiny. A to byla elita! Jak by ho přijali obyčejní policisté s mizernými příjmy, kteří bydleli v barácích bez monorailu, bez otisu!
Svlékl karate-gi a hodil ho do pračky. Ve sprchovém koutě se na pět minut vystavil jehlám vlažné vody, aby ze sebe vyhnal únavu. Osušil se a stačil na sebe navléknout slipy a džíny, když zabzučel telefon.

"Jsem doma," řekl mu po chvilce váhání.
2.
Jindy by přístroji zakázal i přijmout záznam. Dnes byl podivně nervózní, jako by čekal na nějaké poselství zvenčí.
Na obrazovce se objevil Salzmann. Alf překonal zklamání. Doufal, že to bude Irena Kassarová.
"Kde jste, Salzmanne? Všichni se po vás shánějí!"
"Potřebuju s vámi mluvit."
"Tak mluvte."
"To nejde po telefonu."
"Kde jste?"
"Volám zvenku, z budky."
Tomu se dalo snadno věřit, obraz snímaný podrápaným a umatlaným objektivem byl značně pochybné kvality.
"Nechcete se sejít u paní Vivianové? I ona s vámi chce mluvit."
"No právě," řekl Salzmann nešťastně. "Já za ní nesmím, zatím."
"Něco jí dlužíte," podotkl Alf vlídně. Přestože byl o mnoho mladší, mluvil k němu s oteckou shovívavostí.
"Nemůžu jí to vrátit," namítl Salzmann komicky, jako chlapeček, když nechce domů, protože dostal ve škole pětku.
"Nehrajte si, Salzmanne. Paní Vivianová není dobře naložená."
"Vrátil bych materiál, ale nemám ho všechen!"
Propil karbonit, napadlo Alfa. Nový stál patnáct tisíc, kradený se dal pořídit na černém trhu za třetinu.
"Komu jste krunýř prodal?"
Půjde a vykoupí ho zpátky. Nebo koupí jiný, kus jako kus.
"Nikomu. Mám ho. Přišel jsem... o to druhý."
To není možné, pomyslil si Alf. Přece nemohl propít komunikátor s kódovaným zámkem! A kdo by ho od něho koupil? Je naladěný na jedinou frekvenci.
"Mluvíme o stejné věci?" zeptal se opatrně.
"Určitě. Prostě, nemám to. I když to není možné, ukradli mi to."
"Kdo, proboha?"
"O to tady jde."
"Víte to, nebo ne?"
"Vím a nevím. Mohl bych toho vědět víc, kdybyste mi pomohl."
"Přijdu někam za vámi."
"Nebylo by to nic platné. Nepotřebuju jenom vás..."
"Co tedy?"
"Orákl. Pořádně silný orákl. A někoho, kdo s ním dovede dobře zacházet."
Alf si vzpomněl, že se jednou bavili se Salzmannem o datové kriminalistice. Je to bývalý policista... Podíval se na svůj orákl. Není to špatný stroj, opravdu...
"Řekněte mi, o co jde a já vám možná pomůžu."
"Musel bych s vámi mluvit osobně."
To znamenalo, že by sem musel přijít. K němu do bytu. Potíž byla v tom, že nikdo neměl právo přijít k Alfovi Liktovi do bytu.
3.
Velkokapacitní karuselová garáž ve Swansonově ulici s obytným bublinovým apartmá na střeše měla jedno tajemství, o kterém kromě Alfa Likta věděl jen její majitel Alfréd Lipof: heslo pro dva výtahy, jeden nákladní, druhý luxusní osobní otis, které vedly do Alfova osobního světa. V něm byla tělocvična, samozřejmě. Kromě ní i malá ložnice, stroze zařízená nejnutnějším nábytkem. A ve dvou ostatních bublinách památka na to, co zbylo z pojmu dynastie Liktů.
Hala, do které byl přístup otisem i nákladním výtahem, byla zasvěcena matčin památce. Její hologramická rekonstrukce seděla na dubové židli s koženým sedátkem. Opěradlo bylo vyřezávané. Alf tu židli měl od dětství rád. Strkával prsty do prohlubní řezby a projížděl ukazovákem jejím labyrintem. Když byl mladík, napadlo ho, že řezba může mít nějaké významy. Chtěl je studovat, když však zjistil, že v základní databázi je šestnáct terrabytů informace o řezbě za posledních sto let, nechal toho. Místnost byla takřka prázdná. Na bílém koberci z husté stříže stál už jen pískovcový sloup a na něm Sokratova busta. Vedlejší místnost byla zařízena nábytkem z někdejší otcovy pracovny. Kolem stěn knihovny z tmavě mořeného dubového dřeva, spojené kazetovým stropem jako chrámovou klenbou. Jen na dvou místech nebyly knihy, nýbrž výklenky ozářené světlovody v uzoučkých mosazných korýtkách. V jednom se vyjímal Matisse z dvacátých let minulého století, normandská krajina z okolí Giberville, jak stálo psáno na mosazném štítku na rámu, v druhém Sitka, jedna z posledních hvězd doby před Miléniem, těžký syntetista a kryptik. Ze staromódního Kenwoodu se připomínal Mozart. I on tvořil jakousi klenbu, mezi odzbrojujícím způsobem skromnou formou náznaku Matissovy kompozice a agresivitou Sitkova multivizu, nutícího diváka k dešifraci obrazu i sebe sama. Na desce psacího stolu ležela jen hnědá obložka s okovanými rohy, osvětlená kuželem studeného světla z mosazné lampy se zeleným stínítkem v duchu kancelářské výbavy devatenáctého století. V ní byl otcův poslední rukopis. Alf nikdy obložku neotevřel. Přenesl ji do svého nového světa poté, kdy dropaut roztrhal oba rodiče na kusy. Alf si pořídil i otcův holografický obraz. Poblíž psacího stolu stál štíhlý, vážný muž s tmavými vlasy rozdělenými v místě zlatého řezu geometricky přesnou pěšinkou. Od kořene nosu se mu táhly ke kulaté pevné bradě dvě přísné rýhy. Doktor Adolf Likt, povoláním potomek rodiny Liktů. Byli profesory na univerzitách a lékaři a advokáty a předsedy správních rad. Za Milénia se nikdo neproměnil v umrana, stejně jako se žádné ženě, ať už v rodině zrozené nebo do ní provdané, nenarodilo dvouhlavé dítě. Takové věci Liktové prostě nedělali.

Pak někdo transmutoval v dropauta a v zájmu jakési vyšší spravedlnosti proměnil ušlechtilého filosofa v bědnou hromádku rozedraných tkání.
Ne, do svého světa nikdy Alf nikoho nepozval, ani Irenu, člověka sobě nejbližšího. Nepřicházelo v úvahu, aby sem vstoupil kdokoli z jeho přátel, o členech Skupiny nemluvě.
A Salzmann?
Umranský šupák, ztroskotanec, ožrala, surový tupec?
4.
Na Salzmanna ho kupodivu upozornila Irena Kassarová, jeho dívka, milovaná-nenáviděná. Když se přidal ke Skupině, Grácie Vivianová ho vybídla, aby si obstaral pomocníka, odražeče, který bude mít za úkol zachytit první dropautův útok, vyvést ho z rovnováhy a nasměrovat ho likvidátorovi do rány.
"Můžu vám někoho doporučit," řekla mu tenkrát Grácie Vivianová.
"Raději si někoho najdu sám," řekl, aniž měl tušení, kde má někoho takového hledat.
Ireně tvrdil, že bude pracovat pro soukromou bezpečnostní agenturu a do velké míry to byla i pravda. Hledá partnera, který se umí prát.
"Rváč? Tak si zaplať starého Salzmanna!"
"Kdo je to?"
"Umran, kterému je všechno jedno," řekla. Znala Salzmanna jako vyhazovače z nočních podniků. Ona do nich často chodila, Alf nikdy. "Nikdo na něj nemá i když je opilý. A to je vždycky, každý večer. Ve dne ho nejspíš najdeš v Megasexu."
"Co to je, proboha?"
"Automatický bordel. Salzmann tam chodí šukat s panákama."
Mluvila o tom hnusu jako o docela normální věci: existují lidé i umrani, kteří si dopřávají robotický sex. Vysvětlila mu, kde Megasex je. Tam ho Alf Likt skutečně našel.
Betonový odlitek bez oken. Nezdobilo ho nic, jen nedbale zamaskované díry v betonu naznačovaly, kde ještě nedávno visely reklamní tabule - než je Magistrát zakázal. Byly nemravné. Povolený byl jenom nápis lumiforový MEGASEX PRIMO. Deset pater perverze, kompletní katalog jízd do ponorných řek sexuality. Kybernetičtí partneři k nerozeznání od živých. Dokonalá hygiena, absolutní bezpečí, bezvýhradná diskrétnost.
Dohadování v recepci završil směšně malým úplatkem a pak už jen kráčel po růžovoučkém běhounu chodby v křídle C sedmého patra za svalnatým umranem ve světle růžové paruce a na červeno nalakovanými drápy. Pach ionizovaného vzduchu mu dýchal do tváří. Vysokofrekvenční energie se postarala o záhubu všech spermatozoidů, plísní, láčkovců, bacilů, virů a megavirů, veškeré nežádoucí havěti, která tu zbyla po předchozích kunčaftech.
Umran otevřel pětatřicítku. Na posteli o rozměru dvakrát dva metry vláčně souložili dva panáci, jakoby chlap s jakoby ženskou. Alf si stačil všimnout, že chlapův úd je nastaven na velikost medium minus, aby snad tato demo verze radovánek nezkazila méně vyvinutým pánským návštěvníkům náladu. Loutky se pohybovaly vláčně, leností podobné rybám ve velikém akváriu, nicméně poctivě projížděly Kámasútru od polohy pampeliška ve větru po chňapajícího krokodýla.
"Kde je ten Salzmann?" zeptal se Alf umrana.
"Promiňte, spletl jsem se. Počkejte tu, hned ho přivedu."
Alf pochopil, co znamenala výměna pohledů dole v recepci mezi umranským poskokem a matronou v tmavěfialových sametových šatech s krajkovým fíží pod tučným krkem.
"Chtěl byste pana Salzmanna vidět v akci?"
"Ne, děkuju."
"Tak počkejte."
Alf kývl na obcující panáky.
"Dejte to pryč," řekl.
"Nebojte, neslezou a nebudou vás obtěžovat. Jedou v demonstračním režimu. Někteří zákazníci potřebují inspiraci," řekl zřízenec, vypnul demo dálkovým ovládačem, připoutaným k ocelovému oku zapuštěnému do zdi, a vyšel z místnosti. Panák slezl ze své partnerky a prkenným krokem se odebral do jedné ze dvou nik vedle vchodu do koupelny. Vstoupil do ní pozadu a strnul jako manekýn ve výkladní skříni v konfekci. Medium minus přirození se mu svěsilo, kupodivu nepozbylo na objemu. Měl v něm nejspíš u kořene nějaký kloub.
"Tohle by taky mohlo zmizet," podotkl Alf a kývl na umělou ženu, rozvalenou na lůžku. Plastik ňader a vnitřních stran stehen nesl stopy silného opotřebení, třebaže materiál byl nepochybné uzpůsoben heavy duty námaze. Loutka zřejmě nesloužila jenom k demonstraci a inspiraci. Alf uchopil dálkový ovladač a tiskl tlačítko. Nemělo to žádný efekt.
Zřízenec se za chvilku vrátil, následován úplně opilým starým umranem:
"Tohle je pan Salzmann," řekl.
Starý umran mžoural a dlaní si přejížděl po poklopci, aby se znovu a znovu přesvědčoval, že si ho zapnul.
"Vy jste policajt," říkal těžce. Snažil se o přesnou a zřetelnou výslovnost. Musel mít hodně upito. "Didi říkal, že mě hledaj policajti. To jste vy? Vypadáte jako nějaký pošuk. Proč máte na půl ksichtu zelený tetování?"
"Udělejte s tím něco," ukázal Alf zřízenci na loutku. "Znervózňuje mě."
Zřízenec Didi se zamračil, převzal od něho ovladač a stiskl tlačítko. Byl úspěšnější, než prve Alf, loutka aspoň strojově zaškubala levou nohou. Nevstala však a nezalezla do niky.
"Zatracenej krám," poznamenal Didi, když se nezvedla ani po opakovaném stisknutí tlačítka. "Nějaký prase tomu zhyndrovalo kyčelní klouby. Lidi jsou dobytek. A neupřímnej k tomu. Takový hovado se stydí v recepci říct, že má chuť na sado. To bysme ho poslali do béčka, tam na to máme odolnej materiál. Tohle je materiál na šukání, na žádný

lámání nohou."
"Policajt," blábolil do toho Salzmann. "Prej policajt. A já ho načapal v bordelu! Jasně, načapal jsem vás ve službě v bordelu!"
Alf se snažil ho neposlouchat. Připadal si trapně. Zeptal se Didiho:
"Proč sem tedy taky nedáte odolný materiál?"
"Víte, kolik ty zesílený modely stojej?"
"Když se vám vyplatí opravy," pokrčil Alf rameny. Zřízenec zavrtěl uraženě rameny. Třebaže je měl pěkně široká, vypadalo to slečinkovsky.
"Tak co s panem Salzmannem? Mám vás tu nechat o samotě?"
"Ne. To byl nějaký omyl. Odveďte ho."
"Vy jste policajt a já chci bejt zatčenej," trval na svém Salzmann. "Zatýkejte mě, sakra! Je to vaše povinnost! Nebo vás prásknu, že chodíte ve službě do bordelu!"
"Tak pojď, Sally," řekl zřízenec a vztáhl po Salzmannovi ruku.
Pak se to stalo.
Alf věděl, co je to prázdná mysl prvotřídního karateky. Salzmann, opilý, že se sotva držel na nohou, zcela bezděčně udělal několik pohybů rukama, nohama a trupem a jejich výsledek byl zdrcující. Zřízenec najednou letěl na dveře, výplň zapraštěla a mezi plastikovými střepinami se vytrácelo jeho vědomí.
"Zatýkejte mě!" trval na svém Salzmann.
Alf Likt na něho chvilku přemýšlivě hleděl. Pak se rozhodl.
"Nejsem policista, Salzmanne. Přišel jsem vám nabídnout práci."
Tak se Salzmann dostal do služeb Skupiny.
Alf se naučil ho mít rád a vážil si ho. Neznamenalo to však, že by ho rád viděl ve svém bytě, udržovaném jako chrám vzpomínek na zaniklý ráj tradiční rodiny.
5.
"Něco vám poradím, Salzmanne. Jděte za paní Vivianovou a všechno jí vysvětlete. Je to rozumná žena. Dovede všechno pochopit. Určitě vám neutrhne hlavu. Když budete dělat mrtvého brouka, rozhněváte ji. Víte, že vás už nechala hledat?"
"Páni ze Skupiny mi hlídají byt," řekl Salzmann ponuře. "Pan Kozka. A pan Jalepen. A další. Jenom vy tam s nimi nevartujete."
To byla pravda, Alf odmítl dělat stráž ve smradlavém domě v Sikimově ulici.
"Nevartuju," připustil Alf.
"Určitě se za to na vás dívají skrz prsty. Já vám rozumím. Není to tím, že byste byl fajnovka nebo dokonce línej. Za mého mládí se takovým lidem říkalo ein Herr a nejen v Německu. Potřebuju vás, protože jste ein Herr. A nemáte v hlavě šrot. Umíte zacházet s oráklem a máte ho doma. Jde o půl hodiny. Až k vám přijdu, zuju se a umranský pracky strčím do kýble s lysolem. Neukradnu vám nic, můžete mě pak prošacovat, než mě vykopnete. Ručím vám za to, že spolu přijdeme na něco velkýho. Mám čuch a cítím, že je něco ve vzduchu."
"Řekněte mi jediný důvod, proč bych vás měl brát vážně!"
Umran strnul.
To byla ta chvíle, kdy mu znovu na mysli vytanula otázka "proč". Pan Likt i ji mimoděk připomněl.
Vrátil se v duchu k první akci, kterou s ním prodělal. Tehdy se ho také zeptal, proč to všechno je, kdo jsou dropauti a odkud se ve městě vzali. Spokojil se s odpovědí, že se o takové věci nemá starat.
Otázka zde byla znovu, naléhavá, vynořila se ze zapomnění jako strašidlo a útočila mu na mysl s úporností, jakou byl schopen jenom dropaut.
Podaří se mu pana Likta přesvědčit?
Alf čekal na Salzmannovu odpověď. Pochopil, že umran usilovně přemýšlí. Už dávno se naučil brát jeho úsudek vážně a kašlal na všechny řeči kolegů, že je to opilec a ztroskotanec.
Salzmann promluvil:
"Vám není divný, že někomu stálo zato okrást umranskýho šupáka o komunikátor, jakej už není ani ve výprodeji a dýleři ho rozdávají zadarmo a když mu ho ukradl, dal si tu práci a vymyl mu paměť?"
Teď chvilku přemýšlel Alf, než odpověděl:
"Počkejte na mě před Olympií a já pro vás zajedu corvettou."
Salzmann nevyjádřil žádnou vděčnost. Řekl jenom:
"Věděl jsem, že nejste blbej."
Alf chápal, že je to největší uznání, jaké může od Salzmanna čekat.
6.
Datová kriminalistika bývala koníčkem Alfa Likta. Když rodiče přišli o život a Laura, třebaže se nikdy nenašlo její tělo, zřejmě dopadla nejinak, umanul si, že přijde na kloub otázce, odkud se dropauti berou, jak transmutace vznikla, kde jsou její kořeny. V databázích nenašel nic, z čeho by mohl být moudrý. Transmutace začala někdy před třemi lety v jižním segmentu Sardenu, v centru kriminality zpustlého města. Oběti neměly nic společného. Transmutanti odkudsi přicházeli a zase mizeli v temnotách, v labyrintu opuštěných domů, v troskách obklopující umranské OVUT. Díky svému oráklu se tenkrát dostal na stopu nově založené Skupině a protože od raného mládí pěstoval bojová umění, přijali ho mezi sebe. Fyzický zápas s transmutací mu pak připadal produktivnější, než vysedávání před obrazovkou.
Už si ani nepamatoval, kdy ji naposledy aktivoval.
Salzmann seděl vedle něho, mohutný, funivý, obklopený aurou napůl spáleného alkoholu. Když s Alfem vystoupil z

otisu, trval na tom, že se zuje. Nepodivil se v bytě ničemu, holografické konstrukci milostivé paní Liktové, která si mechanicky vykládala nikdy nekončící partii pasiánsu, ani Sokratově bustě. Nezajímalo ho nic než orákl a Alfova dovednost. Ta byla za dobu nečinnosti poněkud zrezivělá. Alf se poměrně snadno napojil na Hoteiův přístroj, zato do jeho zaheslovaných sklepení informatiky ne a ne se probourat.
Umran byl nekonečně trpělivý. Alf by se asi vzdal, kdyby Salzmann, lhostejný k okolí jako pařez, nezapustil kořeny. Dával najevo, že se odsud nenechá vypudit, dokud se Alf nedostane k cíli.
"Jaké heslo ten chlap může mít..." uvažoval Alf.
"Je to Japonec. Třeba by vám tohle mohlo píchnout."
"Možná," řekl Alf a propojil se s databází dávno zrušeného orientálního ústavu. Bůhví, v jakém sklepení ožil starý zapomenutý orákl...
Minuty plynuly v nových a nových pokusech o nalezení hesla.
Pak skříň zaplál zelenou barvou.
"Je to tady," zaradoval se Alf. "Kijomizu. Tradiční keramická dílna. To je Hoteiovo heslo!"
"Má rád staré hrnce, to je pravda," zabručel Salzmann. On sám měl raději obsah nádob a nemusely být z porcelánu.
Heslo Kijomizu otevřelo Hoteiův orákl Alfově zvědavosti. Probíral se jeho tajnostmi. Záznamy o dnešní činnosti... Tady je to!
"Herna TIVOLI. Hotei komunikoval s hernou TIVOLI," prohlásil Alf.
"To je na třetím okruhu v západním," řekl Salzmann. "Že bych byl v TIVOLI? Co bych tam dělal, v herně? Vypadám na to, že si rád hraju?"
Informace ho zjevně pohoršila. Marně zapátral v mysli, jestli tam nenajde aspoň náznak vzpomínky.
Alf pokrčil rameny a doloval z oráklu další informace.
"Třeba si občas ráda zahraje ta vaše Kristýna. Možná si hrála s vámi. Patnáct babek za láhev, to mi připadá hodně. Já nevím, kolik stojí whisky," říkal přísně, "ale myslím si, že patnáct je moc."
"Herny jako je TIVOLI nejsou pro žádné somráky," uvažoval Salzmann nahlas. "Kdo chce vyhazovat peníze za virtuální realitu, nezáleží mu na patnácti vočích za flašku." Bylo mu to divné. Platit musela ta zatracená Kristýna. Jenže ta taky nevypadala na zazobanou holku! "Ale patnáct babek je i tak moc. Třeba naúčtovali ještě něco."
"No ovšem," řekl Alf. "Na účtě je i použití oráklu. V TIVOLI ho pronajímají.."
"Mockrát jsem byl v hospodě," děl Salzmann vážně, "ale nikdy kvůli oráklu, A ta holka nevypadala, že by byla zvědavá na něco jiného, než na chlast, píchání a taky na moje hodinky, jak to tak vypadá."
Alf se na něho usmál.
"Nebyla to hospoda, ale elektronická herna. Na tom oráklu mohla lámat heslo vašich hodinek, není to logické?"
Salzmann potřásl hlavou. Tahle souvislost ho nenapadla. Lehké holky občas kradou, když kunčoft usne. Tak nějak si krádež představoval. Kdyby měl pan Likt pravdu, a Kristýna s ním šla do podniku s oráklem, předpokládalo to plán a záměr. Přilepila se na něho právě proto, aby mu ukradla hodinky?
Kriste pane!
Hodinky, které neměly cenu ani fajfku tabáku, jak se říkávalo. Hotei mu je dal i zadarmo.
"V kódu na láhvi musí být i záznam, kdo účet platil. Třeba nás k té zlodějce dovede snadněji, než otisk prstu," říkal Alf.
Soustředěně vedl orákl po Ariadnině niti informačních souvislostí.
"No vida. Zaplatil..." Zarazil se. "To jméno odněkud znám."
"Jaké jméno?"
"siCalda."
Roginski a siCalda, to byli šéfové dvou nejmocnějších klanů organizovaného zločinu ve městě Sardenu.

Kapitola sedmá

1.

"Pojď rychle, už je to tady," říkal Lampon, skloněný nad oráklem.
Poručík Rodier rozvážně svlékl plastikový plášť, vysoukal se z podpažního pouzdra zatíženého velikou psychoparalytickou pistolí s přídavným aku a obé pověsil na věšák. Potom srovnal rám s rozpisem odjezdů sběrného autobusu. Někdo do něho zase strčil a posunul ho šejdrem, visel křivě, to udělala asi uklízečka, potvora jedna nepořádná. Policejní oddělení kontroly transmutantů bylo maskované jako náborová kancelář zóny a ve vedlejší místnosti skutečně hnípala slečna, která na požádání rozdávala informační brožurky. Jednou, dvakrát denně dokonce měla zájemce.
"Něco nového o Stopkovičovi?" ptal se Rodier.
Zajímal ho poslední případ. Data dostali od kriminálky. Obětí byl pasák holek, nějaký Josip Stopkovič. Statisticky to byl případ mimořádný. Nestávalo se totiž, že se transmutant vyjevil v severním segmentu, obývaném slušnými lidmi. Inu, Josip Stopkovič byl natolik neslušný, že měl dost peněz na živobytí v nóbl čtvrti.
"Někdo volá po horké lince Skupinu!" řekl Lampon.
Rodier se zachmuřil.
Nespolupracoval s mladým policistou dlouho. A už vůbec ne rád. Byl mladý, horlivý, a co nejhoršího: zaujatý. Nechtěl se smířit se zásadou, že policie má vědět všechno, ale nesmí nic. Vzal si z ní jen to první. Chtěl dokonce vědět víc, než je zdrávo. Navíc o něm Rodier leccos věděl. Například to, že před tím, než se dal k policii, žádal o přijetí do Skupiny. Nevzali ho, neprošel zkouškami. Teď byl tady, do všeho strkal nos, snažil se uplatnit a narušoval Rodierův zaběhaný

pořádek.
"Stopkovič?" opakoval po Rodierovi Lampon, jako by to jméno slyšel poprvé. "Ne... Napíchl jsem se na Skupinu."
"Odposlech..." zafuněl Rodier nespokojeně. "Ty si budeš tak dlouho zahrávat, až..."
"Jen klid. Jedu přes zásobovací síť východního segmentu, neměj strach. Tu řídí siCalda, přes jeho skramblery se k nám nikdo nedostane. Poslechni si záznam!"
Na skrínu zářil běžný telefonní monoskop s číslem volaného. Pak se objevila Wenda.
"Prosím," řekla lhostejně.
Rodier se pousmál. Prosím, opakoval si v duchu. Žádná Speciální skupina. Tak to má být.
"Vy jste přes dropauty?" Hlas neznámého, nebo neznámé, prošel mlýnicí hlasového kódového zařízení. Podle kontrolního displeje volal z budky v parku na náměstí Vzájemnosti, ovšem tam bylo osmdesát takových. A přes snímací objektiv pověsil kapesník.
To byla běžná praxe práskačů.
"Je mi líto," řekla sekretářka Skupiny tónem, který lítost vylučoval. "Mýlíte se. Nejsme přes dropauty." Nepřerušila však spojení. Zvědavost? Nebo něco jiného?
"Jen se nedělejte! Já vím, že Skupina je zrušená. Přesto by vás mohla zajímat jedna adresa. Libertarium osm. Máte tam dropauta jako prase. Hodně štěstí, chlapci."
Pak neznámý, či neznámá, zavěsil. Nebo zavěsila, samozřejmě. Wenda chvilku netečně hleděla do objektivu snímací kamery a teprve pak přerušila spojení.
"No jo," řekl Rodier. "Co teď?"
"Musíme vyrazit!" řekl Lampon. "Je nejvyšší čas, hovor jsem nahrál před pěti minutami."
"Snad se nechceš poprat s dropautem!"
"Ne," zalhal Lampon. "Co když Vivianová tam někoho pošle? Nebylo by skvělý ji načapat na švestkách?"
Má ji v žaludku, Vivianovou i její Skupinu. Chtěl by se jí dostat na kobylku.
Což o to, nápad to není špatný. Rozhodně stojí za úvahu.
2.
Pokud něco lze nazvat zvláštním pocitem, pak toto: proměnu v dropauta.
Ještě před vteřinou byla ženou. Plynula imaginárním prostorem v hluboké meditaci. Cítila větší štěstí, než jaké jí poskytovala droga zvaná ve slangu zcela prostě string, struna. Ocitla se ve světě příběhů na téma štěstí a moc, kde bylo na dosah naplnění snu, završení každé, i té nejtajnější touhy.
Pak kolem přešla ta žena a příběhy zmizely, jako by je rozložil tón flétny. Už tu nebyla imaginární skutečnost, už tu nebylo nic, co by se dalo vnímat intetelektem v tom smyslu, jak je běžně chápán. Všech devět rozměrů prostoru jí odevzdávalo svá tajemství. Křesťanský ráj, mohamedánská nirvána, nebo satori zenových buddhistů se pro ni stalo prostou realitou. Nebyla v tom špetka racionální reflexe. Instinktem najednou vnímala, že to, co chápeme jako jsoucno, je souřadnicové vnímání omezeného, rychle se rozšiřujícího fragmentu jsoucna absolutního. Cítila vůči jsoucnu bezmeznou pokoru. Chápala, že její subjekt, jako každý subjekt, zde není jako jeho završení, jako "jsoucno vnímající samo sebe", nýbrž jako jen ostrůvek ve jsoucnu absolutním, který je schopen samoreflexe bez jakéhokoli významu. Obsahuje nepatrnou oblast souřadnicového systému, který je ve svém úhrnu pro vědomí nedosažitelný.
Přitom svůj ostrůvek bdělého vědomí neopouštěla.
Přestože byla v tu chvíli absolutnem, vnímala sebe i své okolí.
Seděla nahá zády k oknu v zazenové pozici na sisalové rohoži uprostřed obytné buňky v jednom z domů v jižním segmentu, vybudovaných v rámci programu sociální pomoci, když už se do vzorového města stáhly zcela nevzorové typy z celé Evropy. Domy byly postavené tak, aby poskytly přístřeší a také zásadní míru frustrace. Obytné buňky měly podlahu mírně zešikmenou směrem k oknu a jím vždycky byla vidět jen mrtvá stěna sousední budovy. Ušlechtilí a důmyslní lidé, kteří tento systém sociální pomoci vymysleli, tím chtěli dát impulz bytostem, které by jinak přespávaly v krabicích a plastikových pytlích. Postupně program ztratil smysl. Obyvatelé odcházeli do zóny prosperity, jiní se připojili k umranům budujícím svůj podzemní svět a ti, co zbyli, se vrátili do krabic a pytlů. Tam čekali... na co? Na válku nebo na dávku narkotika?
Sem přišla před několika dny. Všechno nechala za sebou, život v luxusním apartmá, přátele, milence, toho stálého i všechny příležitostné, dokonce i injekční pistoli, vchod do stringového ráje. Nevnímala bídné okolí a když kolem ní přešla před chvílí ta žena, ani nezvedla hlavu. Jen meditace pro ni měla význam.
Do stavu transmutace se propadla, jako by pod ní pukla země.
Cítila se šťastná. Dlaně měla položená na stehnech dlouhých štíhlých nohou, složených do lotosového sedu. Úzká, takřka chlapecky plochá hruď se jí zvolna pohybovala v souladu s pohybem břišních svalů v jógovém dechu. Hlavu držela vzpřímá a oči měla upřené na složitou malbu, zdobící stěnu. V jasně žlutých, brčálově zelených a fialových barvách se zde stáčeli hadi, tito tvorové, jimž se od pradávna přičítají tak protichůdné vlastnosti, jako je dar života i smrti, moudrosti i svodu. Ačkoli se na ně dívala, nevnímala je, protože ostrov jejího vědomí obklopoval multidimenzionální megaprostor a vlny, jež na něj dorážely, přicházely zdaleka.
Proměna teprve začínala. Kdo by ji pozoroval, zatím by žádnou změnu neviděl. Navenek se s ní nedělo nic, zůstala sedět, nepohnula se, nadále dýchala ve stejně volném rytmu.
Uvnitř jejího organismu se však přeskupovaly a organizovaly síly, které přesahovaly jakoukoli obvyklou lidskou zkušenost. Současně začala ztrácet kontakt, nebo spíš pocit sounáležitosti s čímkoli živoucím. Ono absolutno, s nímž byla spojena, začalo být absolutní absolutno v tom smyslu, že bylo nekonečně egocentrické. Chtělo být jediným egem, jediným absolutnem. Vědomí, že snad někde existují i jiná ega, i jiné ostrovy v nekonečnu souřadnic, ji začalo plnit mučivou nenávistí.

Brzy jí byla natolik plna, že nedokázala vydržet bez pohnutí.
Vstala a mechanickými pohyby se začala oblékat. Z úhledně složené hromádky svršků vzala kalhotky, natáhla je na sebe a pohladila si boky. Potom vklouzla do dlouhých kožených kalhot a bosýma nohama zajela do polovysokých bot. Nakonec si oblékla kazajku z tuhého modrého plátna.
V tu chvíli už byla dropautem, připraveným splnit svoje poslání.
Prošla kolem výklenku se sociálním zařízením, který ovšem neměl dveře, i to patřilo do souboru záměrů oněch ušlechtilých a důmyslných lidí, kteří kdysi příbytek vymysleli, a vyšla na chodbu.
Byla dlouhá a klikatá. Po pětadvaceti letech chátrání se nejedna stěna obytné buňky zhroutila, často se propadly i stěny dělící jednotlivé buňky od sebe ba dokonce i stropy, takže časem vznikl labyrint, který se nezřítil jen díky mimořádně silnému železobetonovému skeletu domu. Byla dropautem a kromě bytostné touhy zabíjet v ní zbylo všední praktické vědomí.
Chodba se lomila do pravého úhlu. Vešla do takřka naprosté tmy. Kráčela opatrně, v logické složce transmutovaného vědomí uchovala informaci, že někde tady civí ze zdi přervaný kabel, který je dosud pod vysokým napětím.
Vyhnula se mu a ušla ještě deset, patnáct metrů.
Pak se zastavila.
O patro níž, nějaké tři metry pod svýma nohama, vycítila život.
3.
"Libertarium 8," řekl poručík Rodier. Lamponův nápad chtěl nechat dozrát. "To je v jižním, někde mezi pátým a šestým okruhem?"
"Ulice Svobody, sociální výstavba z osmnáctého," přisvědčil detektiv Lampon. Na hladké tváři s pletí připomínající broskvi mu naskákaly nepravidelné červené skvrny. Svíral ruce do pěstí a zase je rozevíral. Rodier se po něm ohlédl. "Nech toho!"
Lampon vyvolal na skrínu plán města a díval se do míst, kde se lomila mezil pátým a šestým okruhem klikatá červená čára ulice Svobody. Tyhle bloky blízko okružní dálnice byly skoro vylidněné. A právě tady měli zabíječi Skupiny své nejbohatší loviště.
"Nemůžeme jim nic vytknout," řekl Rodier rozvážně." Wenda neslíbila zásah."
"To nic neznamená," řekl Lampon. Znovu procvičil prsty. "Chci se vsadit, že Vivianová někoho do Libertaria pošle."
"Neudělá to. Slyšel jsi, co řekla té své bandě hrdlořezů."
Záznam odposlechu hologramické konference měli v archivu a každé slovo, které tehdy řekla, znali nazpaměť. Já prostě zakazuju další likvidační činnost, řekla tenkrát. Kdo zákaz poruší, postaví se mimo náš zákon. Kdyby ona sama poslala do Libertaria svého člověka... Jenže, proč by to dělala?
"Kdyby tam někoho poslala," říkal Lampon opatrně, "to by byla pro nás výhra!"
Rodier se na něho nevraživě díval. Měl ho přečteného, chlapečka. Své tajné přání má chlapeček vytetované na hladkých tvářičkách, jako Alf Likt ty svoje klikyháky. Rád by si to rozdal s opravdovým dropautem.
Ohlédl se po zarámovaném jízdním řádu. Pořád ještě nevisel dost rovně. Bylo nutno ho poopravit.
"Půjdeme?" navrhl Lampon Rodierovým zádům.
Rodier přešel ke stolu a požádal telefon o spojení se svou šéfovou, kapitán Marinisovou.
Tvář šéfové vystřídala na obrazovce obraz plánu města.
Rodier se předpisově zahlásil a řekl:
"Je zjištěna aktivita Skupiny, kapitáne. Někdo ji kontaktoval. V Libertariu v ulici Svobody je údajně zjištěn transmutant."
"V dnešní době je třeba postupovat citlivě. Chystají se přísná pořádková opatření v souvislosti s budováním obrany."
"Nechceme udělat nic necitlivého," řekl Rodier. Lampon se tvářil jako deset dropautů.
"Co navrhujete, Rodiere?"
Háže to na mě, uvědomil si poručík.
"Je to nová situace," odpověděl neurčitě. "Měli bychom svolat poradu."
Lampon vsunul hlavu do zorného pole telefonní kamery a řekl:
"Měli bychom zkontrolovat situaci na místě! Za účelem sběru materiálu, samozřejmě."
"Detektive Lampone!" okřikl ho Rodier a mladý muž zajel na své místo.
"Máte divné pořádky na pracovišti!" zpražila Rodiera Marinisová.
"Je to důsledek nevyjasněnosti názoru na správný postup. Proto navrhuji, abychom..."
"Vy tedy navrhujete inspekci na místě. Je to riskantní krok a odpovědnost leží plně na vás!"
Ten dobytek mě do toho namočil, uvědomil si Rodier vztekle. Lampon se tvářil jako kocour s myší mezi prackami.
"Dobře, přistupuji na váš návrh. Povoluji vám inspekci."
"Co ale... když dojde ke střetu?"
"Nesmí dojít!"
"Jak to mám vysvětlit transmutantovi?"
Teď mluv, opice jedna tlustá.
"S doktorem Filipovičem jste se ještě nesetkal. Je to specialista, posílí vaši hlídku. Je osm sedmnáct, v osm pětačtyřicet vás bude čekat na místě. Konec."
4.
Ušla dva kroky. Po pravé ruce měla dveřní otvor s vylomenými zárubněmi. Trosky se válely na zemi, roztříštěné, jako by se dveřmi provalil nosorožec. Vstoupila do místnosti. Do špíny na okně někdo na vnější stranu napsal prstem VĚČNOST a pak okno zavřel. Pršelo, déšť přičinlivě smýval špínu, proti věčnosti nezmohl nic.

Opatrně našlapovala. Nedaleko okna zela v podlaze díra. Věděla o ní.
Z otvoru doléhaly ozvuky lidských hlasů.
"Krásné. Moc krásné. Opravdu moc krásné," říkala stísněným hlasem nějaká žena.
"Dívej se. Dívej se!" poroučel jí mužský hlas.
Štíhlá žena, proměněná v druh nejhorší šelmy, jakou povrch Země hostil od té doby, kdy se zbavil tyrannosaura, se zastavila na okraji otvoru, měkce se zhoupla v kolenou a skočila dolů.
Všechno v ní bylo proměněné, i vnímání.
Skočila do místnosti. Ten, kdo ji zařídil, si liboval v černé barvě. Nátěr stěn, celopodlahové koberce, policová skříň, veliká pohovka podobná betonové pevnosti, všechno zde bylo černé. Nedaleko pohovky stáli dva lidé, muž a žena. Patřili k sobě natolik, jak může patřit k sobě ten, kdo je někým držen za krk a kdo někoho za krk drží, ovšem zase nepatřili k sobě tak, jak může k sobě nepatřit kořist a oběť.
Žena byla kořistí. Asi čtyřicetiletá dáma v modrém mohérovém kabátě se zlatými knoflíky. V ruce křečovitě držela kabelku. Muž ji držel levou rukou za krk. Na sobě měl rozepnutý pršiplášť se značně pochybnou impregnací. Kromě něho byl oblečen už jenom do kalhot, které byly na rozkroku vykrojené. Masturboval a jakmile žena uhnula očima, na chvilku zesílil stisk.
"Dívej se," říkal jí.
"Krásné," přinutila se.
Vzápětí dropaut dopadl s kočičí měkkostí mužovi za záda.
Žena ho viděla padat a vyděšenou tváří jí probleskla radost. Domnívala se, že přichází záchrana.
To byl druhý omyl, jakého se toho dne dopustila, od chvíle, kdy uvěřila muži v pršiplášti, že je slepý a že si přeje, aby ho zavedla domů.
5.
"Tady je to," řekl Rodier a šlápl na brzdu služebního opelu. Celou sudou stranu ulice Svobody tvořily čtveřice sociálních bytovek. Na jednom bylo vidět vyrudlou osmičku. Před vchodem postával vyčouhlý muž v nepromokavém kabátě a klobouku, připomínajícím hasičskou přilbu. V ruce držel megafon, chráněný proti dešti plastikovým sáčkem. Bylo na něm vidět, že ho svěřený úkol pranic netěší.
"Poručík Rodier, detektiv Lampon."
"Doktor Filipovič."
Tak aspoň tohle máme za sebou.
"Naším úkolem je kontrola, registrace a vyhodnocování. Za žádnou cenu se nesmíme pouštět do nějakých neodpovědných akcí," kázal mu Rodier. Doktor Filipovič měl možná v kapse registrační zařízení a v každém případě bude podrobně kapitán Marinisové referovat.
Psycholog přikyvoval. Měl bledou hubenou tvář s výrazem člověka, který si je vědom toho, že neštěstí se týká těch druhých a dochází k němu jejich vlastní vinou.
"Třeba je to planý poplach," řekl mu Rodier smířlivě. Také Lampon si všiml jak pevně svírá Filipovič držadlo megafonu.
"Třeba tam žádný dropaut ani není."
"Transmutant," opravil ho Filipovič. "My si musíme zvyknout na politicky správný termín. Jinak nebudeme schopni těm nešťastným bytostem pomoci. Jak chcete někomu pomáhat, když o něm přemýšlíte v urážlivé dimenzi?"
"Máte pravdu," řekl Rodier rezignovaně.
Stýskalo se mu po zatuchlém teple policejního auta. Psychoparalytickou pistoli držel směrem dolů, aby nenavlhly emitory. Zdálo se mu, že by si Filipovič nejraději nasadil megafon na hlavu jako čepici. Lampon kráčel ke vchodu domu jako poslední, snímací datovou kameru si připíchl klipsnou k límci kabátu a pokradmu, aby Rodier neviděl, si cvičil sevření pěstí. Musí být tak pevné, že pod prsty není žádný vzduch, četl v nějaké staré knížce.
Ulice byla jako vymetená. Na protější straně se černaly rozpadlé trosky domů, bělala se v nich věž čerstvého umranského OVUT, dvacet metrů vysoká a patnáct metrů široká slitina umranského technologického odpadu, jaký vládci podzemí čas od času vyvrhli na zemský povrch s nevšímavostí nevychovaného psa, který kálí na chodníku, kde ho napadne.
Ve vchodu osmičky se skrývalo několik chodců, kteří čekali, až se déšť přežene.
Dívali se zvědavě na auto a na trojici, která sem mířila. Ustoupili uctivě a udělali příchozím místo. Pán v klasickém dvouřadovém obleku s kloboukem na hlavě usoudil, že Rodier je tu šéfem a když spatřil policejní odznak na klopě jeho kabátu, řekl:
"Sem ani nechoďte, pane policisto. Tady je to samý zločinec."
"Neslyšeli jste něco mimořádného? Nějaký křik?" ptal se Rodier.
"Já tu jsem asi pět minut," řekl muž. "Tady ta paní mi to může dosvědčit." Rodier se zamračil a pán rychle dodal: "Nic. Nic jsem neslyšel."
"Vážně není nic slyšet," řekl Lampon tiše. "To je zvláštní... Jako by tu všichni vymřeli. Párkrát jsem tady v sociálce byl a to bylo nějakého hulákání, ve dne jako v noci."
"Osm pater, v každém šestnáct buněk, to bude špacír," řekl Rodier.
"Možná, že jste měl pravdu a je to planý poplach," zadoufal Filipovič.
Vydali chodbou, která byla zavalená krabicemi zetlelých odpadků, rozpadlými kusy nábytku a vyvaleného zdiva. Kus stěny visel na vyhaslé lumiforové fólii. Lampon si všiml polorozbitého laptop oráklu, který se svou rozsvícenou obrazovkou pořád ještě snažil sdělit někomu nějakou pravdu. Milosrdně skříň rozšlápl a bylo veta po jeho pravdě.
U dveří výtahu se nezastavili. Představa, že by fungoval, byla směšná, jako kdyby čekali, že na zábradlí schodiště pokvetou jívy.

Přízemí bylo pusté, jak se říká vybydlené až na holé zdivo. Bez špetky nadšení vystoupali po prvních stupních schodiště, když zaslechli výkřik.
6.
Násilník si všiml, že se jeho oběť dívá někam za jeho rameno a zaslechl také nějaký divný zvuk. Otočil se, aniž pustil přirození z ruky .
Dropaut zaútočil.
Jeho oblíbené cíle bývají dva. Obličejová část a také hruď. Pěst zpevněná do ocelové hroudy, vedená silou a prudkostí ojnice klasické parní lokomotivy pronikne hrudním košem, uvnitř se rozevře, zachytí se páteře, opět se sevře a pak ruka škubne, to vše tak rychle a tak strašnou silou, že vyrve obratle ven.
Dropaut, který vnímal přesně a chladně, si samozřejmě všiml, že muž ejakuloval právě v okamžiku, kdy mu pěst dopadla na hruď. Žádný závěr z toho nedělal, zajímala ho jen likvidace absoluten. Jedno zlikvidoval, druhé ještě na likvidaci čekalo.
V tu chvíli si nešťastnice pořád ještě myslela, že přišla záchrana. Násilník k ní totiž stál zády mezi ní a dropautem, takže i když viděla, že se mu pod kabátem na chvilku udělala nějaká boule, nevěděla, co se doopravdy stalo.
Násilníkovo tělo stálo vzpřímeno ještě chvilku, dost dlouhou na to, aby se žena stačila usmát a říci první slabiku slova "děkuji". Pak se zhroutilo a paní spatřila tvora s tváří ztaženou do grimasy smrtelné nenávisti, v krvavé ruce nějaký kus masa.
Dropaut byl útokem dosti vysílený a sbíral energii na druhou akci. Kdyby ta paní měla dost duchapřítomnosti, mohla se dát na útěk a snad by se i byla zachránila. Dala se však jenom do křiku.
Dropaut se pomalu vydal k druhému absolutnu a vztáhl levou ruku k jeho hrdlu. Snad to byl bezděčný akt milosrdenství, aspoň v určitém smyslu. Na sevřený krk byla ta žena z předchozí zkušenosti už zvyklá.
Tohle ovšem bylo onačejší sevření.
Vědomí ztratila dřív, než se dropautovy prsty probily tkáněmi a setkaly se špičky ukazováku a prsteníku se špičkou palce. Následovalo další škubnutí a část hrdla zůstala šelmě v ruce.
Na černé stěny, na černou podlahu, na černý nábytek, na černou pohovku podobnou betonové pevnosti tryskaly proudy krve, jakoby jásavou optimistickou barvou chtěly napravit morbiditu vkusu zřizovatele bytu.
Druhá akce připravila dropauta o zbytky sil. Zapotácel se, pustil kusy lidských tkání na zem a ustupoval, až se dotkl zády stěny. Opřel se o ni, kolena se podlomila, takže se sesul a jeho dlouhé nohy se bezděčně složily do zazenové pozice lotosu a krvavé ruce spočinuly na stehnech.
7.
Oba policisté s Filipovičem doběhli na místo tragédie snad po minutě. Přestože Rodier byl rutinér, udělalo se mu mdlo. Od akce v ulici Marcela Heyraulta se úspěšně snažil vyhnout inspekcím na místě činu a vnutil kapitán Marinisové ideu, že hlavní smysl práce jeho oddělení je dokumentace materiálu. Líbila se mu archivace materiálu, nasbíraného kriminálkou. Nerad se díval na trojrozměrné fotografie roztrhaných lidských těl. Byly to přece jenom obrázky, kdežto tohle... Pevně sevřel pažbu psychoparalytické pistole.
"Tři oběti! Parchant jeden svinskej..." řekl.
Lampon upřeně hleděl na zkrvavenou postavu opřenou o zeď. Ukazovákem aktivoval datovou kameru na klopě.
"To... není oběť. To je on," řekl.
Vlny pitvomých grimas, probíhající po dropautově obličeji, mu daly zapravdu.
Filipovič se na něho varovně ohlédl. Lampon nakročil do střehu, pěsti sevřené, psycholog hněvivě zavrtěl hlavou a přiložil mikrofon megafonu k ústům.
"Přišli jsme vám pomoci. Jsme přátelé," řekl.
"Musíte to zapnout," poradil mu Rodier. Mířil psychoparalytickou pistolí postavě na hruď. Kradmo se klidil k oknu.
"Vypínač je vlevo."
"Přišli jsme pomoci," teď už Filipovič prohnal tuto větu bludištěm zesilovače. "Přátelé. Jsme přátelé. Pomůžeme..."
Dropaut si prohlížel tři nová absolutna. Vadila v jeho vesmíru, ve kterém chtěl být sám, ztotožněný se všemi jeho souřadnicovými dimenzemi. Věděl ale, že nemá dost sil, aby je zlikvidoval. Snad by stačil na jedno z nich, třeba na to, které stojí před ním a křičí na něho megafonem. To by ho ale tak vyčerpalo, že dál by skutečně už nemohl a obě zbylá absolutna by mu mohla ublížit.
Usoudil, že udělá nejlépe, když zbytků sil použije k útěku.
Pak se pohnul.
Z pozice lotos, ve které seděl, se náhle vymrštil ke skoku, jaký nikdo z přítomných nikdy neviděl a už nikdy neměl vidět, rukama se zachytil okraje díry ve stropě a v nejbližším zlomku vteřiny v ní zmizel.
"Ježiši Kriste..." šeptal Filipovič.
"Jak to, že anonym volal dřív, než se to stalo? Jak mohl vědět, že tu dropaut je?" uvažoval Lampon. Uvolnil se a zhluboka oddychoval. Sám se v sobě nevyznal. Bylo mu trochu líto, že nemohl dropauta udeřit, v sebeobraně samozřejmě. Když viděl ten skok, zapochyboval, že by dokázal být dostatečně rychlý, a že jeho úder by byl jak se patří silný.
"Třeba volal sám dropaut," řekl Rodier. Do toho začal Filipovič zvracet na krvavou podlahu. "No tak, doktore, ovládejte se. Kdo to má po vás uklízet?"
Podíval se na Lampona. Mladý muž tu stál vyděšený, také vzrušený a protivně dychtivý. Rodier už netoužil po ničem jiném, než po teplíčku auta, a po komůrce skryté za náborovou kanceláří, kde visí jízdní řád, vzorově svisle a kde na psacím stole stojí orákl s vybudovanou databází statistiky.
Uvědomil si, že tohle, tento nehorázný výlet do terénu, do reality, není jen vybočení z rutiny, po kterém bude

následovat návrat do auta a návrat do kanceláře a návrat k pořádné práci. Zase jednou se časy změnily. Jak hrozně takové zlomové okamžiky neměl rád!
Cítil se jako parašutista, který vyskočil z letadla a nevrátí se do něho, protože to prostě nejde. Hleděl na mrtvoly s mrazivým vědomím, že je to předobraz jeho vlastního osudu.
Filipovič už vyzvrátil vše, co měl v žaludku a teď už měl jen křeče a říhal. Pokusil si otřít ústa a přiblížil k nim megafon. Z jeho ústí se ozval ne právě lidský zvuk.
"Vypněte to," řekl mu Rodier. "Vypínač je vlevo." Ohlédl se po Lamponovi. "Vy taky vypněte kameru." Všiml si, že červená kontrolka nad sběrnicí dat svítí.
Kristepane, uvědomil si. Zatím jsme vždycky snímali jen mrtvoly. Teď poprvé máme záznam obrazu živého dropauta! Jen aby z toho nebyly žádné komplikace...

Kapitola osmá

1.
Salzmann postával před hernou TIVOLI. Bylo mu, jako by veliké nůžky osudu vystřihly z jeho života něco bídného, ošklivého a vrátil se o čtvrt století dozadu, kdy býval policistou a šel po stopě s neochvějnou zaujatostí ohaře.
Zahrada elektrochemické radosti, stálo na vývěsním štítě jako vysvětlení, co TIVOLI znamená. Tak sem jsem s Kristýnou zapadl, uvažoval. Marně vzpomínal, jak to bylo a proč, okno v paměti však bylo beznadějně neprůhledné. Musel to být její nápad a popud, on sám by nikdy nevešel do žádného podniku se supergenerovanými oleandry u vchodu, které ždímají z větviček krytých průhledným PHC květy s odevzdaností dojné krávy, natož pak do herny. Navíc by ho tam nejspíš nepustili. Byl to nóbl lokál a v takových obvykle nemají umrany rádi.
Pokud to ovšem není nóbl lokál umranský a tam zase platí totéž pro lidi.
Pěkný pajzl, ušklíbl se, nahlížeje dovnitř výkladní skříní. Elektrická radost je zakázaná, chemická jak by smet, vlastně každá radost má v tomhle městě utrum, radosti jsou jen v zóně prosperity, pěkně ušlechtilé a voňavé a duchovní. Elektrochemická radost. Tihle hajzlíci si to všechno zakázaný napíšou na ceduli tri-di holografickým písmem. Museli podplatit snad i Velkýho Umrana někde v zemským jádru, aby policajti udělali vlevo hleď, když jedou kolem. A zase vpravo hleď, když se vracejí, uvažoval.
V šeru herny viděl svítit hrací vé-er automaty. Pod stropem se převalovaly mraky kouře. I přes fólii výkladu slyšel hudbu s podprahovými rytmy, taky oficiálně zakázanou. U jednoho automatu sebou cukala ženská postava s proprietami virtuální reality, přilbu na hlavě, v kombinéze s rukavicemi, propojená kabely s přístrojem. Chemická radost, tedy chlast, byla v TIVOLI k maní také. Vzadu, u baru.
Až vejde, musí se držet scénáře, který s panem Liktem pečlivě vymýšleli a načasovali, aby se dostal blíž k odpovědi na otázku "proč".

2.
"Nemůžete do TIVOLI jen tak vtrhnout," říkal Alf Likt.
"Mohl bych jim namluvit, že beru jeden podnik po druhým a všude hledám tu zatracenou Kristýnu," navrhoval mu Salzmann.
"Jestli je za tím vším siCalda, tahle báchorka nemá naději. To nejsou hlupáci, Salzmanne. SiCalda ovládl půl města právě proto, že není hlupák."
"Takže jsme na tom podobně, jako naše slavná policie. Víme všechno a nemůžeme nic."
"Nevíme všechno a něco přece jenom - snad - můžeme," říkal Alf zadumaně. "O co nám jde? Chceme najít tu vaši Kristýnu. Víme, že Kristýna má něco společného s TIVOLI. Musíte tam tedy jít. Jak se tam dostanete? Pod jakou záminkou?"
"Co kdybych jim řekl, že jsem si vzpomněl na večírek v TIVOLI?"
"Vymyli vám mozek," namítl Alf. "Není technicky možné, abyste si vzpomněl. Ledaže by ten, kdo vám mozek vypíral, udělal svoji práci špatně."
"To by se nemohlo stát?"
"Pan siCalda by s takovým člověkem jistě zatočil."
"No a co? Je to snad můj bratr nebo kamarád?"
Alf upřeně hleděl na holografickou konstrukci své matky.
"Oni postupovali podle přesného plánu, postupovali a pořád ještě postupují. Ukradli vám komunikátor. Co s ním chtějí dělat?"
"Nejspíš komunikovat," řekl Salzmann.
"S kým? S paní Vivianovou? Se Skupinou? Ta je přece zrušená. Kdyby byla dál aktivní, dovedl bych to pochopit. Chtěli by, dejme tomu, mít informace z první ruky o pohybu likvidátorů, o výskytu transmutantů... Nevím ovšem, k čemu by jim taková informace byla. Třeba by se snažili za akcemi Skupiny ukrýt nějakou svoji aktivitu."
"Skupina je zrušená," řekl Salzmann, který neměl rád dlouhé neplodné úvahy.
"Zajímalo by mě, jak vysoce si komunikátoru cení."
"Zeptejte se jich."
"Vy byste se jich mohl zeptat," uvažoval Alf nahlas. "Co kdybyste jim nabídl peníze? Něco jako výkupné?"
"Já mám dost leda tak na pár panáků v nějakém tom levnějším pajzlu."
"Kdybych vám dal peníze, bylo by to podezřelé," bručel Alf. Pak dostal nápad. "Počkejte! Mohl byste něco prodat."

"Nemám co."
"A co karbonitový krunýř? Kolik stojí na černém trhu?"
"Kradený stojí dobrých pět táců."
"Pět tisíc, to je pěkná suma. Nabídněte jim krunýř výměnou za komunikátor."
"Co když nebudou chtít?"
"Asi nebudou, ale nějak zareagují. Něco udělají. Narušíme jim jejich plán."
"Když jsem byl u policie, říkali jsme tomu vyhánění hadů z díry."
"Dobře, pokusíme se vyhnat hady z díry."
"Věc má háček. Schoval jsem karbonit u sousedky u mě v baráku. A ten hlídaj mládenci od nás ze Skupiny."
"Já jsem taky mládenec od nás ze Skupiny. Mohu pro něj dojít." Salzmanna hned tak něco nepřekvapilo, avšak nad tím, že by mu pan Likt chtěl dělat poslíčka, tak nad tím upřímně užasl.
3.
Nebylo snadné přesvědčit paní Proserpinu, aby vydala krunýř neznámému muži, i když měl písemný vzkaz od pana Salzmanna. Trvala na tom, aby to Salzmann potvrdil aspoň telefonicky. Salzmann zatím čekal v Alfově bytě a Alf, byť s těžkým srdcem, se uvolil zatelefonovat.
Nakonec tedy všechno dobře dopadlo, Alf krunýř získal a v pořádku ho domů dovezl, když před tím hodinu kličkoval corvettou po městě, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje.
Salzmann měl na sebe najednou vztek. Všechno bylo perfektně dopředu promyšlené. Teď stál před TIVOLI a nechtělo se mu dovnitř.
Poznají ho? Každý umran vypadá stejně, to vám řekne každý kůžák. Třeba se ho pokusí vyhodit a když se nedá, vezmou na něho psychinu.
Věčně tady stát nemůžu, řekl si.
Vešel.
Ucítil zvláštní kořeněnou vůni exotického parfému.
"Máme zavřeno, pane," vynořil se od šatny ramenáč s obličejem na pravé polovině potetovaný světélkujícími obrazci zřejmě mexické inspirace.
"Potřebuju mluvit se slečnou Kristýnou. Myslím, že je tu stálý host," řekl Salzmann.
"Máme zavřeno," stál na svém ramenáč.
V herně se ospale poflakovala skupinka šesti, sedmi hi-set flamendrů, kteří sem zřejmě zapadli po celonočním mejdanu.
"Pro někoho zavřino, pro někoho otevřino," řekl jeden z nich. Protahoval koncovky, napodoboval protivný tón barmanova hlasu. Byl zřejmě hlava celé skupiny, snědý vazoun s černými kudrnatými vlasy, oblečený do harristweedového saka a flanelových kalhot.
"Pro ještěrky mají zavřeno, Time," přidala se k němu mladá, asi třicetiletá žen v pravém bizamovém kožichu. Bledý, nikterak zajímavý obličej měla jakoby vysoustružený z pěnového plastiku, z jakého se vyrábějí smartgolfové míčky. Vlasy pevné jako koňské žíně, zkadeřené do složité, zdánlivě nahodilé struktury, měla vyčesané nahoru a nazad. Účes budil zdání, že vznikl samovolně, jak si občas nervózně zajížděla do vlasů štíhlými prsty a možná, že tak opravdu vznikl. Nebyla v pravém slova smyslu hezká. Pokud se kromě kožichu mohla něčím chlubit, tak dlouhýma štíhlýma nohama. Kožich jí sahal něco přes klín. Ty nohy... Salzmann z nich nemohl spustit oči.
"No tak, příteli. Nedělej potíže," řekl ramenáč vlídně.
Salzmann zahlédl u baru padesátníka s šedivým huňatým obočím, protaženým po stranách do mefistofelských špičiček. Leštil dlouhými, vláčnými pohyby brusiče nožů whiskovou sklenici. Pozorně se zahleděl ke vchodu, jako by svítil baterkou. Pak sklenici odložil a zvedl sluchátko telefonu.
Salzmann se na něho díval a pátral v paměti. Ne, barmana ani toho ramenáče Tima nikdy neviděl a také vybavení herny mu nic neříkalo. Pan Likt měl pravdu. Vymyli mu mozek dokonale... Pokud ovšem byl s Kristýnou právě tady. Začal o tom pochybovat.
Jenom ta vůně!
Ne snad, že by mu připadala povědomá. Něco ho však na ní přitahovalo, jako by ve složité struktuře jejích aromatických molekul bylo zašifrováno osudové poselství.
Uvědomil si, že je to vůně ženy.
"Nevypadá to, že máte zavřeno," řekl suše vyhazovačovi. "Já se slečnou Kristýnou musím mluvit."
"Nedělejte potíže, pane," říkal vyhazovač.
"Já si vážně myslel, že sem ještěrky nemají přístup. Že je to slušný podnik. Že je pro lidi a ne pro žabomrdy, tak jim říkáte, že jo, pane Schwarz?" obrátil se Tim k barmanovi.
"Tak tohle slovo nemám rád," řekl Salzmann, hledě na Tima. "Hergot, to já nemám rád."
"Myslel jsem, že tohle je podnik, kde nemají rádi somráky," řekl barmanovi Tim.
Barman očividně nevěděl, co má dělat. Snad z rozpaků a nedostatku lepšího nápadu sáhl pod barový pult a vytáhl psychoparalytickou pušku, berettu s přídavnými akumulátory, přilepenými izolační páskou k pouzdru generátoru. Položil ji na mosaznou desku barového pultu.
Už je to tady, pomyslil si Salzmann. Já to věděl. To je zajímavý, že vím vždycky, nebo skoro vždycky dopředu, co bude špatný a nikdy, nebo skoro nikdy, co bude dobrý. Jenže toho špatnýho je mnohem víc, takže i ta pravděpodobnost je logicky větší.
"Bude zábava," řekl Tim. "Ustup stranou, Elynor," oslovil ženu v kožichu. "Žabomrd začne mrskat jazykem jako chameleón."
Kouř zhoustl, takže vypadal jako strop nějaké jeskyně. Žena v bizamovém kožichu pootevřela ústa a upřeně se dívala

na Salzmanna. Přistoupila blíž.
Je to její vůně, uvědomil si Salzmann. Ta vůně, která mi připadala povědomá.
Schwarz obešel s puškou v ruce pult. Elynor se na něho přísně podívala. Barman se zastavil. Zdálo se, že mladá žena tu je víc, než pouhým hostem.
"Myslím, že se dohodneme. Pán přece nechce dělat potíže," řekla.
Takže jsem najednou pán, pomyslil si Salzmann. Začal si být jistější. Uvědomil si, že ani vyhazovač není pevný v kramflecích. Sám vyhazovače mnoho let dělal v různých podnicích. On sám by nevítaného hosta už dávno vyhodil, dřív, než by si hosti všimli, že se něco děje. Tahanice se somráky opravdu nedělaly podniku dobré jméno.
A věděl o sobě, že je somrák, nebo přinejmenším že tak vypadá.
"O co vám jde?" oslovila Salzmanna Elynor.
Vzadu se ozval ženský výkřik. Dívka s vé-er přilbou na hlavě se zvrátila na židli, ke které ji poutaly silné bezpečnostní pásy, mlátila kolem sebe rukama, až zpřetrhala spoje rukavic a hlava jí klimbala ze strany na stranu tak silně, až bylo kupodivu, že si nezlomila vaz.
Což neznamenalo, že se jí to nepodaří v některé z příštích vteřin.
"Sakra," křikl Schwarz, "Kris zase přebrala." Rozběhl se k ní. "Sakra, vždyť mi to tu zhuntujete!"
Ne bez námahy jí udržel ústí zbraně u pravého ramene a stiskl spoušť. Dívka jménem Kris zvadla v křesle s hlavou skleslou dopředu. Barman jí sundal přilbu. Zvratky a nějaké hleny z ní vytekly dívce do klína.
"Máte to tu pěkně vybavený," řekl Salzmann nahlas, aby to Schwarz slyšel. "Pořádně ostrý vé-er automaty. Vykuchaný pojistky, takže si host užije pořádnýho overdrajvu. Už vám tu z toho někdo zhebnul, Schwarzi? Slečna Kris do toho nemá daleko."
Barman Schwarz znejistěl. Obrátil se k Salzmannovi a bylo vidět, že v overdrajvu je v danou chvíli jeho mozek. A v očích rozhodně neměl pohodu.
Vyhazovač stál s rukama svěšenýma podél těla a jenom zíral.
"Tak tu ještěrku vyhoďte, člověče," řekl mu Tim.
Ty tady jseš jenom host, pomyslil si Salzmann.
Vykročil, prošel sálem, zastavil se až u baru a opřel se o něj loktem. Všiml si, že mezi láhvemi na regále se zlatě blýská i jedna s nápisem Granťs. Byla mu sympatická.
Schwarzova beretta byla postaršího data a taky přídavný akumulátor měl mládí za sebou. Jak Salzmann správně usoudil, v tuhle chvíli v ní bylo energie na pacifikaci právě tak toho mizerného ptáka, který ho ráno vyburcoval ze spánku.
"Moji hosti nemají umrany rádi," snažil se Schwarz získat čas a čekal, až indikátor na krku pažby přívětivě zezelená.
"Umrani zakazujou psychoelektroniku a chemii radosti," vysvětloval. Pomalu se k Salzmannovi blížil.
"Tenhle," oceňovala Salzmanna šedivýma očima dívka v bizamovém kožichu, která se podle všeho jmenovala Elynor, "žádnou radost nezakázal. To dělají jiní umrani, ti hodní, pracovití zachránci světa. Tenhle by si nejspíš dal nějakého panáka."
"Nejsem žádný opilec," řekl Salzmann jazykem ztopořeným úpornou touhou po alkoholu. "Nepiju."
"Co tedy děláte tady, v deset dopoledne?" zeptala se Elynor. "Kdo je ta Kristýna, po které se tolik sháníte?"
"Má něco, co patří mně. Rád bych to měl zpátky," řekl Salzmann. "Můžu slušně zaplatit."
"Nevypadáte na to," pravila Elynor.
"Tohle je karbonitový krunýř za pět táců," řekl Salzmann.
"Pane Schwarz," řekla Elynor, "host má chuť na něco dobrého. Co si dáte, pane..."
"Já se jmenuju Salzmann," řekl umran. "A to, co si dám, se jmenuje Granťs."
"Vy se jmenujete Salzmann?" ujišťovala se Elynor, že dobře slyšela.
"Co je na tom divnýho?"
"Můžete mi ukázat ten krunýř?"
"Máte zájem?"
Převzala od něho ten umatlaný objekt s jistým přemáháním. Na spodním vnitřním okraji našla identifikační číslo a nápis SPECIÁLNÍ SKUPINA. Chtěla krunýř umranovi vrátit, ten se už hrnul k baru. Zasmušila se, chvilku váhala a pak se vydala za ním.
4.
Už první sklínka grantsky měla blahodárný efekt a Salzmann se cítil báječně.
"Co jste zač, Salzmanne?" ptala se Elynor.
Salzmann pochopil, že Elynor není jen tak někdo a že její slovo v tomhle podniku hodně platí. Třeba jí TIVOLI dokonce patří, napadlo ho. Musím teď bejt chytrej.
S panem Liktem probral všechny možnosti, jaké mohly nastat. Ti lidé tady věděli, co je zač, že pracuje pro Skupinu. Proč to tedy tajit?
"Já jsem zabíječ ze Skupiny. Likviduju transmutanty," tvrdil.
"Prosím vás, nežvaňte," řekla Elynor.
"Vy jste nametenej starej umran," opravila ho Kris, která se už vzpamatovala ze záchvatu u vé-er automatu.
"Koleduje si o pár přes tu svou umranskou držku," říkal hodně nahlas Tim svým kamarádům. Uvelebil se na druhém konci barového pultu, pil Smirnoff s tonikem, a kdyby si ho Salzmann všímal, pochopil by, že je jako bombarďák, který tankuje palivo před náletem a kamarádi mu slouží jako mechanici a hecováním mu přivěšují pod křídla pumy. "Je bláznivá jak zelená veverka. Že se s ním baví!"
"Já fakticky..."

"Jste zabíječ ze Skupiny," doplnila Elynor lhostejně. "Nebo spíš starý násoska? Který někde ukradl karbonit a chce ho šikovně prodat?"
Upřel na ni ještěří oči. Na rohovitém rtu mu visel oharek cigarety. "Starej jsem, to vaše kamarádka řekla správně. Zároveň jsem fakticky zabíječ."
Elynor se trochu stáhla do sebe.
"No ovšem. Zabíječ. A copak zabíjíte, pane Salzmann?" tázala se ironicky Kris.
"Slyšela jste přece. Zabíjím dropauty."
Elynor držela v ruce štíhlou šampaňskou sklenici. Zachvěla se jí ruka a bublinky jedna radost sršely nad hladinkou mumm's.
"Co je to dropaut?" zeptal se někdo. "Nejsou to ti nemocní chudáci? Můj starý pán říkal, že dropauti..."
"Nemocní? Pěkně nemocní!" vykřikl Salzmann. "Dropaut je mutant. Je to transmutant. Původně člověk. Proměna postihne vždycky vás, lidi. Umrana nikdy, ten už má svoji mutaci za sebou."
Vzpomínka na dropauta zapadla a znovu se vynořila jiná, kterou tady už jednou úspěšně zaplašil, jako obvykle jen na krátkou chvíli. Vzpomínka na noc Milénia, kdy i on se na umrana proměnil.
Zatřásl prudce hlavou.
Promluvil tiše a pomalu. Něco v jeho hlase způsobilo, že všichni v baru ztichli a naslouchali.
"V jednu chvíli je tu člověk, úplně normální, možná i krásný, jako jste vy, Elynor. Pak se něco stane. Uvnitř. Celá jeho fyziologická struktura se přeskupí. Psychika zrovna tak. Dokáže vyvinout nesmírnou sílu, naštěstí jenom krátkodobě. Je najednou rychlý jako gepard a holýma rukama dokáže roztrhat člověka na kusy. Nejraději míří na obličej. Zarazí ukazovák a prostředník do očí, zbylými prsty obemkne přední část horní čelisti a vylomí kus lebky i s obličejem ven. U nás tomu říkáme špunt."
"Fuj tajksl," ozvalo se ve skupince hi-set hejsků od vzdáleného konce baru. Salzmann gestem naznačil, že potřebuje dalšího panáka.
Ve městě se hodně zabíjelo i bez předchozí mutace. Vždyť v něm bydleli jen blázni, kdo z lidí měl trochu rozumu v hlavě, odešel do zóny prosperity a slušní umrani odešli ke svým, do podpovrchových pater ještěřího ráje. Zbyla jen pakáž a výstředníci a nostalgici, zkrátka čeládka, z níž se snadno rekrutují vrazi i oběti. Kdo by se tedy nějak zvlášť staral o nějaké dropauty! Byli zde, jako technopiráti a narkofágové a symbiotici a kybersexuálové, každá džungle má svoje šelmy.
"Nechtěl bys držet hubu," křikl na Salzmanna Tim.
"Mě to zajímá," namítla Elynor. Ruka se jí už netřásla.
Salzmann na ni soustředil zrak. Byla bledá a zřejmě se ovládala jen vypětím vůle. Bylo v ní nějaké tajemství, něco strašného, co by nejraději zahrabala hluboko pod zem, do hlubin, které plodí bílé homole umranského odpadu.
"Jakmile dropaut vytrhne špunt, pustí se do končetin. Ruce, ty mu jdou dobře, s nohama je to horší. Nejobtížnější je hlava. Vaz se zlomí snadno, utrhnout hlavu od trupu dokáže jen některý."
"To nejde," řekla tiše. Však ty víš, že to jde, napadlo Salzmanna. Díval se na ni a v tu chvíli pochopil, že ona ví, že on ví.
"Divila byste se. Já viděl i trup přetržený vejpůl. Takový výkon ovšem dropauta tak vyčerpal, že jsme ho skoro ani nemuseli zabíjet. Ležel a dobíjel baterky, jak se u nás říká. Zrovna jako psychina tady pana Schwarze."
"Takže vy ho nejdřív necháte řádit a pak ho zabijete," řekla Kris. Když promluvila, Elynor po ní vztekle loupla očima.
"On se nejdřív vyjeví," řekl Salzmann jako by nic. Kris byla obyčejná hi-set holka a nic nepředstírala. Elynor byla falešná jako jedenáctireálová bankovka.
"Vyjeví?"
"To je odborný termín. Řádí. Tím se rozpozná, chápete? Někoho roztrhá. Někdo zavolá Skupinu a ta pošle zabíječe ve službě a ten dropauta zlikviduje. Tak to bylo dřív, teď už ne. Skupinu zrušili."
"Kdo to dělá za vás? Policie?"
"Ta určitě. Střelný zbraně jsou zakázaný a na zápas holýma rukama nemá policie specialisty. Nemám tucha, kdo bude mít dropauty na krku teď, po zákazu Skupiny."
"To je hnus. Co se stane, když dropaut... se vyjeví, a potom zmizí? Dropautuje dál?" ptala se Kris. Elynor jen mlčky poslouchala.
"Nikdo to přesně neví," odpovídal Salzmann. "Někdo říká, že transmutace je zpětný proces. Že z toho stavu dropautství se dá dostat. Že jako dropaut prostě zmizí a je z něho zase normální člověk. Někdo říká, že je pak náchylnej do toho spadnout znovu. Jsou jiný, co říkají, že dropaut někam zaleze a nabíjí baterky a pak jde zase zabíjet. Každopádně musí zabíjet. Nic jinýho v jeho psychice není, jenom zabíjení."
"Tohle máte jako ochranu," ukázala Kris na karbonitový krunýř.
"Jo. Dropautovi po tom sjedou ruce, když na mě zaútočí."
Salzmann se zabral do hovoru a nevšiml si, že Tim k němu přichází.
"Těch keců už bylo dost," řekl a vystartoval po umranovi.
5.
Je skoro dobrej, odhadl ho Salzmann v průběhu jednoho z těch zmrzlých zlomečků vteřiny, ze kterých se skládají prudké děje. Skoro tak dobrej, jako pan Likt, a ten byl z celé Skupiny rozhodně nejlepší. Asi nebude mít v úderu dost síly, aby sejmul dropauta. Kdyby půl roku, rok cvičil na makiwaře jako pan Likt, mohl by se vypracovat.
Jenom dropauti jsou ještě rychlejší.
Mohl byste být přínos pro Skupinu, pane Tim. Kdyby nějaká Skupina ještě byla.
Zatímco mu tyto úvahy svištěly nadsvětelnou rychlostí opilou hlavou, ruce, nohy a trup se pohybovaly, sice podstatně pomaleji, pořád ještě jak se patří rychle.

Elynor, která stála na dva kroky od Salzmanna, měla dokonce dojem, že starý ošuntělý umran se pohnul o zlomek vteřiny dřív, než Tim stačil švihnout rukou.
Pouhým přešlapem pravé nohy a nevelkým natočením trupu vystoupil z osy Timova útoku. Levičkou zachytil mužovo zápěstí, avšak nepokusil se úder zastavit. Naopak, zdálo se, že táhne Tima ještě dále dopředu, zvedá mu ruku, a už tu byla pravačka, zdánlivě pomalá a laskavá jako ruka anděla strážného, který převádí dítě přes nebezpečnou lávku nad propastí. Tim si asi neuvědomoval, co se s ním děje. Možná, že se pudově snažil zareagovat. Nic to nebylo platné, byl v moci síly, které nedokázal vzdorovat. Hrudí narazil na barový pult. Paži měl vytrčenou vzhůru a v tom okamžiku umran ji stáhl, muž se odrazil od pultu jako míč, letěl nazad, nohy se mu odlepily od země, řítil se a padal, vystřelený energií, kterou sám vyvolal a již umran pouze usměrnil, jak to učí prastará bojová škola aiki-dó.
Elynor při tom pozorovala umranův obličej. Nebyl v něm žádný výraz, to zvíře se tvářilo zcela nepřítomně, možná dokonce tupě, jako by se ho celá věc vůbec netýkala, uvědomovala si.
Obrátila se ke Schwarzovi a nepatrně kývla.
"Vy tedy hledáte slečnu Kristýnu," řekl barman.
"No jo, pane Schwarz."
"Myslím, že bych vám mohl pomoci. Račte se mnou, tudy, prosím," ukázal na dveře za barem, které vedly do privátních prostor podniku. Vyhazovač se světélkujícími jizvami se servilně usmíval.
Rozum mu velel, aby neposlechl a také jeho osvědčený čuch ho varoval. Měl před sebou jen dvě cesty. Jedna vedla ven, nejspíš za cenu další rvačky. Tím by tady v TIVOLI skončil. Kristýnu nenašel a ztratil by z dohledu Elynor, která, jak tušil, ho mohla k odpovědi na otázku "proč" dovést blíž, než kdo jiný, Kristýnu nevyjímaje. Dal se tedy cestou druhou, naznačenou panem Schwarzem. Vysloužil si vzápětí ránu psychinou, jaká by složila slona.

Kapitola devátá

1.

Salzmann byl pryč už několik hodin a Alf začínal nervóznět.
Znovu a znovu probíral všechny varianty vývoje situace, ke kterým mohlo v TIVOLI dojít. Nevynechal ani tu nejhorší, Salzmannovu smrt. Probral ji mnohokrát i se starým umranem, vždycky však došli k závěru, že by siCaldovi nijak neprospěla. Kdyby chtěli Salzmanna zabít, mohli to udělat hned, ještě toho večera, kdy Salzmann naletěl dívce Kristýně. Rozhodně by to pro ně bylo jednodušší, než námaha s kódem zámku komunikátoru a vymýváním mozku. SiCalda nejspíš Salzmanna nezabije. Víc ho bude zajímat, jak se Salzmann do TIVOLI dostal, co ho tam dovedlo.
Alfa těšilo, že se Salzmannem sdílí riziko. Od té doby, kdy byla Skupina zrušená, začal se nudit a docela ho těšila představa střetnutí s nějakými ramenáči z gangsterské tlupy. A ke střetnutí by jistě došlo, kdyby Salzmann udělal to, o čem prohlašoval, že je nemožné - kdyby Alfa prozradil.
Konečně zabzučel telefon.
"Ano," křikl Alf. Konečné se Salzmann ozval!
Byl to však někdo jiný.
Na skrínu rozkvetl obraz rusovlásky s rozčepýřenou afro-kšticí, se zelenýma očima a nápadně velkými ústy v hubené, možná až vyzáblé tváři.
"Ahojka, Alfe," řekla jako by nic. "Nezlobíš se?" zarazila se, když na obrazovce svého přístroje spatřila, jak se Alf tváří.
Byla to absurdní situace. Před několika dny by se vysmál každému, kdo by mu předpověděl, že ho zklame, když mu místo umranského opilce Salzmanna zavolá Irena Kassarová...
"Ahoj," řekl. Hovor okamžitě přeruší, kdyby se Salzmann ozval.
"Já jsem ošklivá, viď?"
"Sluší ti to," odpověděl s formální zdvořilostí. Buď srdečný a milý, poroučel si, ale Salzmann mu nešel z hlavy.
"Nevolala jsem čtrnáct dní. To bylo takových povinností, hrozná otrava. Čtyři vernisáže, jedna horší, než druhá! Docela ušel ten happening s OVUT na druhém okruhu, hned vedle Olympie, víš, skupina Exces na něj nasadila třicetimetrovou plastikovou vagínu, byl z toho skandál, dovedeš si představit, co vyváděli ligisti..."
Žvanila, rty se jí mechanicky pohybovaly, řízené automatismem konvence, slova se řinula přes povrch jazyka jako voda ze splachovacího zařízení na záchodě.
Očima mu chtěla sdělit něco jiného. Seděl v nich křik. Hlasivky dělaly co mohly, aby ho umlčely.
Nevnímal to. Myslel na Salzmanna a na to, co se s ním v TIVOLI děje. A její třesky plesky po něm stékaly jako déšť.
"Co chceš?" zeptal se jí.
"Jak se můžeš takhle ptát? Milovat se chci."
Díval se jí do křičících očí. Napadlo ho, že jsou to oči hýčkané slečinky, která jde z jedné zábavy do druhé a z rozmaru si vzpomněla na romantického milence. Žárlil na ni, na její hi-set kamarády, na celonoční tahy, které s nimi podnikala i na koketérii s orientální filosofií. Mohl by se poflakovat životem spolu s nimi. Ostatně, dělával to dost dlouho.
Díval se na ni a přemýšlel.
Nezavolala ho kvůli milování, to jistě ne. Spíš potřebovala někoho, aby jí olízal rány. Nebo spíš sliz, který na ní uvízl. Co to bylo tentokrát? Zmlátili ji při nějakých sado-maso hrátkách víc, než se jí líbilo? Vypálili někomu byt a ten někdo uhořel? Nasekala dluhy? Rodiče jí nechali slušné konto, než odešli do zóny, hi-set radovánky ovšem byly setsakra nákladná zábava.
"Kápni božskou," řekl jí. "Z čeho tě mám vytáhnout?"

Drsná upřímnost ji zaskočila. Do očí jí vstoupily slzy. Pootevřela rty. Čekal, jaké svinstvo z ní vypadne.
Potom zatáhla přes sebe roletu vzdoru. Vyjela do protiútoku.
"Věděla jsem to. Jsi hnusný sobec."
"Jak to?"
"Maminčin mazánek se urazil. Nostalgik, jako býval tvůj otec. Zvedáš činku a živíš se semínky. Neděláš nic, co není správné."
Naštvalo ho, že mu připomněla otce.
"Voláš mi proto, abys mi sdělila, že jsem maminčin mazánek? Moje matka je mrtvá. Roztrhal ji transmutant."
"No ovšem, transmutant. Do smrti budeš žít z toho, že rodiče skončili tak jak skončili."
Ta smrt možná není daleko, pomyslil si. Pokračovala:
"Nevím, proč ti volám. To opravdu nechápu."
Další automatická výpověď, další splachování přes jazyk. Jenom z jiné nádržky.
"Dám ti radu," řekl zprudka. "Nevolej mi." Přerušil spojení.
2.
Měl z toho špatný pocit.
Irena ho potřebovala a on ji odmítl. V takových konfliktech se odvíjel celý jejich vztah, který trval čtyři, možná pět let. Miloval ji, zvláštním způsobem, jak si uvědomoval. Nikdy na něho neplatily ženské praktiky, zvané krátce fóry. Měl ji rád, když k němu byla vlídná a milá. Jakmile si začala vyskakovat a chtěla ho trápit nebo přinejmenším dráždit, cit se v něm vytrácel, vsákl se do písku a na povrchu vědomí zůstala lhostejnost.
Potíž byla v tom, že začala vyskakovat vždycky, když jejich vztah byl milý a příjemný. Laskavost a citová pohoda ji dráždily. Snad dokonce považovala Alfovu lásku za omezení vlastní osobnosti. Vrhala se do výstředních dobrodružství, aby mu dala najevo nezávislost. Snad to měla být pro něho výzva, aby ji ovládl. Jenže on byl vždycky příliš uzavřený do vlastního světa, aby ho bavilo někoho krotit. Místo aby bojoval s ní a o ni, stáhl se do sebe a šel vlast cestou.
Jedna taková cesta ho zavedla do Humano-umranského svazu. Skončil s potetovanou tváří a nakonec v drápech transmutanta. Sblížili se a přišla další krize. Ocitl se ve Skupině. Co bude dál? Další katastrofa a nové smíření? Bude se historie jejich vztahu do nekonečna opakovat?
Co se s Irenou děje, a co se děje s ním?
Měl na sebe vztek. Zachoval se jako vždycky, rutinně. Nebojoval.
Napadlo ho, že karate a zápasy s dropauty jsou pro něho ta snazší cesta. Jako existují zástupné problémy, jsou na světě i zástupná řešení konfliktů. Dávají člověku možnost zakrýt slabost uplatněním zdánlivé síly.
Zastavil se u telefonu.
"Zavolej mi Irenu," poručil.
Přístroj po chvíli odpověděl, že na žádném z obvyklých spojení se Irena Kassarová nehlásí.
Tím hůř, pomyslil si.
Přecházel po bytě, zašel do knihovny, vzal do ruky nějakou knihu, otevřel ji a pokoušel se do ní začíst, byla to Goldenova Holotropní komunikace. Nevydržel to ani deset vteřin a odhodil ji na pohovku. Zapnul místní zpravodajství. Samá nuda. Most třetího okruhu přes severní průrvu se opět propadl. Pasáž Graham zaznamenala rekordní počet odchodů do zóny, zřejmě v souvislosti s narůstající intenzitou válečnické propagandy. V Bruselu založili Svaz přátel Nemesis. Spotřeba psychofarmak vzrostla v uplynulém měsíci jeden a půlkrát. Militantní antiumranská organizace Adam demonstrovala u nejnovějšího OVUT na kraji severní průrvy a policie musela použít narkotického plynu.
"Dochází k unikátní situaci," prohlašovala na obrazovce doktorka Fištejnová, specialistka na humano-umranské vztahy. "Velkým válečným konfliktům vždycky předcházela psychologická příprava, počínaje náboženskou propagandou v minulosti a konče nasazením masmédií v moderní době. Cílem této činnosti bylo převedení pozornosti od zásadních k náhradním cílům konfliktu. Vytvářel se obraz nepřítele, který ovšem reálně existoval, obvykle šlo o bezprostředního souseda, v pozdějších dobách, kdy prostor přestával být překážkou, to byl nositel jiné a tudíž nebezpečné kultury. Nyní jsme svědky masmediálního vytváření abstraktního nepřítele, avšak bez obrazu a vlastností. Známe pouhé jméno Nemesis a jsme ujišťováni, že okamžik střetu se blíží. Jaké povahy bude střetnutí? Kde leží Nemesis a jací jsou její obyvatelé? Proč má konflikt nastat? Nechápeme, jaké motivy vedou naše umranské bratry k nasazení tak silných prostředků psychologického působení, které se však míjejí cílem, neboť nezasahují racionální podstatu lidského myšlení."Racionální podstata lidského myšlení, opakoval Alf v duchu, vypínaje přístroj. Můj otec by se takovému pleonasmu nejspíš vysmál.
Co je s tím Salzmannem? Proč nevolá?
Znovu se ozval telefon.
Irena!
"Byla jsem hrozně hloupá, Alfe. Promineš mi to?"
Podíval se na displej, odkud volá. Veřejný automat.
"Nic jsi mi neprovedla. Co ti mám promíjet?"
"Potřebuju s tebou mluvit. Prosím..."
Obraz byl čistý. Příliš čistý na hovor z budky.
"Dobře. Takže jako obvykle," řekl.
"Jako obvykle. Kde myslíš, jako obvykle?" ptala se.
Mluvila divně. Mechanicky, jako by ani moc nemyslela na to, co povídá. A neví, co znamená obrat "jako obvykle". Před chvílí mluvila normálně. Je to skutečně Irena Kassarová, nebo pouhá obrazová a zvuková konstrukce?

Byl si téměř jistý, že jde o léčku. Někdo zřejmě první hovor odposlechl a podle záznamu generoval rekonstrukci podoby a hlasu Ireny Kassarové.
Primitivní trik. Kdo ho udělal?
Salzmann nevolá. Třeba i on padl v TIVOLI do léčky a promluvil. To by znamenalo, že utkání začalo. Dobrá, jdeme na to.
"Jako obvykle," opakoval klidně. Jestli je to opravdu Irena, ví, kde se scházejí. A pokud ne... Nebudu jim to dělat snadné, ať už jsou kdokoli. "Už jedu, nenech mě čekat."
"Platí," řekl obraz Ireny Kassarové hlasem Ireny Kassarové a ten, kdo volal, přerušil spojení.
Ulevilo se mu. Teď je on sám v nesnázích.
Usmál se na holografický obraz své matky, oblékl se a přivolal výtah. Čekal, až se otevře irisový uzávěr a tmavý válec otisu podobný lachtaní hlavě otevře svoji tlamu.
3.
Nostalgik. Jsem prý nostalgik, opakoval si její slova z prvního hovoru. O čem to, sakra, mluví?
Chráním památku otce a matky, to je snad normální. Rodiče určitě byli nostalgici. Někdejší docent Hubert Likt, později už jen soukromý učenec a filosof, nenáviděl zónu i umranské podzemí, jako ostatně nenáviděl vše, co se stalo počínaje nocí Milénia. Mutace rodinu Liktů skoro nepostihla, jen jeden vzdálený strýc z matčiny strany se stal umranem a zahynul při velkém zabíjení, které po noci Milénia následovalo. Tak čistě lidských rodin nezbylo po noci Milénia mnoho. Zpravidla se cítily téměř aristokraticky, jako by si nějakou vybranou skladbou krve zasloužily uchování lidského genu. Možná, že i otec ten pocit sdílel, třebaže se k němu nikdy nepřiznal. Okázale nenáviděl fakt mutace světa. Už to nebyl lidský svět lidské kultury, nýbrž dělený svět lidský a umranský, podle jeho názoru zcela bez kultury.
Já ale nostalgik nejsem, ujišťoval se. Patřím do tohoto světa. A dělám v něm to, co považuji za správné v mezích poznání, jakého jsem schopen.
Poznání... Nevím, na čem jsem a co mě čeká, uvědomoval si, když vcházel do otisu.
I to je poznání.
Dole na půl úst odpověděl na přeuctivý pozdrav Lipofa v domovnické kukani a zamířil ke své renovované corvettě, zaparkované na druhé straně ulice. Šel rychle, neohlížel se ani vlevo, ani vpravo, takže si nevšiml dvou mužů, kteří se skrývali před deštivým mžením ve výklenku domu vpravo od vchodu.
Jakmile ho spatřili, vykročili a po několika krocích se zastavili. Kdyby ho měli dostihnout, museli by se rozběhnout. To se zřejmě nechtěli.
Starší z nich pronesl něco nevlídného a kývl k otřískanému oplu, nestydatě zaparkovanému předními koly na chodníku.
Alf dekódoval zabezpečovací zařízení vozu, nasedl a nastartoval pořád ještě silný, třebaže značně obstarožní motor.
Když ještě žil v prostředí hi-set zlaté mládeže, býval nepřekonatelný mistr v jízdě monorailovým vozem. Zpravidla vyhrával v nelegálních monorailových závodech, které obvykle měly za následek uragán policejních pokut, postihujících stejnou měrou vítěze i poražené. Automobil, pomalý a neohrabaný, měl však přece jen raději, než monorail.
Nostalgik. Asi jsem vážně nostalgik, napadlo ho, když se rozjel.
Ve zpětném zrcátku si všiml opelu, který se pozadu odpíchl od chodníku a div nenajel pod kola velikého žlutého fekomu, který tak tak zastavil. Opel nezanechal nebezpečných manévrů, obrátil se do protisměru a Alf si už byl jistý, že ho auto sleduje.
Tak přece to je léčka.
Byl rád, že se nemýlil.
Zahnul se svou corvettou do vedlejší ulice a bachratá šedá silueta vozu se vzápětí objevila v deštivé mlze padesát metrů za ním.
Jsou to siCaldovi lidi? Usmál se. Možná přikládám vlastní osobě moc velký význam. Třeba to jsou gauneři, kteří mají zálusk na moji bundu.
Nějací málo informovaní gauneři. Alf věděl, že v podsvětí je jeho napůl zelená tvář populární, to jest obávaná.
Objel blok a vrátil se na třetí okružní. Po dvou stech metrech se dostal do dopravní zácpy. Vozovka na mostě přes severní průrvu se skutečně provalila a zásahový oddíl údržby, vybavený nejnovější umranskou technologií zjednával nápravu. Byla to okázalá ukázka civilizační převahy zóny: blankytně modrý bezvrtulový chopper, označený strohými znaky umranské abecedy, visel nad propadlinou a kabely a žluté hadice vyvěšené zpod jeho břicha se živočišně zmítaly jako chapadla obrovité vzdušné medúzy. Šedivý opel se Alfovi ztratil v tlačenici aut někde vzadu. Pronásledovatelé, pokud to opravdu pronásledovatelé byli, měli teď ideální příležitost, jak Alfa dostihnout - stačilo jim vystoupit a corvettu uvázlou v pasti dopravní tlačenice dojít pěšky. Žádné postavy se však ve zpětném zrcátku neobjevily.
Vlevo od corvetty stál notně otlučený peugeot, označený oranžovým znakem UT ekologického pohonu. Seděl v něm muž středních let se ženou s nakadeřenými vlasy, vzadu měli dvě děti, chlapečka a holčičku. Všichni se mlčky dívali na údržbářský chopper. Nevšímali si světelné tabule s nápisem ODEJDĚTE Z VÁLEČNÉ ZÓNY. UMÍRAT SE TU BUDE RYCHLE, ALE ANI NEJRYCHLEJŠÍ SMRT NENÍ KRÁSNÁ.
To už trochu přehánějí, uvažoval Alf. Kdo asi vymýšlí slogany? Je to umranská práce, samozřejmě, pokud jde o nápad sám. Celá ta akce Země bojující je umranská záležitost. Strašák na hlupáky, aby tu mohli zřídit smetiště. Možná ale, že si najali nějakou agenturu. Starají se o nás opravdu dobře, uvažoval hořce. Když se propadne vozovka, opraví ji tak, aby v asfaltu navždy zůstal nepříjemný lavór. Kdo má hlad, dostane najíst nechutného blafu. Nazí dostanou šeredné šaty. Poraněné slepí dohromady, nemocné vyléčí - zásadně jen v zóně a kdo do zóny odejde, už nikdy se nemůže do ghetta vrátit.
Pěkný chopper. Všichni na něho zírají, představoval si Alf. V kolika hlavách teď zvoní otázka - nebylo by lepší se

vykašlat na život v téhle hromadě hnoje?
Díval se na chopper a říkal si, že taková záchranná akce má větší efekt, než válečnická propaganda a žvanění stovky agitátorů. A že jich zóna podniká v rozpadajícím se městě tucet denně.
Netrvalo to ani čtvrt hodiny a opravárenské automaty dokončily práci. Chopper do sebe navinul chapadla, zakýval sebou, jako by lidem i umranům tam dole mával na pozdrav, na shledanou v zóně a zmizel v šedé cloně deštivých oblaků.
Pole potlučených ošuntělých automobilů zvolna vjelo na opravený most.
4.
"Jako vždycky?" otázal se uctivě umranský číšník s bílou utěrkou přehozenou přes ruku. Vinárna U Bonaparta byla poloprázdná. To bylo místo, kde se s Irenou scházíval. Dívka tu samozřejmě neseděla. Rozhlédl se kolem sebe, jestli někde neuvidí nějaké podezřelé týpky. Představa, že by se tenhle středostavovský podnik měl stát bojištěm mu připadla komická.
"Ano. Grapefruitovou šťávu."
"Nepočkáte na dámu?"
"Bude tu každou chvíli. Můžete jí přinést... Ne. Objedná si sama."
"Suché martini, samozřejmě," řekl číšník.
"Rád bych věděl, co byste udělal, Hurde, kdybychom si objednali něco jiného? Třeba byste spolkl utěrku."
"To ne, jenom by mi to bylo líto," řekl umran a odešel. Alf se za ním díval, a pak se obrátil ke dveřím.
U stolků mezi sloupy obloženými podrápanými dubovými deskami sedělo nad šálkem espresa jenom několik nostalgiků. Nedaleko vchodu chodby vedoucí k toaletám stál automat virtuální reality. Mladík v stříbřitém overalu s vé-er přilbou na hlavě se líně pohyboval v rytmu nějakého soft programu.
Vešli dva muži a zamířili rovnou k němu.
Bože můj, jak banální...
Poznal Rodiera a jeho asistenta Lampona.
5.
Alf si v zrcadle teprve teď všiml, že zapršenou skleněnou tabulí kavárny je vidět tmavá silueta opelu, zaparkovaného na chodníku. Jak to, že jsem si nevšiml, kdy přijížděli? Mám dnes opravdu bídnou formu, asi jsem nervózní. Je to přece jenom nestandardní operace.
Odstrčil sklenici, opatrně posunul židli o půl metru dozadu a natočil se k desce stolu trochu bokem.
Rodier šel první, Lampon se trochu rozpačitě držel za ním.
"Buďte zdráv, pane Likt," pozdravil Rodier. Lampon kývl a něco zahučel.
"Někdo parkuje rovnou na chodníku, Rodiere. Měli byste mu dát pokutu," řek Alf. Byl zklamaný, že je to policie. Rodier jeho posměšnou poznámku ignorova
"Potřebovali bychom s vámi mluvit, pane Likt," řekl. "Samozřejmě, že můžete odmítnout. Doufám, že to neuděláte. Jste přece tady s kolegou Lamponem staří známí..."
"Jak se vám vede u policie, Lampon?" usmál se Alf Likt. "Jak vidíte, všechno zlé je k něčemu dobré. Kdybyste se do Skupiny dostal, byl byste teď bez práce."
Třebaže Alf hovořil vlídně, Lampon si vybavil pocit hořkosti, jaký zakoušel, kdy ho od přezkoušení vyhodili, hlavně zásluhou tady toho frajírka z hi-set. Mám se prý uvolnit! Teď musel on jít od válu! Jak je mu, uvolnil se ještě víc, dobytek jeden uvolněný? Skupina je zrušená.
"Vy jste mě tedy odposlouchávali," konstatoval Alf. Nechal Rodiera a Lampona stát u stolu.
"O čem to mluvíte?"
"Kdybyste neměli slečnu Kassarovou na záznamu, nemohli byste simulovat její obraz a hlas."
"Máte pravdu v tom, že jde o slečnu Kassarovou," řekl Rodier. "Ve všem máte pravdu. Odposlouchávali jsme vás a sjeli jsme si simulaci, rovnou z auta, aby bylo ve všem jasno. Potřebujeme s vámi mluvit. Třeba to byla blbost, šít na vás boudu. Myslel jsem, že normálně byste s námi mluvit nechtěl... Omlouvám se. Můžete si na nás stěžovat. Nejdřív si s námi popovídejte."
Alf pokynul rukou. Rodier se posadil na kraj lavice a Lampon vklouzl do rohu.
"Nějaké problémy?" objevil se tu číšník. Utěrka mu kryla teď už ne paži, ale ruku. Nejspíš v ní držel psychinu.
"Pánové jsou od policie. Dají si nejspíš pivo."
Policejní poručík upřel na Alfa unavené oči. Převisy nad očima mu zasahovaly až k duhovce a vaky pod nimi vyvolávaly vzpomínky na orientální prodavače vody.
"Každej polda je navyklej, že mu lidi kejchají do ksichtu," řekl Rodier, záměrné zhurta, nevrle. "Jen do toho, pane Likt. Nejspíš ještě podotknete něco důvtipnýho o zpoceným podpaží a plochých nohách. Prohlídněte si nejdřív tohle. Pak se budeme bavit o stížnosti na nedovolené policejní praktiky."
Sáhl do náprsní kapsy obnošeného pláště pro velkou obálku, vytáhl z ní svazek dri-di fotografií, některé oddělil a zbytek nedbale hodil před Alfa. Pak se otočil k Hurdovi.
"Pan Likt měl pravdu, částečně. Já si dám pivo, řezaný, světlý první. Kolega pije minerálku, má nejradši perrier."
Alf si prohlížel fotografie. Nelítostně věrný plastický snímek zobrazoval mrtvého muže zalitého krví. V hrudi mu zela díra, jako by mu tam vybuchl granát. Na obrázcích, které vyčuhovaly vespod, převládala černá a rudá barva.
Rodier se ohlédl po Hurdovi, který zvědavě zíral. Skoro jako pes, který stojí nad krvavou louží a chce si líznout. Ústí psychoparalytické pistole vyčouhlo zpod utěrky, jako by se také chtělo podívat.
"Bude to pivo?"
Hurd odběhl a bylo znát, že odsud nespěchá jen proto, aby vyhověl hostovi.

Alf odložil fotografie a obrátil se k poručíkovi.
"Takže vy teď jste v byznisu, rozumím tomu dobře?"
"Jo. Možná, že budeme potřebovat vaši pomoc, pane Likt."
"Proto jste mě sem vytáhli? Jenže já už v byznisu nejsem. To dobře víte."
"Nejste? Možná, že ano. A víc, než si dokážete představit."
S gestem hráče vynášejícího trumfy hodil před Alfa fotografie, které prve dal stranou. Snímky zachycovaly transmutanta. Bylo na něm vidět, jak je vyčerpaný, jak z něho čiší nenávist a také odevzdanost a možná strach. Krev. Bělma očí v krvavé masce. Pak skok, na posledním snímku bestie mizí v otvoru ve stropě. Můj ty Bože! Můj ty Bože! Na snímcích Alf poznal Irenu Kassarovou.
6.
Grimasa ji znetvořila, i naježené vlasy jí pozměnily vzhled. Chvilku si namlouval, že je to jen vzdálená podoba, žena-transmutant měla jen stejný tvar lebky, musel to být někdo jiný...
Ne. Byla to Irena.
Poznání mu zalehlo duši, jako by mu do ní někdo vlil kontejner plný betonu.
"Co to má znamenat?" zeptal se Alf nedůvtipně.
"To bychom rádi věděli od vás. Irenu Kassarovou máme na záznamu. Identifikovali jsme ji a přes ni jsme se dostali k vám. Ke starému známému. Skoro příteli. Přátelé si mají pomáhat, ne?"
Irena chtěla, abych jí pomohl, uvědomil si Alf. Držel snímky v ruce. Ne, teď věru nebyl uvolněný a neměl prázdnou mysl. Irena transmutovala a když se dostala do normálního stavu, volala mu. Prosila o pomoc. A on to nepochopil! Proboha, proč to neřekla rovnou? Proč na něho zase vybalila ty svoje pitomé triky?
Tihle dva taky na něho šli oklikou.
Asi to patří k lidské nátuře, nebo přinejmenším k nátuře obyvatel tohoto hnusného města.
To není možné, napadlo ho. Něco zlého se mi zdá.
Znovu se podíval na snímky. Dívka pokrytá krví.
"Třeba je raněná. Třeba... je svědek. Dropaut udeřil a zasáhla ji krev oběti..." nabízel vysvětlení.
"Alfe," řekl Rodier laskavě. "Mluvíte s dospělými lidmi. Jste zkušený člověk. Víte dobře, že Irena Kassarová není ani oběť, ani svědek. Je to pachatel. Ona je dropaut."
Alf zesinal a zelené tetování na levé půlce tváře mu ztmavlo. Vzedmula v něm vlna vzdoru. Musí před nimi Irenu bránit!
"Lžete! Je to všechno podvod. Zfalšovali jste telefonický hovor a zfalšovali jste fotografie. Do čeho mě chcete zatáhnout? Myslíte, že vám skočím na špek? Fotografie už dávno není žádný důkaz u soudu."
Rodier sáhl po obrázcích a ukryl je zpět do obálky.
"Milý pane Likt, kdybychom si mysleli, že je to důkaz, nechodili bychom za vámi," usmál se Rodier. Přišel Hurd a postavil před policisty sklenice. Trochu ho zklamalo, že ty děsné obrázky na stole už neleží. Snad ho i překvapilo, že po nich nezbyla krev. Rodier se napil a otřel si pěnu hřbetem ruky, porostlé tuhými černými chlupy. Bělostné bublinky na nich zazářily.
"Co tedy chcete?"
"Vy přece víte, že policie registruje všechny případy spojené s transmutací. Dokumentace se zpracovává někde nahoře, nevím, kde. Já dostávám svodky k archivaci a analýze. Všechna data máme v oráklu. Jenže žádné jméno. Tohle je první, ke kterému jsme se dostali. Napadlo vás někdy, kdo jsou ti dropauti a odkud se tu vzali?"
"Transmutace," pokrčil Alf rameny. Měl stejné zkušenosti z dob, kdy on sám týral orákl a kladl mu nezodpověditelné otázky. Tohle jim ovšem nemusel věšet na nos.
"Transmutace je jen jméno, jako Nemesis je jméno, které vlastně nic neznamená. Transmutant, dropaut? Co je to? Někdo se proměnil a začal zabíjet. Jenže, kdo a proč?"
Stejné otázky si klade Salzmann, uvědomil si Alf.
"Měl jsem za úkol likvidaci," řekl. "Proč bych se měl starat o další věci? Žádný likvidátor to nedělal. Po nás vždycky přišla policejní hlídka a zdokumentovala místo činu..."
"Ano," pokračoval Rodier. "Tak to bylo. Data potom zpracoval oblíbený táta Rodier. Výsledky jsou někde na magistrátě. Nebo v zóně. Nebo si je vzali dolů umrani."
"Jak to, že se vám tentokrát podařilo... údajně... identifikovat transmutanta?"
"Bylo to poprvé, kdy jsme záznamy pořídili sami. Bez zprostředkovatele."
"Nevěřím. Nechci tomu věřit."
"Já se vám nedivím, pane Likt," řekl Rodier. "Máte slečnu Kassarovou rád."
"Co tedy ode mne chcete?"
"V celé té aféře s dropauty je spousta divného. Nikdo o nich neslyšel a najednou tu jsou ve městě mezi námi. Najednou vznikla Speciální skupina, taky nikdo pořádně neví, jak a proč a kdo ji financuje. Dostávali jste přece docela slušný plat?" Alf přikývl. Rodier pokračoval: "Z čista jasna Skupinu zrušili. A nikdo nikdy neidentifikoval žádného transmutanta. Až my. Při prvním výjezdu."
"Třeba ano identifikoval. Nějaká jiná skupina nebo složka."
"Možná," pokývl Rodier. "Ovšem výsledek veškerý žádný. Jak to, že za ty roky nikdo nedošel k žádnému výsledku? Já jsem starý policajt a mám na divné věci čuch.
"Jako Salzmann," podotkl Alf. Býval před Miléniem u policie a vždycky se chlubí svým policejním čuchem."
"Taky se mu to všechno nelíbí?"
"Pokud je střízlivý, ovšem to on není prakticky nikdy."
"Třeba by nám mohl pomoct. Nebo vy. Nebo slečna Kassarová, kdyby byla ochotná promluvit a svědčit."

"Obraťte se na vedení policie. Třeba vám vydá utajená data."
"Cože? Obrátit se na vedení policie? To vážně vypadám jako pitomec?" podivil se Rodier.
"Tohle nemá cenu," odtušil Lampon. "Proč se s ním bavit? Je do toho namočený až po uši."
"Pan Likt nám pomůže," odpověděl mu Rodier.
"Rád bych věděl, proč by to měl dělat."
Rodier poklepal na obrázek Ireny Kassarové.
"Protože tím pomůže sobě."

Kapitola desátá

1.

Salzmann se probral v ušáku potaženém šedým kordem s rukama sevřenýma ocelovými náramky. Horolezecké lano, s červeným a žlutým žilkováním, ho tisklo k opěradlu. Pokusil se pohnout nohama. Marně, lano mu je poutalo k nohám křesla. Ten, kdo ho vázal, odvedl dobrou a zevrubnou práci.
Na stropě zářila lumiforová fólie s odchlíplými okraji.
Vystouplé okraje opěradla mu omezovaly výhled. Po levé ruce viděl část psacího stolu s oráklem a telefonem. Dokonce se na něm povalovaly nějaké papíry, vedli to tu zřejmě ještě trochu po staru. Usoudil, že je v kanceláři šéfa TIVOLI.
Ve vzduchu se vznášela vůně drahého parfému.
Schwarz stál u dveří, na kterých visel dri-di kalendář pro rok 2024. Bylo na něm napsáno ROK NEMESIS a na plastickém obrázku byli dva chlapi ve stejnokrojích, člověk a umran, kteří se zbraněmi v rukou stáli pod hvězdnou oblohou. Na židli z ohýbaného dřeva obrácené k němu opěradlem seděl rozkročmo naproti Salzmannovi nějaký mafiánský hlavoun v tmavomodrém listrovém obleku. Ruce měl ležérně složené na opěradle. Zpod rukávu bílé popelínové košile mu vykukovaly zlaté hodinky Heuer z doby před Miléniem. Vedle něho stál hubený padesátník s upocenou pleší. Opodál dřepěl na bobku smrtkovitě hubený mladík s vyholeným zátylkem a skráněmi. Kučeravé slámově žluté vlasy se mu čepýřily na temeni jako hnízdo nějakého hodně neposedného ptáka. Měl na sobě odřené džíny a koženou bundu s plastickým znakem Pekelných hackerů na zádech. Hrabal se ve velikém černém kufru s okovanými rohy a vytahoval z něho jakési elektronické haraburdí. Elynor se opírala o rám dveří. Kožich si pověsila na věšák a byla tu nalehko, v poloprůsvitné bílé blůze a krátké přiléhavé sukni z nějakého lesklého materiálu. Tvářila se lhostejně, Salzmann z ní přesto vnímal nějakou nervozitu.
"Dobrýtro, pane Salzmann," řekl ten chlap. "My se přece známe, viďte?" Mohlo mu být čtyřicet. Snědá pleť, hustý pěstěný knír pod energickým nosem. Zamlada do něho jistě dostal nejednu ránu, teď je rozdával sám, nebo spíš nařizoval jiným, aby je rozdávali.
Salzmann ho viděl poprvé v životě.
"Nemůže si pamatovat, pane Bogdan," ujišťoval mafiána padesátník. Pohlédl k Elynor. "Ručím za svou práci, paní!"
"Jen aby," řekl Bogdan. "To Elynor říkala taky. Však uvidíme, jak to všechno je, pane doktore."
Padesátník jen zafuněl. Nevraživě pozoroval mladíka a nejraději by ho roztrhl na dva kusy.
Ten zamotal dva stříbřité kabely do sebe a čím víc se snažil je rozplést, tím pevněji je uzloval. Bogdan ho chvilku sledoval a pak řekl Schwarzovi:
"Pomozte mu. Je úplně nemožnej. Dělá to poprvé samostatně. Doktor Eis ho zatím moc nenaučil."
Elynor ignoroval. Schwarz se neochotně pohnul a projevil náznak snahy přiložit ruce k dílu.
"Nesahejte mi na to, chlape!" zavrčel mladík na Schwarze. "Nesnáším to."
Salzmannovi se trochu točila hlava.
"Buď mi dejte napít, nebo..."
"Co... nebo?" usmál se Bogdan. "Co strašného nám provedeš?"
"Pobleju vás," oplatil mu úsměv Salzmann. Pohlédl na Elynor. S mladou ženou to nehnulo.
"Kdepak. Na to máte příliš dobrý žaludek," ušklíbl se Bogdan.
"To byste se divil," řekl Salzmann. Začal v sobě pátrat, zda by nějak v sobě nevyvolal stav, který by mu umožnil hrozbu splnit. Bez výsledku, grantska ho jen příjemně hřála v žaludku. I hlava se mu přestala točit. Pocit závratě v něm asi nevyvolal alkohol, nýbrž psychoparalytický výboj. Jeho účinky odeznívaly.
"No a je to," řekl mladík spokojeně a vstal. Doktor Eis vrazil ruce do kapes šedivých flanelových kalhot a zase je vytáhl. Utřel si dlaně o spodní okraj černého blejzru.
Vedle kufříku teď ležel na zemi přístroj podobný oráklu bez klávesnice. Kabely ho propojovaly s věncem elektrod v mladíkově rukách.
Ti chlapi snad přišli z dob hraběte Draculy, pomyslil si Salzmann. Copak mě chtějí mučit? Připadalo mu to komické.
"Je mi jasný, o co vám jde, paní," řekl. Usoudil, že mezi ní a Bogdanem vibruje napětí. "Chcete vědět, proč mi na těch hodinkách tolik záleží. Kristýna mi je ukradla, chápete?"
Elynor pohlédla na Schwarze.
"Nechte nás tady o samotě," řekla mu. "A ať sem nikdo nechodí."
Schwarz pokorně přikývl a rád zmizel. Elynor se obrátila na Salzmanna.
"Povídejte."
Bogdan se ironicky usmíval a poslouchal.
"To byly hodinky s komunikátorem, rozumíte?" spustil Salzmann.

"V kapse máte hodinky s komunikátorem," podotkla Elynor. Mladík pomalu šel s elektrodami k Salzmannovi. Držel je opatrně, jako by nesl Al Caponovi kafe.
"To jsou jiný hodinky. Ty původní nebyly moje. Chápete to? Patřily mé firmě. Speciální skupině. Říkal jsem vám přece, že jsem zabíječ. Tedy, abych byl úplně upřímnej... Já při likvidaci dropautů jen asistoval. Jsem odražeč, chlapci tomu říkají návnada. Když dropaut vylítne, je to strašná rychlost. Nikdo nedokáže útok zachytit a hned tlouct. Proto je potřeba dvou specialistů. Jeden útok zachytí, proto musí na sobě mít krunýř z karbonitu. Odhodí dropauta stranou a tam už stojí zabíječ a tluče. Toho odražeče, jak říkám, jsem dělal já. Komunikátor jsem měl stejnej, jako zabíječi, naladěnej na tu samou frekvenci. Skupinu zrušili, mám ho odevzdat. Nedovedete si představit, jakej budu mít malér, když to neudělám. Proto ty Kristýně klidně dám pět táců, co dostanu za karbonit. Krunýř... Takovejch je po městě spousta! Jenže ty komunikátory jsou speciální! To je ten průšvih."
"Nedovedete si představit," řekla Elynor, "v jakém maléru lítáte, Salzmanne. Neměl jste sem chodit."
"V maléru nebudete sám, to je jediný, čím vás můžu utěšit," podotkl Bogdan. Salzmannovi bylo jasné, že tím druhým v maléru myslí Elynor.
"Vy jste tedy hledal Kristýnu právě tady v TIVOLI. Proč zrovna tady?" ptala se Elynor. Bogdana a jeho řeči ignorovala.
"Beru jeden podnik po druhým, jednou na ni musím narazit. Teď jsem holt tady. Není tu, půjdu teda jinam. Město není zase tak moc velký, abych na ni někde nenarazil."
Bogdan se usmál.
"Podceňujete mě," řekl. "Nebo to bylo tak, že jste si vzpomněl na večer tady v TIVOLI s Kristýnou a přišel jste se sem podívat, jestli ji tu nenajdete?"
"Nesmysl!" vykřikl doktor Eis. "Na nic si nevzpomněl! Já odvádím dobrou práci a ručím za ni."
"Ještě nikdy se nic takového nestalo," řekla Elynor.
"To se uvidí,," řekl Bogdan. "Riki prověří, jak to všechno bylo." Pak se obrátil znovu k Salzmannovi. "Nechápete jedno, Salzmanne. Tady ani nejde tolik o vás, jako spíš o pana doktora. On totiž ručí za svoji práci. Krkem, viďte, pane doktore?" obrátil se na něho. "Pokud ji odvedl špatně, budeme se bavit dál, třeba o tom, kdo ho na tu práci najal."
Salzmann se na doktora Eise podíval a měl dojem, že před sebou vidí vyděšenou Hoteiovu tvář. Stejný výraz strachu a beznaděje. Oči mu sklouzly k Elynor. Uvědomil si, že ona najala doktora, nejspíš proti vůli Bogdana, který se teď těší, že bude tančit po mrtvolách. Doslova. On měl nejspíš jiný návrh na řešení: Salzmanna prostě a čistě odkrouhnout. Takže tahle hubená ženská mi zachránila kejhák, táhlo Salzmannovi myslí, když tak na ni po očku koukal. Proč to udělala? Z lásky k plazům?
"My se teď trochu podíváme do vaší paměti, Salzmanne. A jestli v ní najdeme jedinou vzpomínku na večer v TIVOLI, pak..." Obrátil se k doktorovi.
"Riki, dělej pořádně, ne abys..." mekotal doktor Eis.
"Já ho nespálím, nebojte se," řekl Riki a připevnil Salzmannovi elektrody k lebce.
Pak se vrátil k přístroji, přičapl k němu a zatočil černým kotoučkem, velkým jako dlaň.
2.
Tma. Pak zelená záře. Červené blesky. Hlasy a tváře. Pád do propasti. Vzestup do stratosféry. Tíže hlíny, kterou na sobě cítí ten, kdo se po předčasném pohřbu probudí v rakvi se zhrouceným víkem.
Vybuchující základní matrice vědomí. Blaženost jistoty plodu ve vlídném prostředí dělohy. Úzkost v okamžiku prvních předporodních stahů. Zápas v děložním hrdle, hrdlo rdoušené pupeční šňůrou, jako by to byl hedvábný šátek v rukou Thuga. A vysvobození prvního nádechu.
Čas nemá žádný rozměr a prostor je zbaven charakteristik času. Mysl o sobě. Bičovaná, pročesávaná, ždímaná, drcená. Světlo.
3.
Veliká bledá tvář s krůpějemi potu v zářezech vedoucí od nosu podél okoralých rtů. V koutku zaražená cigareta.
"Už jsi vzhůru, smrade?" ptala se tvář. "Už kouká. Otevřel oči. Vnímá. Ty hajzle! Ty svinskej žabomrde!"
Tvář se vznesla do vzduchu a zbyl po ní jen pach potu.
Salzmann vzhlédl k lumiforu. Viděl jen prozářený oblak cigaretového kouře.
"Nechte toho, doktore. Buďte rád, že jste z toho venku. Není to vaše vina," slyšel říkat Elynor.
"Je to prostě alkoholik. Má zničenou paměť. Tenhle sken na ni prostě nestačí."
"Jasně, že nestačí."
Bogdan seděl dál ve stejné pozici, jako prve, rozkročmo na židli, jenom si sundal sako a pověsil ho na opěradlo. V podpaží měl na popelínové košili tmavé mokré skvrny. Byl pořádně naštvaný. Snažil se Elynor nevidět. Ta se před ním schválně špacírovala jako pávice. Také do doktora Eise vjel život. Zdálo se, že vyrostl a podle toho přísně komandoval Rikiho.
"Opatrně na ty kabely. Polož elektrody sem! A pozor na ty světlovody, stály majlant!"
"Já se snažím, pane doktore," řekl Riki, už zase degradovaný do role pomocníčka.
"Na nic jsem se tě neptal!" Otočil se k Elynor. "Věděl jsem to. Tihle ožralové! Proč tolik chlastáš, dobytku?"
"Opravdu se nedá nic dělat, pane doktore? Nepamatuje si vůbec nic?" ptal se Bogdan. "Já už věřím, že jste ho smáznul..."
"Aby ne!"
"Co čerstvá paměť? Jak se sem dostal? Kdo ho sem poslal? Jak přišel na TIVOLI?"
"Čerstvá paměť se vždycky nejhůř čte a v téhle není nic, co by se dalo přečíst. Potřeboval bych velkou mašinu na klinice. Každá paměť je individuální a konkrétně tato paměť je hodně erodovaná. Vychlastaná, abyste tomu rozuměl.

Kdybychom ho přesunuli na kliniku, pak... Možná..."
"Není čas. Musíme znát pravdu co nejdřív."
"Zmáčkněte ho, hajzla." Doktor Eis stiskl ruku do pěsti. Naznačil tradiční metody výslechu třetího stupně?
"Může nám namluvit cokoli. Bude nás vodit za nos. To si nemůžeme dovolit. I já ručím za svoji práci, pane doktore."
Psychická sonda Salzmannovi vyčistila mozek, vymetla alkohol a roztočila mu všechna kolečka v hlavě. Bylo mu jasné, že ve hře je něco velkého. Kristýna ho zatáhla sem, do TIVOLI, tady mu na příkaz Elynor vypálili paměť, kdežto Bogdan nejspíš navrhoval fyzickou likvidaci. Pak ho poslali s Kristýnou domů. To všechno proto, aby dostali komunikátor Skupiny.
Co se bude dít dál?
Kdybych se tak mohl dostat k telefonu a zavolat panu Liktovi...
Nic mi nemůžou udělat, opakoval si. Jsem přece magor, chlastem vylízanej starej umran. Zaplať pánbůh za ten chlast! Chrání ho před čtecím zařízením paměti. Co dál? Mají mě trápit elektrikou? Mlátit? Pálit cigaretou? Umrani maji jiný práh bolesti, než lidi. Daleko se nedostanou. Nasadí tedy drogy? Nemají dost času.
"Tak to vidíte, pane Bogdan. Máte to blbý," řekl uspokojeně, když si všechno v duchu probral.
"Na něco přijdete, viďte, pane doktore?" řekl Bogdan a užil zcela jiného tónu, než jakým mluvil prve.
Teď teprve plešoun vyrostl. Fámulus mu skromně postával po boku.
"Protože máme málo času," řekl, "nezbývá než jedno řešení."
"No tak?" vybídl ho Bogdan. Nejraději by celého slavného pana doktora Eise přetrhl vejpůl. Věděl, že na tu otázku čeká.
"Najdeme centrum bazálního traumatu pana Salzmanna. Tohle uděláme, viď Riki? Však my se nějak do jeho prochlastaného mozku probouráme."
"Ano, pane doktore," řekl fámulus horlivě a chopil se elektrod.
"Já sám, Riki. Já sám."
4.
Tma. Pak zelená záře. Červené blesky. Hlasy a tváře. Pád do propasti. Vzestup do stratosféry. Tíže hlíny, kterou na sobě cítí ten, kdo se po předčasném pohřbu probudí v rakvi se zhrouceným víkem.
Pak se chaos vjemů uskupil do tvaru konkrétního prožitku.
Ocitl se takřka o čtvrt století zpátky.
Ocitl se v noci Milénia.
Už nebyla to vzpomínka. On teď znovu žil noc Milénia, ty okamžiky, kdy přestával být člověkem a měnil se v umrana.
Někdo se ho ptal: "Stalo se vám něco, pane Salzmanne?"
Znělo to jako z veliké dálky. Také se mu trochu kalil zrak - ještěři mají jinak konstruované oči než savci a Salzmannův čerstvě transformovaný mozek ještě nedokázal korigovat odlišný input, třebaže to už nebyl v pravém slova smyslu mozek člověka.
"Dýchejte zhluboka, zavolám pomoc. Zhluboka, pomalu... můj ty Bože!"
Byl to ženský hlas. V tuto chvíli se zajíkl. Salzmannovi se dělaly před očima žlutavé mlžné spirály. Měl pocit, že se ocitl na dně hlubokého rybníka, zvuky k němu doléhaly sice silně, ovšem zkresleně. Silou vůle se přinutil nevnímat podněty z vnějšku a soustředil se na sebe. Úzkost v něm opadla tak rychle, jako se prve vzedmula. Zůstalo znepokojivé vědomí, že se něco děje.
"Bože! Bože!"
Ženský hlas se dovolával Stvořitele.
Tak už jí odpověz, debile, pomyslil si Salzmann. Věděl, že ten hajzl tady někde je.
Mlžné spirály se odklidily na periferii vidění a ve volném prostoru spatřil vlastní ruce. Trhala se mu na nich kůže. Nekrvácel, mezi suchými cáry spatřil zelenou šupinatou pokožku. Začal ho svědit povrch celého těla. Křičel něco nesouvislého a neuvědomoval si, že ze sebe rve kombinézu.
Do uší mu pronikal křik.
Dlaněmi si stíral z paží popraskané cáry zmrtvělé lidské kůže.
Uvědomil si, že křičí on sám.
Padl a bil se pěstmi do obličeje a válel se ze strany na stranu na zemi.
Propadl se do tmy.
Světlo.
5.
Otevřel oči.
Zpod ocelových náramků mu vytékala krev. Ztěžka dýchal.
"Tak co, zavzpomínal jste si?" ptal se ho doktor Eis.
Bogdan teď stál vedle své židle. Riki se potěšeně zubil. Zato Elynor se tvářila jako naštvaná želva.
"Že to s ním zamávalo, pane doktore," lísal se šéfovi do přízně.
"Nebylo to obtížné," naparoval se doktor Eis. "Všichni umrani první generace mají z proměny nějaké trauma a víc než sedmdesát procent ho mají jako trauma bazální. Tenhle se pokouší ho zapouzdřit chlastem, jako když se za první doby zaléval radioaktivní odpad do betonu. No, a beton praskl. Tak co, pane Salzmann, sjedeme si to znovu? Chcete ještě jednou prožít ty chvíle?"
Salzmann si uvědomil, že má dosud elektrody připevněné k hlavě.
"Vyližte mi tu mou umranskou prdel," řekl ztěžka.
"Vydrží to ještě dvakrát, třikrát," ujišťoval doktor Eis. "Pak poví všechno a po pravdě. Ručím za svoji práci."

"Jak to, že jste tady? Kdo vás sem poslal," ptal se Bogdan.
"Nikdo. Je to náhoda. Jdu pajzl po pajzlu, po celém městě..." zopakoval Salzmann svoji pohádku.
"Ještě není zralý," řekl doktor Eis.
"Až bude zralý, pošlete pro mě," řekla Elynor. "Budu vedle. Tady nemusím být."
Odešla a práskla za sebou dveřmi. Bogdan pokynul Eisovi.
Tma. A hrůza. A světlo.
Znovu.
Opět.
Ještě jednou.
"Nadává hezky," slyšel Salzmann mafiána. Bolelo ho už celé tělo, nejvíc hlasivky, které měl potrhané křikem. Pozvracel se a pomočil a jistě by i vyprázdnil střeva, kdyby v nich něco bylo. "Jak to, že ještě není zralý?"
Netrpělivost, ba i strach měl ve hlase. "Jak to, sakra?"
"Je to určitě jeho bazální trauma," říkal doktor Eis, už ne moc sebejistě. "O tom není pochyb. Z hlediska teorie matričních struktur je pozoruhodné, že..."
"Seru na vaše matriční struktury," ztrácel nervy Bogdan, "Jak je to tedy? Ručíte; za svoji práci, nebo ne? Jak to, že se ještě nesložil?"
"Zdá se, že jde o mimořádný případ traumatické rezistence. Tento umran žije v traumatu tak inherentně, že..."
Elynor se vrátila do místnosti, majestátní jako letadlová loď.
6.
"Už ho nemusíte trápit. Je to jasné. Salzmanna nám poslal na krk soukromý detektiv Hotei," řekla Bogdanovi. "Ten Hotei pronajímá detektory logických sítí. To je jenom zástěrka. Ve skutečnosti je to soukromé očko."
"Jak to víte?" zeptal se Bogdan nedůvtipně. Ztrácel proti Elynor jeden bod za druhým. Uvědomoval si to a neměl z toho špetku radosti.
"Hotei dovede celkem slušně zacházet s oráklem. Prošel Schwarzovi účetnictví. V oráklu TIVOLI zůstala po jeho návštěvě stopa. Je to docela výkonný stroj, to jste nevěděl?" zeptala se ho ironicky. Naštval se, neodvážil se však nic namítnout.
"Dobře," řekl. "Jak se ten Hotei na TIVOLI vůbec dostal? To šmejdil po všech kasách všech pajzlů ve městě, jako když tady ten somrák žvanil, že probíral putyky jednu po druhé?"
"Láhev whisky. Pan Salzmann má rád Grant's, že? Odnesl si domů z TIVOLI sebou plnou láhev. Ta je teď nejspíš už prázdná. Na každé láhvi je kód podniku a zákazníkova účtu, to jste taky nevěděl, Bogdane? Měl jste přece nad celou akcí přímý dohled. Jak jste mohl Salzmanna pustit s láhví ven? Donesl ji Hoteiovi a ten už věděl, co s ní dělat."
"To Schwarz tu flašku Salzmannovi prodal," řekl Bogdan nenávistně. "V tom nejedu. Jen žehlím průsery těch druhých."
"Špatně je žehlíte. Pan Schwarz je zde zaměstnán, aby prodával láhve, třeba i panu Salzmannovi. A vy jste packal, protože jste se měl postarat o to, aby ji nevynesl ven. Teď ho zbytečně trápíte, místo abyste potrápil orákl. A sobě mozek, to jde jedno k druhému."
"Takže Hotei..." opakoval Bogdan. Odříkával by i skákal pes přes oves, jen aby získal čas na přemýšlení. S úsměškem pozorovala jeho marné snahy.
"Mohli byste mě odvázat," navrhl Salzmann. Hlava mu třeštila: ta ženská práskla Hoteie. Co teď se starým kamarádem bude? Nejspíš ho zabijí. Pokud se k němu včas nedostanu a nevaruju ho, uvědomil si.
Když se v úvahách dostal sem, udeřil mu do vědomí gong: a co pan Likt?
Proč práskla Hoteie a o panu Liktovi se nezmínila? O co té ženské jde?
"Co pak s vámi?" ptala Salzmanna Elynor. "Až vás odvážeme?"
Pochopila, co mu táhne hlavou? Byl to kruh typu ona ví, že já vím, že ona ví?
"Pak bych šel někam na panáka," navrhl, aby něco řekl.
"Vy si vážně myslíte, že se někdy dostanete ven? Myslela jsem, že jste chytřejší, Salzmanne!"

Kapitola jedenáctá
1.
Irena Kassarová zdědila po rodičích byt v elegantní bublině o dvou buňkách přímo na druhém okruhu, přímo na sever od náměstí Vzájemnosti. Kdo vystoupil na monorailovou rampu, viděl vrcholky stromů parku. Zařízení bytu založila na kontrastu bílé a černé; bílé byly vnitřní stěny a tlustý koberec, zato veškerý nábytek měl barvu noci. Průchod z obytné buňky do ložnice střežila veliká keramická doga.
V kukani dole v přízemí dnes seděl Maslowski. Alf znal od vidění všechny vrátné tohoto domu, jenom Maslowského jménem. Zamlada, ještě před Miléniem, sloužil jako voják u výsadkářů Cizinecké legie a nevyhlášené války mezi lidmi a umrany v době po Miléniu se neúčastnil jako divák. Alf si s ním rád povídal, tím spíš, že se ukázalo, že Maslowski ledacos ví o bojových uměních z dob, kdy sloužil v Jihovýchodní Asii.
"Slečna je nahoře?" zeptal se ho Alf, když se s ním srdečně pozdravil stiskem ruky. Maslowski měl dobrý, pevný stisk.
"Je mi líto. Už dlouho jsem ji tu neviděl. Týden, možná déle. Když odcházela, řekla mi, že bude někde pár dní meditovat. Dovolila mi, abych pustil nahoru její přátele, když přijdou. I teď tam nějací jsou."
Maslowski neřekl nic víc, bylo však na něm vidět, že přátele Ireny Kassarové nemá rád.
"To auto je jejich," kývl Alf na stříbrný terénní climber, který stál na plošině parkovacího karuselu v hale.

"Jo," odtušil Maslowski lakonicky. "Patří panu Fieldovi."
"No dobře," řekl Alf.
Celou cestu sem měl mizernou náladu a při řízení si ji vybíjel. Na šesté okružní chvilku závodil s nějakým umranem v replikované čtyřkolce, byla to trochu i hra na kuře, protože šestá je na křižovatce se Sikimovou přerušená, propadlo se tam staré metro. Nikdo z nich nechtěl být kuře, oba zastavili skoro naráz (jeden i druhý přesvědčený, že dřív zastavil soupeř), a pak se seběhli chodci a chtěli je lynčovat a ten se čtyřkolkou při couvání div nepřejel nějakou umranskou holku a bylo to všechno hodně nepřehledné. Jindy by to Alfa bavilo, dnes měl jiné starosti, a hleděl, aby už byl pryč z jižního segmentu.
"Pána jsme už dlouho neviděli," pravil Maslowski.
Někdo vzadu u karuselu říkal:
"Od prvního si každý smí do zóny vzít padesát kilogramů těžké zavazadlo."
"Měl jsem moc práce," odpověděl Alf.
"Mám vás ohlásit, pane Alfě?"
"Není třeba."
Maslowski na to neřekl nic, jen v obličeji měl cosi jako uspokojení.
Alf vykročil k otisu, prošel rámem pachové detekce, nastoupil do kabiny! a zavřel za sebou dveře. Kabina se hlučně rozjela. Poblíž zaslechl nákladní otis, který rachotil ještě hůř.
Otis ho dopravil až do obývací buňky a tam se jeho dveře rozevřely.
2.
V buňce bylo pětadvacet, možná třicet lidí. Oblou stěnou bubliny byly vidět monorailové vozíky zaparkované venku na rampě.
"To je přece Alf!" vykřikl někdo.
Znal tu kdekoho. Parta hi-set, chovali se tu jako doma. To bylo normální, těkali od bubliny k bublině, od zábavy k zábavě. Taky to dělával. Dal by za to všechno, kdyby mezi nimi zahlédl rusou Ireninu hlavu. Posedávali po křesílkách, někteří se povalovali po zemi, sklenice v ruce. Vzduch byl hustý dýmem psychedelických cigaret.
"Konečně jsi zase přišel mezi nás," řekl Brad Field, jeden z těch, kdo si nárokovali titul numero uno v hi-set, majitel toho skvělého stříbrného climberu. Alf tušil, že kdysi měl s Irenou nějaké pletky, a když ho spatřil, píchla ho žárlivost. Brad se tvářil přátelsky.
"Naleješ si?"
"Nepiju alkohol," řekl Alf.
"Teď už zase můžeš," ušklíbl se Brad. Dal najevo, že o zrušení Skupiny dobře ví. "Přece nebudeš kazit zábavu."
"Nepřišel jsem se bavit," odpověděl Alf.
"Utekla mu kočka," zachichotala se dívka s rozježenými zelenými vlasy v přiléhavých síťových šatech. "Leze někde po střechách."
"Nebo někdo leze po ní," ozvalo se zezadu.
Alf se prudce otočil. Brad ho vzal za loket.
"Nenech se vyprovokovat. A vy pitomové, Alfa nedrážděte. Mohli byste špatně dopadnout."
"Alf je bojovník, momentálně na odpočinku," pískla opilá zelenovláska. Sotva se držela na nohou, chabost v kolenou maskovala rádoby tanečními krůčky. "Irena není jediná holka ve městě, která stojí za to. Podívej se na mě. Nechceš mě zabít? Nechceš mě upíchat k smrti?"
Zkusila piruetu a musela se chytit rámu dveří, aby neupadla.
"Drž krucinál hubu," houkl Brad.
"Hledám Irenu," řekl mu Alf. "Neviděl jsi ji?"
"Je to blbý, kamaráde," řekl mu Brad důvěrně. "Dělá mi to taky starosti. Máš v tom kus viny."
"Jakto?"
"Moc dlouho jsi na Irenu kašlal. Je fakt, že trochu chlastala, trochu fetovala a brala string. Kdo z nás je dokonalej? Jenže tys jí v tom nechal plácat samotnou. Trápilo ji to. Posledně mi říkala, že se z toho chce vylízat. Dala se na budhismus a meditaci. Teď je nejspíš zalezlá v nějaké zenové lóži a zbavuje se hladu po stringu."
"V jaké lóži? Ty víš, kde..."
Nejraději by Brada objal. Nikdy by ho nenapadlo, že právě tenhle hezounský všivák mu přinese naději... Byl si už jistý, že Rodier zfalšoval snímky Ireny Kassarové. Proč? Nejspíš proto, aby z něho udělal poskoka. Sama paní Vivianová říkala, že policie bude potřebovat likvidátory... Oficiálně to nejde, Rodier ho tedy chce zahákovat načerno. Tak je to!
"Kde jsou ty zenové lóže?"
"Jsou jich po městě stovky. Pelechy v opuštěných domech jižního segmentu. Dřív tam žili feťáci, teď se tam stahujou lidi, aby se hladu po drogách zbavili. Musel bys pročesat celé město, abys ji našel. String je svinstvo."
"String je bezva," zaječela nějaká holka. "Žijeme jen jednou, se stringem stokrát!"
"Ta je taky taková," kývl po ní Brad. "Zblblá ze stringu. Jenže v poslední době..."
"Co je?"
"Lidi, co berou string, se ztrácejí." Vypočítával na prstech. "Husky Winitana, malá Elvíra, Tony Ozzolo, toho jsi taky znal. To jsem si vzpomněl jen na pár lidí, co se ztratili z parády."
"To jsem nevěděl," řekl Alf tiše. Konstrukce upředená ze strachu a naděje se hroutila jako dům, rozervaný jehlanem OVUT.
"Ztratili se? Blbost. Prostě odešli do zóny," řekla kňouravě zelenovláska. "Já se jmenuju Fi. Tak mi říkají kamarádi. Taky jsem si párkrát švihla string a neztratila jsem se a jsem tady, pro tebe, Alfe. Neposlouchej toho pitomce. Nedáš si

taky?"
Sáhla po pneumatické injekci, která ležela na černém trojúhelníkovém taburetu. Z vedlejší místnosti vyšel kudrnáč v polyplastové bundě.
"Nedělej tady policajta, Brade. Každej ať si dělá, co se mu líbí. Neslyšel jsi, co říkali v kombu? Válka je na spadnutí. Co když za tejden všichni natáhneme brka?"
Fi se do kudrnáče zavěsila.
"To je Robert. Má pravdu, Alfe. Viděl jsi Bradovo auto? Terénní climber. Ta tvoje corvetta je úplně passé," kníkala Fi.
"Nevadí. Máš sice blbý auto, ovšem jsi zabíječ. Alfe, zab mě, prosím!"
"Vypadni odsud," zasyčel Alf, který toho začínal mít dost.
"Máš vztek, protože ti zrušili Skupinu," šklíbila se Fi. "Já si práskám string, protože mě to těší. Jenže tím nikomu neubližuju. Kdežto ty jsi zabíjel. Kvůli pořádku ve městě? Nejsem blbá. Tebe to bavilo!" Pustila se Roberta a přikomíhala se k Alfovi. "Proč jsi to dělal?" Všichni kolem zmlkli. "Kvůli pořádku, nebo kvůli zábavě? Dej si pozor, co odpovíš!"
Co jim mám říct? Proč jsem to dělal? Kvůli tomu, že mi dropaut zabil oba rodiče? Patetické. Že mě to baví? Lhal bych. Protože jsem to považoval správné? Smáli by se.
"Protože smrt je skutečná," řekl.
Fi řekla:
"Máš štěstí. Dobře jsi odpověděl. Už jsem se bála, že jsi debil!"
Někdo zapnul kombo.
3.
"Podle zdrojů blízkých humano-umranské reprezentace je hrozba války s Nemesis bezprostřední," oznamoval moderátor. "Jako obvykle, umranské oficiální kruhy zachovávají mlčení o povaze útoku. Omezují se na slogany na světelných tabulích."
Prostřih ukázal jednu z nich. Stálo na ní:
ZŮSTAL JSI? PAK NEJSI JEŠTĚ MRTEV, ALE NEMÁŠ K TOMU DALEKO.
"To by mě otrávilo," řekl někdo. "Raději půjdeme."
"Kam? Do zóny?" ptal se nějaký posměváček ironicky.
"Jo. Mám už toho plný zuby."
"Já se půjdu někam namazat. Tady už není nic k pití."
"Jdu taky," řekl Robert. "Nechceš si zazávodit, Alfe? Brad tady má novýho climbera. Když budeme mít kliku, zabijeme se. Docela skutečně."
"Zemřeme smrtí!" pištěla Fi. Ta představa se jí zřejmě líbila. "Alf by ti to v corvettě natřel," řekla Bradovi, nejspíš proto, aby oba muže vy dráždila.
"Pochybuju. Je to sice terénní auto, výkon má jako sporťák. Nevěřil bys, co ta mašina dokáže."
"Vezmeš mě sebou, Brade?" přivinula se k němu Fi, když pochopila, že s Alfem nic nepořídí.
Společnost se rozcházela, někteří odjeli otisem dolů, jiní nasedli do monorailových vozíků. Brad odcházel mezi posledními.
"My jsme se neměli nikdy moc rádi, Alfe," řekl. "Kvůli Ireně a tak podobně. To je už za náma."
"Proč? Kvůli válce?"
"Kdo by věřil na ty jejich pitomosti? Kvůli stringu. Víš, mám takový blbý tušení..." Zavrtěl hlavou. "Prostě, myslím si, že string má něco společného s dropautama. Nevím proč, prostě si to myslím. Alfe, kdyby náhodou, Irena..."
"Dopověz."
"Buď na ni hodnej."
Odcházel.
Alf si znovu vybavil v duchu fotografie, které mu ukázal Rodier. Zkrvavená postava. Maska zběsilé nenávisti ke všemu živému. Byly pravé, byla na nich Irena. Poslední z řady transmutantů, které viděl, na rozdíl od těch předchozích jen na obrázku.
Jak bych se zachoval, kdybych ji měl před sebou, kdybych tu stál s transmutovanou Irenou tváří v tvář?
Osaměl. Obrátil se k telefonu a nařídil mu spojit se s jeho vlastním domácím přístrojem.
Nic. Salzmann nevolal. Co teď? Má zavolat Rodierovi a říct mu, poručíku, jdu do toho s vámi?
Salzmann se ztratil. Jsem sám, uvědomil si Alf.
Ba ne. Ještě zbývá jeden člověk, kterému můžu důvěřovat!
Obrátil se k telefonu.
"Za půl hodiny budu na čísle..." diktoval Alf přístroji číslo Grácie Vivianové. Pak se po bytě rozhlédl, jako by se sem nikdy neměl vrátit.
Na zemi, nedaleko stolku, na kterém stálo kombo, znovu spatřil vysokotlakou injekční stříkačku, se kterou si hrála Fi. Byla její, nebo patřila Ireně?
Alf ji zvedl, chvilku si ji zamyšleně prohlížel. Strčil ji do kapsy bundy. Uvědomil si, že příhodnější suvenýr by si nemohl vymyslet.
4.
Speciální skupina neměla svou adresu v žádné databázi a kdyby jí někdo chtěl poslat pohlednici s Králíčkem Ušáčkem, neměl by kam. Alice Vivianová si ovšem prosadila přes svoje známosti horký spoj. Stačilo říct "Skupina" a ozvala se stálá služba. Na co by tedy Skupině byla adresa? Kdo by jí posílal pohlednice se Zajíčkem Ušáčkem, kdo by ji navštěvoval, a proč?

Po dropautovi buď nikde nebylo vidu ani slechu a v takovém případě Skupina měla takový užitek, jako porodnice v Buzerantovicích. Jakmile se vyskytl a začal řádit, šlo o vteřiny a muselo se sáhnout po telefonu.
Šlo také o bezpečnost Skupiny.
"Jsme nejvíce nenáviděné organizované těleso na světě," říkávala, když se jí na to někdo ptal. "Nenávidí nás lidé, umrani a dropauti, kteří nejsou ani jedno, ani druhé."
Skutečnost byla prostší, jako vždycky, když někdo vysvětluje nevysvětlitelné a svádí to na nenávist světa.
Alice Vivianová měla svoji kancelář v ulici Maria Silky mezi druhým a třetím okruhem v jižním segmentu a to už samo sebou prozrazuje mnohé. Tady nežil a nepracoval nikdo, kdo by chtěl uvádět svoji adresu v jakékoli databázi. V přízemí plesnivého domu s prováleno střechou krytou blankytně modrou fólií z vyřazeného bazénu hučel pajzl pro pakáž obou ras, o patro výše měli brloh magoři erotického virtualismu švihnutí staromódní narkomanií, naproti přes chodbu se kšeftovalo s lidskými orgány a falšovanou UT. Proč ušlechtilá dáma, jakou Vivianová bezesporu byla, si vybrala takové místo pro svoji základnu? Protože si vybrala pramálo ušlechtilý obor činnosti a dropauti se nejvíce vyskytovali zde, v oblasti od jižní průrvy dolů.
Dropauti.
Byla Irena opravdu jedním z nich? Irena, milovaná, bláznivá, nenáviděná Irena? říkal si Alf.
Nedaleko odsud se před nekonečně dlouhou dobou utkal se svým první transmutantem. Vyšel z toho dobře. Jen s utrženou polovinou obličeje. Jeho rodiče dopadli mnohem hůř.
Zaparkoval corvettu u hromady plastikových pytlů, které zářily ve světle reflektorů jako znamení pro přistání vrtulníku. Ze zdi trčel vytržený světlovod, několik posledních vláken cedilo umrněné světlo. Když vůz zastavil, stíny, to znamená ty temnější části tmy, se zahemžily a pak zmrtvěly. Verbež, která se v nich schovávala, se vytratila do jinam. Z pytlů vylezlo něco, co mohlo být somrák, a uteklo to, jako brouk, který si metelí najít jiný kámen, když někdo odklopí ten jeho. Pršelo už míň a od země začal stoupat studený pach nemocné špíny. Nebe bylo pořád temné. V dálce hulákala bezpečnostní siréna.
Vešel do domu.
Hned za dveřmi potkal mladého umrana, podle poslední módy určité vrstvy polosvěta pobitého nepravidelnými kusy pseudoplechu. Pohlaví měl vymodelované v jakobymosazi, realisticky co do pojetí tvaru, nereálně co do velikosti. To skutečné pohlaví se při běhu muselo uvnitř mrskat jako srdce zvonu. Chudák si nejspíš myslel, že pozlátkem se přiblíží drahé eleganci hi-set. Podíval se na Alfa a strnul, jako by spatřil obraz vlastního konce. Pozpátku zajel do dveří zadního východu z pajzlu, odkud se ozývalo hulákání a dopady facek, doprovázené na plné pecky vyhuleným thajským brainteazem. Kdyby někdo rozsekal sekerou kouř psychedelik, který se odsud valil, mohl si nadělat zásobu briket na zimu.
Alf opatrně kráčel po točitých schodech. Byly plné odpadků a drobných živých tvorů čtyř i šestinohých a neposkytovaly podrážce tu nejbezpečnější oporu. Skupina sídlila v prvním patře. Ve dveřích označených nápisem ZDE TO NENÍ zela obrovská kulatá díra, zakrytá lepenkou. Chlapci kdysi zkoušeli, jestli je možné prorazit do dveřní výplně skutečně čistě kulatou díru, jak o tom napsal klasik Gičin Funakoši ve své kanonické knize Karatedó.
Ukázalo se, že to možné je.
5.
Je to tu jako po vyhoření, pomyslil si Alf, když vešel do sekretariátu Skupiny. Prázdné plechové skříňky s pootvíranými dveřmi, ohmataný orákl s volným kabelem přehozeným přes skříň. Mrtvo. I ta Wenda za stolem vypadá jako mrtvá. Nikdy si jí moc nevšímal, teď mu připadala jako robot z nějakého pouťového pavilónu hrůz.
"Dobrý den, Wendo," pozdravil ji.
Usmála se na něho.
"To jsem ráda, pane Likt, že vás zase vidím!"
Také se na ni usmíval. Podívala se mu na ruce. Měl otlučené klouby. "Pořád ještě cvičíte? Někteří chlapci už toho nechali."
Sáhla po sluchátku.
"Je tu pan Likt," řekla. "Ano, dobře."
Zatímco hovořila, Alf si netečně prohlížel plakáty pověšené na stěně. Z ironie i touze po sebetrýzni sem holky operátorky věšely ukázky ligistické propagandy. Trojrozměrné pohyblivé paraobrazy znázorňovaly surové troglodyty, ubližující slabým a trpícím. Ti slabí a trpící byli dropauti. Kluci, kteří se tu střídali v ochraně paní šéfové, občas na ně přimalovali nemravný obrázek nebo posměšný slogan.
Wenda zavěsila.
"Máte jít dál," řekla.
Alf vlídně kývl a vešel do pracovny Grácie Vivianové.
6.
Grácie Vivianová seděla na otáčecí dřevěné židli. Měla na sobě tmavofialovou sametovou sukni, kolem boků upnutou, u kolen zvonovitě rozšířenou, a světle fialovou blůzu s košilovým límcem u krku rozepnutým, takže byl vidět zlatý náhrdelník. Rukávy měla chlapsky vyhrnuté až k loktům. Vytahovala ze zásuvek psacího stolu nějaké papíry. Některé kladla na desku, jiné, a těch byla většina, házela do lepenkové krabice vedle stolu. Na stěně za jejími zády visely dri-di portréty mužů, kteří zahynuli při výkonu služby pro Skupinu. Vždycky mu bylo divně při tom podívání. Jednou tu budu viset taky, říkával si, když se tu účastnil pracovních porad.
Grácie Vivianová přestala pracovat, odpověděla Alfovi na pozdrav a pokynula mu, aby se posadil ke konferenčnímu stolku. Alf zaujal místo a zahleděl se znovu nad její hlavu. Každý mrtvý tu měl svoje holo v jednoduchém plastikovém rámu. Bylo jich na padesát. Co holo, to příběh.

Grácie Vivianová vstala, poněkud nemotorně obešla stůl a sesunula se do křesla u konferenčního stolku. Alf ji pozoroval, jak klade nohu na podložku a levou ruku ozdobenou černým komunikačním náramkem na opěradlo a pravou do klína, aby minimalizovala bolest, která do ní byla ustavičně zasekaná. Jako šípy do nějakého světce na obraze.
"Vás se nemusím ptát, jak se vám daří, Alfe," konstatovala. "Tady už končíme s uzávěrkou. Jenom ten Salzmann nám dělá starosti."
Mně taky, a moc, pomyslil si Alf. Nahlas řekl:
"To je jeho druhá přirozenost. Pořád ještě nevrátil materiál?"
"Už jsme ho stáhli ode všech, jenom ne od Salzmanna, zůstal u něho krunýř a komunikátor. Musíme všechno předložit komisi magistrátu. Papíry, dokumentaci, databázi, výstroj. Až komise uzná, že jsme Skupinu skutečně zlikvidovali, může se uvažovat o dalších krocích. Například o převodu našeho bývalého personálu k policii. Jenže nemůžeme čekat do nekonečna, až se panu Salzmannovi uráčí! Chlapci vycházejí z formy. Ne každý je tak svědomitý, jako vy." Dívala se mu na klouby. "Nemohl byste mi pomoci Salzmanna najít?"
"Kde bydlí?" Měl bídný pocit, že vodí paní Vivianovou za nos.
"Tady v jižním segmentu, v Sikimově ulici. Doma se nezdržuje. Kdyby to bylo tak snadné, už bych ho tu dávno měla i s náramkem. Vy jste s ním byl vždycky zadobře, třeba byste mohl..."
"Nikdy jsem se s ním nesetkal v soukromí. Pohybovali jsme se jaksi... na různých okruzích a v jiných segmentech."
"Rozumím. Co máte na srdci?"
Alf měl prsty obou rukou zakleslé do pevného uzlu.
"Omlouvám se, že obtěžuji vás, paní Vivianová. Nikoho jiného nemám... tak blízkého, řekl bych, důvěrně blízkého."
"Těší mě, že mi důvěřujete. Máte přece snoubenku, slečnu Kassarovou..."
Zvedl k ní oči.
"Mám důvody proč si myslit, že Irena podlehla transmutaci."
Stará žena nepohnula brvou. Nebyla na ní patrná žádná reakce.
"Šlo o rutinní policejní zásah v Libertariu osm, v ulici Svobody," pokračoval Alf. "Dva mrtví, transmutant unikl. Policisté nemají s likvidací žádné zkušenosti. Pořídili záznam. Viděl jsem ho. Transmutant vypadá jako Irena Kassarová."
"Vypadá, to ještě nic neznamená. Měla jsem v ruce jsem stovky falešných fotografií. Snímek už dlouho neplatí jako důkaz. Co od vás chtěli ti policisté?"
"Kladli obvyklé otázky."
"Nežádali od vás neoficiální pomoc? Čekám, že s tím začnou co nejdřív naše lidi obcházet. Nedivila bych se, kdyby začali u vás. Jste nejlepší. Máte fyzickou výbavu a navíc mimořádnou inteligenci. To není běžná kombinace, jak dobře víte."
Nebylo mu dobře před jejíma rentgenovýma očima. Rodier po něm chtěl pomoc, ovšem jinou, než si Grácie Vivianová představovala.
"Byli bezradní. Nemají žádné informace. Jenom sestavují statistiku ze sterilních údajů."
"Sterilních?"
"Nejsou v nich žádná fakta. Žádná jména. Žádné tváře. Co se dělo s likvidovanými transmutanty?"
Nezaváhala, odpověděla okamžitě.
"To nikdy nebyla naše starost. Civilizace je založená na specializaci. To co je venku je pořád ještě možno nazvat civilizací, i když to tak nevypadá... Každý má svůj vyhrazený úkol. Na nás byla likvidace. Někdo jiný se staral o pozůstatky. Další specialista provedl pitvu. A ještě jiný vytvářel statistiku. Není třeba z toho dělat ukvapené závěry."
"Ani vy tedy neznáte žádná jména? Netušíte, kdo byli transmutanti, které jsme likvidovali?"
"Vy jste o tom někdy přemýšlel, když jste se s nimi střetal?"
"Nebyl na to čas."
"Tak vidíte. Alfe, vždycky jsem vás měla ráda a jsem pyšná, že v takové situaci jste se obrátil na mne. V danou chvíli vám nemohu pomoci. Mám ovšem kontakty na magistrátě a pokusím se v té věci něco udělat. Hlavně by bylo třeba najít slečnu Kassarovou. Bylo by strašné... Kdyby se ztratila beze stopy."
"Hledal jsem ji celý den. Doma není, právě odtud jedu. Nevím, odkud mi telefonovala. Nikdo ze známých ji neviděl už nejméně týden. Znenadání zmizela. Mám o ni velké starosti."
"Věřím, že jsou zbytečné. Udělal vám je poručík Rodier. Pan statistik! Mám vám říct, co si o věci myslím? Jistě jste si všiml, že se válečná propaganda stupňuje."
"Byl bych slepý, kdybych si nevšiml."
"Něco se děje. I na magistrátě se mění atmosféra. Mám zprávy, že případů transmutace přibývá."
"Tohle poručík Rodier neříkal."
"Asi o tom neví. Nedostává data. Asi ztratil důvěru. Cítí to a kope kolem sebe. Bojí se, že ho odloží do starého železa, v tom to je. Zdá se, že magistrát opravdu zřídí v rámci policie něco, jako byla naše Skupina a že vy všichni do nového oddělení můžete už brzy přejít."
"Nemám zájem," zavrčel Alf.
"Vedením možná pověří zase mne," řekla Grácie Vivianová. "V tom případě byste šel do mého oddělení?"
"Nejspíš ano."
"Děkuju vám. Na to místo má zálusk víc lidí. Na způsob práce nového oddělení jsou různé názory. Skupina kolem kapitán Marinisové pořád ještě věří, že transmutanti jsou nemocní lidé a je třeba terapie, ne likvidace. Její kůň je jistý doktor Filipovič. Slyšel jste to jméno?"
"Ne."

"Irena Kassarová je moderní, svobodomyslná mladá žena. Má svůj život a vede ho podle svého. Vy jste významný, abych tak řekla viditelný člen mé Skupiny. Rodier se nejspíš pokusil vás vyvést z míry. Kdybyste udělal něco nerozvážného, natož pak nezákonného, Rodier by toho nevyužil proti vám, nýbrž proti mě. Takovým věcem se odedávna říká intrika. Nenechte se do ničeho zaplést, prosím, Likte. Věříte mi?"
"Ano."
"Slibuji vám, že se vynasnažím ji najít. Mám rozsáhlé styky. Uvidíte, že bude zase všechno v pořádku."
"Jste moc hodná, paní Vivianová. Taky se mi nechce věřit, že by Irena...Vy mi tedy radíte, abych nepodnikal nic."
"Ano. Všechno ostatní může být chyba."
Bohužel, nedělat nic, to byla ta nejneskutečnější neskutečnost, jakou si dovedl představit.

Kapitola dvanáctá
1.
"Koho nám to sem vedete, Elynor?"
Umran ve smokingu s upatlanými klopami se vyloupl z výklenku v chodbě vytapetované tmavočerveným sametem. Vyhazovač se díval ostražitě Salzmannovi do očí. Kdyby měl svůj úřad vykonat na Salzmannovi, kdo ví, zda by si svou mzdu zasloužil. Tušil, že Salzmanna není snadné vyhodit. K tomu poznání ho dovedla zkušenost.
Elynor neodpověděla, jenom vykročila a strážce ustoupil zkrotle stranou. Loupl nenávistně po Salzmannovi očima.
Umran, a jde si mezi panstvo!
Chodba sametově tapetovaná vedla do nějakých krásných míst, ve kterých by se Salzmannovi jistě líbilo. Elynor se však zastavila před malými dvířky s nápisem PRIVAT a rytmicky na ně zaklepala. Opodál stáli mládenci pana Herberta, kteří tu zřejmě čekali pro případ, kdyby někdo nepovolaný si myslel, že PRIVAT znamená toaletu. Když uslyšeli kroky, zostražitěli, při pohledu na Elynor zase schlípli a dívali se stranou. Někdo vzadu říkal něco o Edinburgu.
"Co se stalo v Edinburgu? Co se stalo v Edinburgu?"
"Jednomu volovi tam zabili fotra," odpověděl mladík pobitý zlatavým pseu-doplechem po celém těle. Někdo ještě říkal: "Můžeš mi věřit. Ty mi můžeš věřit. Vždyť ty jsi byl taky mrtvej."
Dvířka se otevřela. Vešli do dlouhé úzké chodby, která se klikatila a větvila. Tady se nikdo nesnažil vytvářet dojem hampejzového luxusu. Kabely visely pod stropem, odbočovaly všemi směry, stékaly po stěnách, shlukovaly se v koutech. Každý z nich určitou dobu sloužil něčemu důležitému, přiváděl energii nebo informaci, a když zdroj energie vyschl a o informaci nikdo nestál, odumřel jako zaškrcená céva. Kdo by chtěl zkoumat, který z kabelů a světlovodů vyvěšených pod stropem je ještě živý? Svazek kabelů tlustý jak stehno vstupoval dírou vylámanou ve zdi nad otevřenými dveřmi.
Cestu jim zahradila tlustá obstarožní černoška oblečená pouze v nahrubo pleteném svetru, modrém se žlutým meandrovým vzorem na holém těle. Také ona se zeptala:
"Koho to sem vedeš, Elynor?"
Ta zřejmě směla Elynor tykat. Byla to kamarádka Tubie, pravá ruka pana Herberta.
"Kojnou," odpověděla Elynor prostě.
2.
Černoška se jich ujala a kráčeli za jejími širokými zády.
"Počkejte tady," řekla. "Povím panu Herbertovi, jakou máme vzácnou návštěvu."
Chodbička, ve které stáli, vedla do místnosti členěné plastikovými přepážkami a sítěmi. Salzmann zahlédl frizoboxy, některé i rozbité, vyřazené. Byly zde i semiinteligentní manipulátory, také všelijaké harampádí, krabice, hadry, cívky se zbytky světlovodů, komputery, které sice mohly fungovat, kdyby nezestárly a neztratily kompatibilitu, takže si neměly s kým povídat, zpoza hromady nějakých pytlů vyčuhoval zaprášený reliéf, znázorňující optimistického umrana a rozesmátou lidskou dívku, jak drží jeden druhého kolem ramen a dívají se do slunce. Nechyběly tu ani velmi drahé exempláře umranské technologie, orákly s biochemickými čipy, hypnoséry, promítací hola a spousta dalších gatgetů holografické techniky, která se vyrábí skutečné jen pro ty příslušníky hi-set, kteří nevědí, co dělat s penězi.
Konečně se otevřely dveře a z místnosti vyšel postarší muž provázený Číňanem v multiplastové bundě.
"Podívej, Zihongu! Přišla paní Elynor! Copak pro mě máte, krasavice moje?" zeptal se muž. Měl na sobě vlněný oblek, modrý s černými proužky, musel stát jako karbonitový krunýř, a před opravdovými špatnostmi tohoto světa chránil osobu lépe.
"Tohle je pan Salzmann," řekla. Vešli za Herbertem a Zihongem do místnosti.
Šíbrova kancelář byla zřízena drahým nepohodlným nábytkem, samá řezba, kůže a mramorové desky. Samozřejmě zrcadla. Byla na stropě a v rozmanitých úhlech se skláněla ze stěn, připevněna na kovových nosnících. Místnost byla zaplavená světlem, takže Salzmann musel chvilku mhouřit oči, než si zvykl. Herbert si sedl k psacímu stolu, Zihong se opřel o futro otevřených dveří. Bogdan postával nedaleko dveří na chodbě a dělal, že nechce vejít dovnitř. Elynor přistoupila ke stolu, nenuceně otevřela krabici z vykládaného dřeva, vytáhla psychedelickou cigaretu a Herbert jí připálil zlatým zapalovačem.
"Pan Salzmann," opakoval Herbet. Byla to otázka, nikoli konstatování,
"Pan siCalda souhlasí, abych si našla asistenta. To je on, můj asistent."
Herbert si Salzmanna pochybovačně prohlížel.
"No dobře," řekl bez špetky nadšení v hlase. "Věřím, že víte, co děláte," obrátil se zpět k Elynor.

"Je to odražeč ze Skupiny. Není nervózní, když vidí dropauta."
"Táhne z něho chlast," konstatoval Herbert.
"To je tím," řekl Salzmann, "že už jsem dlouho nic nepil. To se pak alkohol rozkládá v krvi a není to dobré pro nikoho."
Herbert se zasmál, natáhl se po broušenou karafu a nalil do sklínky zlatavou tekutinu.
"To je Cardhu," zaradoval se Salzmann, který ucítil už z dálky vůni vzácné čisté sladové toho nejlepšího druhu.
"Pán je znalec whisky," podotkl Herbert vlídně. "Doufám, že to není jeho jediná kvalita."
"Nesmí se objevit na ulici," řekla Elynor. "To je jeho další významná kvalita."
"Odsud se nikdo na ulici hned tak nedostane," říkal pan Herbert. "Ani když chce, pokud my nechceme. Jakmile nechce, je samozřejmě o starost méně."
"Pan Salzmann nechce. Nadělal jakési dluhy, viďte, Salzmanne?"
"Jaké dluhy?" divil se Salzmann nedůvtipně.
"Komunikátor," odpověděla mu. "A pak jste přišel o krunýř. Teď se paní Vivianová doopravdy zlobí, jak ji odhaduju."
"Kde je sakra ten karbonit? V TIVOLI jsem ho ještě měl."
"Někdo ho tam pravděpodobně ukradl. Vy o něm víte, Bogdane?" otočila se ke dveřím.
Bogdan by ji nejraději transmutoval pohledem.
"Můžu říct, co si myslím?" zeptal se Herberta.
"Prosím."
"Nelíbí se mi to. Mám čuch na fízlovské triky."
Elynor se usmála.
"Bogdan mi nemůže zapomenout minulost. Dnes se mi pokusil namydlit schody. Nevidí pro pláč vzteky, že se mu to nepovedlo."
"Minulost," odtušil Bogdan ponuře. "Kdo byl jednou fízl, fízlem zůstane." Ukázal na Salzmanna. "To je taky bejvalej fízl."
"Tak dost," přerušil ho Herbert. "Pan siCalda důvěřuje paní Elynor a víc mě nezajímá. Co potřebujete, Elynor?"
"Nějaké ubytování pro pana Salzmanna. Pak se dáme do práce."
"Tubie se o něho postará," řekl pan Herbert. "Aby doopravdy pracoval, to bude vaše starost, Elynor."
"Já vím nejlépe, jaké jsou moje povinnosti, pane Herberte," usmála se na něho a vyfoukla kouř, který voněl jako orientální kadidlo.
Tahle ženská s nimi mává jak s pometlem, pomyslil si Salzmann. A neprozradila pana Likta. Fízl... Co tím Bogdan myslel? A o jaké minulosti Elynor mluvila?
3.
Tubie ubytovala Salzmanna v kóji nějakého skladiště o dvě patra výš. Dostal ještě několik panáků, ovšem podstatně méně kvalitního pití, než je Cardhu, a pak se vyspal na veliké maskovací síti s našitými kusy zelené a hnědé látky. Spalo se mu dobře, tím spíš, že usnul Tubii v náručí. Když procitl ze spánku okořeněného divokými sny, Tubie už byla pryč. Hlava mu třeštila a měl rozhoupaný žaludek. Bez panáka mu bude v příštích hodinách krušno. Spatřil nad sebou Zihonga a řekl si, že raději znovu zavře oči a schová se do snů, i když mizerných, pořád lepších, než je realita.
"Je skoro poledne, Salzmanne. Nemáme čas. Koukejte vstávat."
Zleva se vynořila ruka s malou skleničkou, která voněla jako maminčiny vlasy. Salzmannovi bylo jedno, komu patřila. Přitáhl ji k sobě a přisál se k jejímu okraji. Ani úder desetikilovým kladivem by ho od ní neodvrátil. Byla to zřejmě kentucká bourbon whisky, ne moc dobrá, ale whisky.
"Vy jste hodnej Ježíšek," řekl.
"Toho chlapa neznám," pravil Zihong přísně. "Jste mě schopen vnímat?"
"S malejma výjimkama jsem schopen prakticky čehokoli."
"Dčlal jste někdy kojnou?"
Už je to tady zase. O nějaké kojné mluvila už Elynor, když sem včera přišli.
"To fakticky ne."
"Myslíte si, že to svedete?"
Dělá si ze mě srandu, napadlo nejdřív Salzmanna. Pak ale zapochyboval, že mafiozo je naladěný do žertovna. Myslí to vážně, řekl si. Ale kojná? Dneska je všechno možný, s těma biofyziologickejma mutacema! To mi chtěj implantovat kozy?, děsil se v duchu. O chlapech s kundou Salzmann už slyšel. Ovšem chlapi s kozama schopnejma produkovat mlíko? Tak to prr, paní nebo slečno Elynor, řekl si Salzmann. Pokud mám mít s kozama něco společnýho, tak jenom jako příležitostnej uživatel. Nahlas řekl opatrně:
"Pokud by to neměla bejt kojná nějakýho dropauta..."
"To vám zaručit nemohu."
Salzmann se zásluhou whisky dostával do vlídné nálady. Elynor to jistě myslela nějak obrazně. Třeba mám bejt nějakej průvodce nebo ochránce. A to je skoro policejní práce.
"Nesmíte mě brát tak doslova," řekl a vstal.
Natáhl na sebe flanelovou košili, spodky a džíny. Košili už nosil čtyři dny. Jedna z mála výhod umranské existence spočívá v tom, že se umrani nepotí.
"Myslím, že můžu dělat cokoli, co bude potřeba."
Zihong se usmál.
"To věřím," řekl. Ne, nebyla v tom ironie. Určité typy se přitahují a Salzmann si byl jist, že pokud se tu s někým spřátelí, bude to on.
4.

"Tohle je fetus," řekla Elynor.
Zavedla ho do místnosti, zařízené jako operační sál. Na stole ležel ve skleněném kontejneru kožnatý útvar velikosti kopacího míče, poloprůhledný, pokrytý nepravidelnou sítí umělých žil. Spojovaly se do tří, čtyř našedlých, příčně vrubovaných chobotů, které končily v kontejneru, položeném u mohutné nohy operačního stolu.
Zárodek, velký jako čtyř, pětiměsíční lidský plod, byl chemickými a genetickými zásahy zastaven ve vývoji. Mohl žít v kožnaté kouli čtyři, pět let, když by na to přišlo. Obličej zárodku byl stařecky vráscitý. Tvor měl otevřené oči a zdálo se, že se na Salzmanna dívá. Salzmann už slyšel, že prý se zárodky pěstují kvůli pokusům s telepatií a na náhradní orgány, myslel si, že to jsou jenom řeči. A vida, nebyly. V každém případě šlo o genetickou manipulaci, zakázanou tolika paragrafy, že by to vydalo na tlustou knihu.
"To se mám starat o tuhle potvoru?"
"Naučíte se, jak fetus vyživovat. Není to obtížné, vyžaduje to jen nějaké dovednosti," řekla Elynor. "Ukažte ruce. Netřesou se vám?"
Klika, že mi dali panáka, pomyslil si Salzmann. Hergot, ona se mnou vážně zachází jako s nějakým žáčkem školáčkem. Rozhodl se, že si to nechá ještě nějakou dobu líbit, a pak se naštve. Napřáhl ruce. Třásly se mu jen docela maličko.
"Dobře," řekla Elynor.
Z jednoho ramena, jež se sklánělo nad ostře osvětlenou plochou operačního stolu, sňala injekční pistoli. Salzmann vzdychl. Do nozder mu pronikla čpavá vůně desinfekčního prostředku, jímž byla prostoupena vrstva neřádstva na podlaze. Hned zalitoval, že nasál tolik chemické atmosféry. Molekuly těkavé látky likvidovaly příjemný odér whisky, který se mu tetelil v útrobách. Elynor našroubovala na horní hrdlo pistole oválnou baňku s olejovitou nažloutlou tekutinou.
"Musíte najít tu správnou cévu," řekla. "Pojďte blíž a podívejte se na ně. Obíhá v nich regenor. Musíte najít správné místo."
Naklonil se nad fetem. I spratek páchl, vycházel z něho podivný závan, jako po hořkých mandlích. Tohle je proti přírodě a Pánubohu a proti všemu, co s přírodou a Pánembohem souvisí, pomyslil si Salzmann. Není divu, že tolik smrdí. Z vlasů Elynor však vycházela vůně, také drsná, trochu agresivní, velmi přitažlivá. Salzmann neměl rád feromonové parfémy. Zdálo se mu, že ten, který Elynor používá, k tomuto druhu nepatří.
Měla by si na vlasy dávat whisky, řekl si. Nechtěl by přísahat, že tomu tak docela věří.
Salzmann se nakláněl nad fetem. Mizerně viděl a před očima se mu tetelily jen nějaké šmouhy. Natáhl ruku. Zadržela mu ji.
"Na fetus se nesmí sahat."
"Protrhla by se blána?"
"Ne. Fetus to nesnáší. Nechce, aby na něho někdo sahal a nemá ani rád, když se na něho ukazuje. Dokonce nemá rád upřený pohled."
"On nás vnímá?"
"Samozřejmě, svým způsobem."
"Tady je to?" zeptal se. Sledovala směr jeho pohledu.
"Ano. To je jedno takové místo." Ukázala mu, jak se přikládá injekční tryska k místu, do kterého je třeba vpravit vyživovací roztok. Záleží hlavně na rychlosti a přesnosti, jak Salzmann pochopil.
"Můžu to zkusit?"
"Budete muset."
"Kolik dávek snese?"
"Normálně pět až šest. Tomuhle je to jedno. Je stejně k ničemu."
"K čemu má být?" zeptal se Salzmann.
"Neptejte se na věci, do kterých vám nic není," ozval se Bogdan, který školení pozoroval zpovzdálí. "Dávejte na něho pozor, Elynor. Je narozený na špatný planetě."
"To jo," řekl Salzmann. "Všichni jsme narozený na špatný planetě. Jmenuje se, svině, Země."
5.
Instinkt Salzmanna nezklamal, opravdu se spřátelil se Zihongem a trávil s ním večery u skleničky.
"Mám tě rád, ty kluku jeden," připíjel si s ním. Vyprávěl mu o Hoteiovi. I to byl Asiat a kamarád, kde je mu asi konec? Zvláštní věc... Velmi často volil přátele mezi barevnými. Snad mu připadali bližší umranům, než běloši. Pan Likt byl ovšem běloch, ale měl napůl zelený obličej.
Zihong mluvil s výrazným přízvukem a ukázalo se, že se narodil a mládí prožil v Číně.
"Do Evropy mě z domova vymetlo Milénium," řekl Salzmannovi.
Když se dali do řeči ti, co Milénium zažili, dřív nebo později se dostali ke stejnému tématu: kde tenkrát byli a co dělali. Zihongův příběh rozhodně nebyl tuctový.
"Byl jsem stíhací pilot čínského letectva a tenkrát jsem vyfasoval pohotovostní službu. Měl jsem vztek, že nemůžu slavit doma, s rodinou. Seděli jsme na sále a čuměli na zpravodajství CNN. Moc zábavné to nebylo. Slavnostní průvody, rachejtle, spousta keců. Pak začala půlnoc greenwichského času. Sám pan velešéf CNN si nenechal ujít příležitost, aby pronesl přípitek. Musel si připadat jako prezident svčta. Zvedl číši šampaňského a vtom ho to trefilo. Mutoval na umrana! Během pár minut se ukázalo, že to není jeho osobní věc. Mládencům od CNN rychle došlo, že je to největší událost lidských dějin. Na to přišli někdy ve čtvrt na jednu GMT. Protože jejich síť byla celosvětová, brzy se ukázalo, že vlna mutace postupuje na východ, spolu se zemskou rotací. My jsme seděli na letecké bázi a někdy ve tři GMT nám došlo, že to jde k nám... Všude už byl zmatek, z velitelství pršely protichůdné rozkazy. Domluvilo se nás pět posádek. Vytratili jsme se na plochu. Nikdo tam nehlídal, stráže se rozutekly. Nasedli jsme do natankovaných Migů

devětadvacítek a vyrazili na východ. Ve vzduchu byl ale bordel! Nedostali jsme sami ten nápad... Před mutací utíkali piloti z Ruska, Koreje, Japonska, z Austrálie... Za námi ve vlnách další kluci z Asie, ze Středního východu. My měli tu kliku, že jsme patřili k peruti vyčleněné pro bezpečnostní síly OSN. Věděli jsme, kde jsou na trase automatické bezpilotní tankery. Klika... Tankovat mohli vždycky jen jeden. Kolem každého tankeru se strhla pěkná psí rvačka, jako za bitvy o Británii. Nejhorší to bylo nad Amerikou. Jednak tam byla ve vzduchu největší konkurence, jednak tankery tam byly nejdřív vycucaný. Já měl kliku. Přistál jsem v Holandsku, s prázdnými nádržemi i zásobníky. Jen tak nalehko, Číňan, který uměl jen tu pitomou leteckou angličtinu. Od té doby mi vrtá v hlavě, jestli jsem neutíkal zbytečně. Třeba bych nemutoval a zůstal bych člověkem. Na druhé straně, jak bych dopadl v masakrech po Miléniu? Ve válce umranů s lidmi zařvalo jenom v Číně šest set miliónů, na obou stranách..."
Toho večera se Salzmann se Zihongem opili do truchliva. Když už končili, Zihong se zmínil o Hoteiovi. Jen tak mimoděk mu uklouzlo jeho jméno.
"Co je s ním? Něco o něm víš?" chytil ho Salzmann za slovo.
"Ne, jenom jsem si na něco vzpomněl."
"Lžeš. Něco víš."
"Zvědavost zahubila císařovu kočku," řekl Zihong.
Vzhlédl k Salzmannovi.
"Přišel jsi o práci a tady máš novou. Není špatná. Dá se tady docela slušně žít. Pod jednou podmínkou, nesmíš se na nic ptát."
"To je jasný. Vím, kde jsem a s kým tu jsem."
"Hovno víš," osopil se na něho Zihong. Hrubé slovo znělo komicky z úst muže, který rád citoval stará přísloví.
"Elynor je fízl a není fízl," naznačil Salzmann, co všechno ví a neví.
"Nech toho! Ten tvůj parťák..."
"Pan Likt?"
"Je taky moc zvědavý. Neúnosně zvědavý. Smrtelně zvědavý."
Stiskl rty. Salzmann pochopil, že neřekne už ani slovo.
Pan Likt... Proč o něm Zihong začal mluvit? Zaslechl něco u pana Herberta? Nebo dokonce... Elynor promluvila?
Padla na něho tíseň, nejen z alkoholu. Druhý den mu bylo špatně.
Práce mu šla jak psovi pastva.
Pod dohledem Elynor injektoval fetu tři dávky. Ta první se mu povedla bezvadně, byl to zřetelný příklad začátečnického štěstí. Napodruhé už nebyl tolik pozorný a nenasadil trysku dost přesně, takže injektát sklouzl po stěně cévy a pronikl do blány. Plod uvnitř koule se zašklebil tak zle, že se Salzmann lekl. Třetí dávku aplikoval zase správně. Když se chtěl pokusit o čtvrtou, Elynor ho zastavila.
"Dal jste mu zabrat. Nejste dnes ve formě. Nic si z toho nedělejte, on vážně není použitelný. Musíme chvilku počkat."
Byli v místnosti sami. Bogdan někam odešel už po prvním pokusu. Otevřenými dveřmi Salzmann slyšel, jak někdo říká: "Byl to cynik. Zabil ji a ani nad sebou nezaplakal."
Elynor si sedla na židli a přehodila nohu přes nohu. Z kapsy vytáhla zlatou tabatěrku, otevřela ji a vsunula si mezi rty pro tentokrát svoji cigaretu zabalenou v černém papíru se zlatým nápisem SOBRANYIE. Ani ji nenapadlo Salzmannovi nabídnout. Zapálila si zlatým zapalovačem, ozdobeném umranským ornamentem znázorňujícím čtveřici do sebe zapletených hadů, který vytáhla z druhé kapsy, zhluboka natáhla kouř a vyfoukla ho na fetus. Plod se zakřenil a přivřel oči. Salzmann stál opodál a opíral se s rukama založenýma na prsou zády o stěnu. Myslel na Tubii a na to, jak je tenhle svět mizerný a špatný, naproti tomu tak dobře zařízený, že každý ví, kdo smí vyskakovat na druhé a kdo ne, protože jinak by nikdo nedělal nic jiného, než vyskakoval na všechny. V místnosti bylo ticho, jen v manipulátorech nad operačním stolem něco cvakalo a z kontejneru položeného u jeho nohy se ozývalo slabé hučení.
Na nic se neptej, radil mu včera Zihong. Výzva ho dráždila. Tím spíš, že tu byl sám s Elynor.
"Tak jsme si pohráli," řekl Salzmann, "a mohla byste mi konečně říct, proč to všechno děláme."
Budu se ptát. Museli byste mě zabít, abych přestal.
"Myslela jsem, že to víte," řekla Elynor. "Nekrmíme fety jen tak pro legraci nebo z dobroty srdce."
"To rád věřím," řekl Salzmann ponuře. S dobrotou srdce by ho věru nenapadlo fety spojovat.
"Odvděčují se nám. Produkují string."

Kapitola třináctá

1.

Alf stiskl vypínač mosazné lampy, maličký bílý váleček zajel do lůžka z černého bakelitu, ozvalo se jemné klapnutí a baňka zářivky zazářila. Jsem nostalgik, uvědomil si. Těší mě dotyk techniky starých časů, které neznaly pojmy jako umran, OVUT nebo Nemesis.
Pneumatická injekce, tvarovaná jako pistole s kratičkou tupou hlavní, ležela vedle kožených desek s otcovým rukopisem. Pohled na ni ho přitahoval a odpuzoval zároveň. Vnímal ji jako ztělesněné zlo, a v tom záležela její schopnost fascinace. Lákala ho ke snadné cestě k blaženosti, po které se vydalo tolik lidí, včetně Ireny. Kam vedla? Záleželo na tom? Copak všechny cesty nakonec nekončí na pobřeží moře smrti? Copak všechny nejsou stejně jednosměrné?
Otcův holografický obraz stál vedle stolu. Byl zcela věrný, Alf ho nechal zkonstruovat podle stovek fotografií a

videových záznamů. Když ho sem instalovali, veristická dokonalost projekce ho někdy až dráždila. Vypadal hmotně a Alfovi dělalo zvrácené potěšení vztáhnout do něj ruku, proniknout jeho hrudí, nebo dokonce jím projít. Časem si zvykl a choval se k němu, jako by to byla socha, stejně hmotná, jako Sokratova busta vedle v místnosti.
Teď se mu zdálo, že otec je vedle něho skutečný, živý, a s nesouhlasem v zraku se dívá na nástroj zhoubné radosti položený na desce psacího stolu.
Co by si docent Adolf Likt myslel, kdyby tu stál opravdu živý, z masa a krve? Co by odpověděl, kdyby mu Alf řekl: v této injekci je osm dávek ráje? Co by tomu řekla matka, kdyby se před ní zmínil o domněnce Brada Fielda, že ze stringového ráje vede cesta do pekla transmutace?
A jak by se zachovali oba, kdyby viděli fotografie transmutované Ireny Kassarové, toho slušného děvčete z nejlepší rodiny?
2.
Ve vzpomínce se vrátil do dětství. Žil s rodiči v přízemním domě na kraji rozsáhlého borového lesa, spíše jeho zbytku, který se ještě udržel na hřebeni kopců, vroubících široké údolí. Francouzským oknem jídelny se rád díval na protější vrchy, zejména na červenobíle pruhovanou komunikační věž, zaraženou do prostředního z nich. Otec říkával kopci Cecek.
"To je zdroj zábavy a strachu všech, kdo bydlí v údolí," vyprávěl chlapečkovi na svém klíně, usazen do šarlatového ušáku, přistrčenému k oknu. Ušák byl cítit starými žíněmi a z otcovy pleti vycházela příjemná svěží vůně. V zeleném klíně údolí se bělaly střechy domků a domečků Ekopásma III., obyvateli však přezdívaného jako Drakulov, podle neobvyklé zubatiny ventilačních šachtic, spojených s anténami. "Duše každého z nich má ústa, přisátá k Cecku. Kdyby jim někdo ústa odtrhl, umřeli by."
Tohle říkával v mnohých obměnách snad od jeho narození. Hošík nechápal, ptal se matky, a když mu řekla, že je hlupák, vyptával se dětí.
Ty se mu vysmály.
"Ta věž je Transmiter Worldringu," křičely na něho. "Vysílá pohádky a krváky a prasárny a ty jsi blbec, protože nemáte doma kombo a věž je vám na nic!"
Takto poučen přiběhl tehdy Alf domů a vyšplhal tatínkovi na klín. Postěžoval si mu.
Tatínek se usmál.
"Jsou hloupí," řekl mu. "My přece máme doma kombo."
Skoro se mu zastavilo srdce radostí.
"Máme. Počkej."
Pozvedl ho, vstal, otočil se a posadil synka do ušáku jako plyšovou hračku. Odešel do své pracovny a vzápětí se vrátil s černým obdélníkovým předmětem. Alf věděl, že existují integráče, komba s vysokou hustotou miniaturizace, to stačil z přívalu redundantních informací abstrahovat a snažil se uvěřit, že právě takové kombo otec přinášel.
Je to kniha, varoval ho zdravý rozum, vkopaný do kouta duše křuskami triumfující naděje. Bacha na fotra, kecá!
Otec řekl:
"To je to nejlepší kombo, jaké kdy vzniklo. Podívej, Medvídek Pú."
A otevřel knihu na stránce s nějakým veselým obrázkem.
Alf se tehdy rozplakal a byl k neutišení. V jistém smyslu se nevzpamatoval ze svého žalu nikdy.
Tak bezútěšně plakala i jeho matka, když se v noci Milénia ukázalo, že polovina lidstva se proměnila v umrany, tedy ještěry, plazy, sice inteligentní, rozhodně ne lidské.
O půlnoci z 31. prosince 1999 na 1. ledna 2000 byl Alf vzhůru. Otec, oblečený do černého smokingu, matka ve večerní toaletě. Na stole v jídelně ležel slavnostní ubrus. Alf se trochu bál jeho krajkových okrajů, byly plné příšerných tváří, které nikdo neviděl, jenom on. Údolí zavěšené na hvězdách třeštilo posledním Silvestrem dvacátého století. V tu chvíli ještě nikdo netušil, že je to noc Milénia. Z reproduktorů tiše zněla Apassionata.
"Připíjím na nové století a nové tisíciletí," řekl otec. Otevřel láhev Mumms, obratně jako by to udělal sklepmistr francouzské restaurace Sheratonu blahé paměti, zátka nebouchla, sekt jen tiše zašuměl do úzkých číší. "Patří tobě."
Alf byl nešťastný, že si musí s rodiči připíjet Liftem a nemůže se dívat na silvestrovský ohňostroj. Oči mu pořád švindraly stranou k francouzskému oknu.
Patří mi století... Kdyby raději koupili kombo. Mohl bych se dívat na slavnost aspoň na obrazovce. CNN bude přenášet oslavy z celého světa!
"Ano," řekl bez zájmu.
Okraje číší o sebe zazvonily. Alf se díval, jak otcovy rty přilnuly ke sklu a jak se pěna vlévá do černého otvoru vroubeného vráscinou rtů.
Maminka si s ním přiťukla a usmála se na něho.
"Jdi se dívat. Jdi se dívat, jak se rodí tvoje století."
Přimkl se k oknu. Sklo ho zastudilo na čele a špičce nosu.
"Je pozdě. Už je po všem. Nikdo už rachejtle nepouští."
Nebyla to úplně pravda, tu a tam nějaká světlice vyletěla k nebi a rozsypala tam náruč světelného smetí. Stříleli obyvatelé těch domů, kterým se transmutace vyhnula a neměli zapnuté TV kombo, takže nic nevěděli.
Nedostala se k nim "nejdůležitější zpráva od stvoření světa", jak se mělo později transmutaci v Noci Milénia říkat.
Ohlédl se. Rodiče stáli u stolu a dívali se k oknu. Usmívali se, dítě ovšem postřehlo na jejich tvářích známky napětí. Jak to, že ohňostroj skončil tak brzy? Každého Silvestra trvá do jedné, do dvou do rána.
Někdo zazvonil u dveří.
"To jsou Magrisovi," řekla maminka. "Jdou blahopřát k Novému roku." Odložila číši na stůl a vyšla do předsíně. Alf si

všiml, že na okraji zůstal otisk rtěnky.; Zatoužil, aby to byla krev. Nenáviděl matku i otce za to, že ho donutili pít Lift a zatím mu utekly rachejtle. Nad stolem visel zlacený dřevěný lustr, s rameny a soustruženými bambulkami. Vyrobili ho slepci a otec ho koupil na dobročinném bazaru. Dával měkké zlatavé světlo. Matka rozsvítila v předsíni. Tam byla silná ekožárovka s bílým světlem. Alf s nechutí čekal, kdy se v bílém světle ukáže blbec Magris s krávou Magrisovou a budou mu říkat, že roste jako z vody.
Matka začala křičet a vběhla do pokoje. Vrhla se k otci, popadla ho za paži a vklouzla mu za záda.
Za ní se hnala příšera.
Alf si nejdřív myslel, že došlo k nějakému omylu a že je zase Mikuláš a že se v místnosti zase objevil čert, třebaže mu rodiče svatosvatě slíbili, že čerta už nikdy nepustí přes práh. Jenže, dá se jim věřit, lidem, kteří mu nedovolili dívat se na rachejtle? Pak ho napadlo, že je to opravdový čert, který si pro rodiče přišel, protože mu nedovolili dívat se na rachejtle.
Každopádně to byl čert, tak hrůzný, že chlapec nemohl ani křičet, jen stál a třásl se na celém těle.
Měl postavu člověka, hlavu, ruce, nohy, v rozkroku veliké přirození. Byl však žlutozelený, na kolenou, hrudi a ramenou do hněda, s šupinatou pokožkou hada. A ta tvář! Dominovala v ní široká žabí ústa pod velikými černými nozdrami. Oči měl veliké, s čočkovitými zřítelnicemi, ploské čelo ubíhalo dozadu a na temeni přecházelo do jakéhosi hřebenu.
Podobně jako neměl nos, chyběly čertovi i uši, měl jen nehluboké nálevkovité prohlubně kolem zvukovodů.
Zastavil se. Alf se díval, jak se čertovi kýve v rozkroku přirození.
Matka nepřestávala křičet a otec, němě ohromený, v děsu napřahoval před sebe ruce.
Tvor padl na kolena.
"Proč..." řekl těžce, jako ten, kdo nedokáže plně ovládat mluvicí orgány. "Proč?"
V tu chvíli Liktovi rodiče ještě netušili, co se děje. Bylo patrné, že tvor není útočný. Pana Likta napadlo, že je to nějaké zvíře uprchlé z kočovného zvěřince, kdežto jeho žena začala spřádat konstrukci příběhu muže, který se opil a spadl do nějakého agresivně žíravého barviva.
První se vzpamatoval z překvapení Alf. Přesvědčil sám sebe, že to není Mikulášův čert a že tudíž není důvod ke strachu. Je to nějaká silvestrovská maškara, pomyslil si a vykročil.
"Nechoď k tomu," řekl otec. Matka současně řekla:
"Nechoď k němu."
"Je to nějaké zvíře," namítl otec. Matka nesouhlasila.
"Neslyšíš, že mluví? Je to nějaký poraněný člověk!"
"Zvýře... človjek..." blábolil tvor. "O čem to mluvýte? Já jsem Magris!"
Otevřenými dveřmi táhl dovnitř studený vzduch. Uslyšeli křik.
"Proč?" blábolil transformovaný pan Magris.
Alf pochopil teprve po mnoha letech, už jako dospělý, co tenkrát myslel transformovaný pan Magris svým "proč". Neznamenalo to "proč se to stalo mně", nýbrž "proč se to nestalo vám".
3.
K otázce "proč" se Alf v posledních dnech často vracel.
V lidském jazyce snad není důležitější slovo. Označuje pojem? Když ano, tak jaký? Nebo vybízí k akci? Pokud ano, má nějaký smysl? Nebo je zde jen proto, aby znepokojovalo? Není to esence prokletí každého myslícího tvora, teď už nelze říkat člověka, protože i umrani se táží "proč"? Každé "proč" zavádí na cestu, která je možná zhoubnější, než injekční pistole nabitá narkotikem.
Proč jsou mezi námi dropauti, proč také Irena transmutovala...
Zazvonil telefon.
V prvním popudu Alf ukryl injekci pod kožené desky, pak pistoli vytáhl a zastrčil ji do kapsy. Ozval se přístroji a na obrazovce se objevil Lipof.
"Měl byste vědět, pane Alfe, že tu obchází nějaký člověk a zajímá se o vaši corvettu. Slyšel, že je na prodej a vypadá to, že nabídne slušné peníze. Aspoň se tak tvářil, že mu na penězích nezáleží, to víte, že jsem ho oťuknul! Opravdu ji chcete prodat? Možná, že by to bylo rozumné, vzhledem k situaci, nezlobte se, že..."
"Jak vypadá?"
"Těžko říct. Řekl bych, jako člověk z ne moc dobré společnosti."
"Řekněte mu, že nejsem doma. A že corvetta není na prodej. Pošlete ho zkrátka do háje."
Z reproduktoru se ozvala rána, nějaká síla mrštila Lipofa proti objektivu kamery, obrazovka se na chvilku zatměla a když opět zesvětlela, nebylo na ní vidět nic, než rudou mlhu.
Lipof byl zřejmě mrtev.
Teď jsem na řadě já, uvědomil si Alf. Proč? Zase ta otázka.
Ne, tohle nemá smysl. Vrah možná už nastupuje do výtahu...
"Otis!" vykřikl.
Povelová centrála dala osobní zdviži příkaz. Uslyšel temné hučení a podlaha se mu zachvěla pod nohama. Byla to zdviž přece jen starší konstrukce, poháněná obyčejnými lineárními motory.
Ta rána, to byl výstřel. Ve městě, které bylo odzbrojené, se někdo opovážil použít střelné zbraně ve slušném domě a za bílého dne. Nerozpakoval se zabít domovníka jen proto, že telefonoval! Proč?
Kabina se nořila z podlahy haly a jako nějaké zvíře, snad delfín, který ve zpomaleném záběru hola vyskakuje z vodní hladiny.
Teď se otevřou dveře a v nich bude stát vrah. Kdo to sakra může být? Postavil se do střehu. Jestli jeho protivník bude mít v ruce zbraň, pokusí se skočit nějak stranou a pak... Pak se uvidí. Ten chlap ne z moc dobré společnosti měl vražednou cílevědomost dropauta a nebylo pochyb o tom, kdo je jeho další cíl.

Kabina se blížila.
Přivolal ji včas, dřív, než do ni vrah stačil nastoupit? Je prázdná, anebo v ní spatří, až se otevřou dveře, ústí namířené zbraně?
Kabina se nestydatě rozevřela a obnažila prázdný prostor. Alfovi se ulevilo a vykročil. Na prahu výtahu se zarazil.
Až dojedu dolů, dveře kabiny se otevřou a uvnitř budu já. Jako moucha na talíři, jen po ní plácnout. Ústí zbraně spatřím, až budu dole.
Zadíval se na kabinu. Čekala na něho, černý, poněkud odřený válec o průměr dvou metrů, dva dvacet vysoký. Zachytil se jejího horního okraje a vysoukal se nahoru, do prostoru mezi vrškem kabiny a stropem místnosti. Jízda na střeše otisu, to byla oblíbená zábava chlapečků z hi-set rodin. Hra na nebezpečí, první dotyky rizika. Šachta, nekonečná, s kolejnicemi lineárních motorů blyštícími se v nepřátelském šeru pracovního osvětlení. Mezi kolejnicemi průhled do šachty druhého, nákladního otisu. Purpurové kabely, grafitem zčernalé rolny spínačů, pach špíny, oleje, spálené izolace. Kdy jsem jel naposledy na střeše otisu?
"Jeď," houkl dolů. Otis poslechl a zvolna se rozjel. Alf se propadal podlahou. Podíval se na telefon postavený na stole, na jeho zmrtvělou obrazovku. Zazdálo se mu, že Lipof je tam pořád ještě nějak přítomný a že by na obrazovce stačilo odhrnout záclonku a spatřil by obličej rozbitý projektilem.
Irisový uzávěr šachty se mu s kovovým klapnutím sevřel nad hlavou.
A byla zde opět ta tíseň jako za dětských let, pocit bezmocné uzavřenosti, kolejnice sálající energií, stačilo by dotknout se jich a Alf by měl navždy po starostech. Jako kluk, když takto jezdíval, občas měl chuť to udělat, v záchvatech protirodičovského vzdoru, kdy se obíral sladkobolnou myšlenkou, že jim umře.
V hluku působeném klesající kabinou se ozvalo cosi cizího. Hluk proti hluku, do stakata spínačů jiné bušení a klepání. Někdo jel nahoru v sousední šachtě nákladním výtahem.
Chlap z ne moc dobré společnosti, napadlo Alfa. Vyjede nahoru, dveře se otevřou, vejde do prázdného bytu.
Hluk kabiny v sousední šachtě sílil. Alf čekal, že co chvíli stoupající kabinu spatří. To by bylo komické, napadlo ho, kdyby vrah cestoval stejně, jako on, také na její střeše.
Mohli by si hezky zamávat, pomyslil si. Naklonil se stranou, opatrně, aby se nedotkl kolejnice čelem. A už kabinu nákladního otisu v šeru spatřil, bílý srpek v mdlé záři pracovního osvětlení, rychle se zvětšoval, jako kdyby někdo snímal fáze Měsíce časosběrnou kamerou, už je čtvrtka a brzy bude úplněk...
Zaječení vysokofrekvenční okružní pily na kov se mu zaseklo do ušních bubínků. Cukl hlavou nazad a přikrčil se, byl to reflexivní pohyb, kterým snížil těžiště, doslova se rozplácl na střeše kabiny a v bezmocném očekávání otevřel ústa.
Vzápětí ho oslnilo bílé světlo a bubínky takřka ohlušené pilou se otřásly výbuchem. Do střechy Alfova otisu něco zespodu udeřilo, přikrčeného Alfa setrvačnost přirazila k plechu. Rána ho takřka zbavila vědomí a z lícní kosti mu vystřelila bolest až do páteře. Neměl čas uvažovat o tom, co se to stalo. Jako v mlhách spatřil před sebou bílé stoupající těleso s okrouhlým otvorem na boku. Kouřilo se z něho a v okamžiku, kdy kabina minula lumifor pracovního osvětlení, žlutý dým se rozzářil a Alf mimoděk cukl hlavou a další šlehnutí bolesti mu projelo tělem. To už se strop, na němž ležel, začal kymácet a hroutit, naklonil se a Alf se propadl o dva metry níže do trosek kabiny. Ostré hrany rozsekaného plastiku se mu zařezávaly do těla. Neměl čas myslet na bolest. Výbuch zničil lineární motory otisu a kabina se řítila se stále vzrůstající rychlostí dolů.
Alf ležel na zádech a to, co učinil, nevycházelo z jeho vědomí. Vykopl pravou nohu a zasáhl podlouhlý střep, který se nad ním skláněl. Troska s rachotem zapadla mezi kolejnice a vzpříčila se tam. Pád se znatelně zpomalil. Neutrhne se?
Kopal do střepu dál, teď už vědomě. Snažil se ho nacpat mezi kolejnice co nejdále. Třesklo to, kus se utrhl a proletěl mu těsně kolem obličeje, byla to jen část, zbytek střepu stále ještě držel a pevně vězel mezi kolejnicemi. Pracovní světla mu pulzovala před očima v rytmu stále pomalejším. Jak dlouho bude klesání ještě trvat?! napadlo Alfa. Spodní okraj střepu začal praskat. Objevila se v něm trhlina, klikatý černý had, který se rychle krmil a nabýval na tloušťce i délce. Ozvala se rána, střep vyletěl do výšky a podlaha kabiny podklesla pod Altovým tělem.
To je konec, uvědomil si. To už kabina narazila na koncové pružiny. Otřes mu div nevyrazil dech, vykřikl a do očí mu vniklo prudké světlo. Koncové spínače otevřely dveře a takřka bezvládný Alf se vykutálel ven.
Před očima měl tmu, honila se v ní krvavá oblaka, rozpustile veselá. Bolest ho opustila stejně náhle, jako prve přišla, propadl se do blaženosti. Bylo mu už ne deset let, kdy se s kluky vozíval po střeše otisu, bylo mu pět, možná ještě méně a ležel v posteli vedle maminky, vnímal hřejivost jejího těla, objal ji a přitiskl se k ní, přecházela do něho jistota útočiště, chtěl by se vrátit do jejího těla a protože to nešlo, tiskl se k ní stále silněji a vrněl blažeností.
Netrvala dlouho.
Tma se rozptýlila a on si uvědomil, že neobjímá matku, že dokonce objímá tělo mužské, a že ten muž je Lipof, rozbitý obličej měl položený těsně vedle jeho tváře a to hřejivé, je krev, která mu vytéká z trosek lebky.
4.
Alf odsunul Lipofovo tělo. Ležel na zádech, chlad mramorové dlažby procházel koženou vestou a hedvábím košile a chlácholil mu celé rozbolavělé tělo. Zhluboka dýchal. Dokud bude takto ležet, čas utkví zmrtvěle v jednom bodě, celý svět se stane zámkem Šípkové Růženky, kuchtík navěky bude unikat kuchařovu polibku a zabiják zkamení s prstem na spoušti své zbraně.
Vstal. Hluboké dýchání ho trochu uklidnilo, takže byl schopný uvažovat. Protivník se domnívá, že Alfa zabil. Vyjede nahoru a ověří si, že byt je prázdný, takže dolů skutečně jel Alf Likt. Pak sjede dolů, aby se podíval do trosek sestřeleného otisu.
Sjede dolů?
Střílel, mohl tedy vzbudit pozornost. Jistě se pokusí zmizet jinou cestou, když bude mít tu možnost.
Jsem to pitomec, chtělo se mu vykřiknout. Monorail!

Na rampě u boku obytné bubliny stál zaparkovaný Alfův hyatt. Jestli má vrah v hlavě víc, než piliny, odjede monorailem.
Neváhal už ani vteřinu a zprudka se rozběhl halou. Po pravé ruce měl ponurou konstrukci karuselu. Kabiny zavěšené na černých ramenech byly povětšinou prázdné, kdo má dneska automobil! Vyběhl na ulici a podíval se vzhůru. Monorailová dráha visela pod temným nebem. Křehká odbočka ji spojovala s rampou Alfova bytu. Odspoda viděl dno svého hyattu. Vozík se najednou zakýval, trhavě vyrazil a vzápětí se zastavil.
Ten syčák má potíže s rozjezdem, uvědomil si Alf.
Když se včas dostanu na stanici veřejného monorailu, můžu ho chytit. A pak...
Rozběhl se po chodníku. Zdviž veřejné monorailové sítě byla naštěstí nedaleko, lesklá hranatá trubice z pancéřového skla se plazila vzhůru po opršelé fasádě činžáku s vymlácenými okny. Alf pádil co mohl. Ze sousedního domu dva chlapi vytlačili kárku se zřejmě nakradenou UT - elektronikou. Nezdržoval se obíháním, prostě vozík přeskočil. Nestačil se ani zadýchat, když k uzávěru zdviže doběhl. Přitiskl dlaň k identifikačnímu čidlu. Připadalo mu to jako věky, než se dva pláty pancéřového skla od sebe odpoutaly a všuměly do loží ve stěně.
Alf vpadl do zdviže.
Jeď, jeď, pobízel ji. Zdálo se mu, že je až zlomyslně líná. Křivdil jí, byl to nový pneumatický typ. Jenže jemu by připadala pomalá i raketa. Byl vrah taky tak netrpělivý? Nepřítel se vždycky zdá klidný, rozvážný, vždycky to vypadá, že má navrch. To je jistě pouhé zdání. Nepřítel je stejně nervózní a bojí se a dělá chyby, jako každý jiný.
Konečně byl nahoře.
Skleněná stěna se před ním otevřela a on mohl vyjít na nástupiště. Vozík veřejného monorailu přivolal už tím, že se dotkl identifikačního čidla. Nezbývalo mu, než čekat. Nejdelší normou povolená doba je třicet vteřin. Čili nekonečno, napadlo Alfa.
Podíval se vpřed, na rampu před svým domem.
V hyattu seděl chlápek v kožené bundě s tmavými vlasy až na ramena. Popojel, zastavil se a znovu popojel. Jak by ne, Alfův hyatt měl speciální závodní úpravy řízení! Chlápek si s ním očividně nevěděl rady.
Alf pohlédl přes zábradlí dolů do ulice, jako by chtěl vyhlédnout to správné místo, kam vrah dopadne, až ho z hyattu vyhodí.
Vyrušil ho hukot. Oválná modrá kabinka veřejné dopravy byla tady! Docela nová, plastiková sedadla neměla prosezená nebo dokonce poničená vandaly.
Mám štěstí, ujišťoval se.
Skočil do vozíku.
Tak jedem!
5.
Rozjel se však i hyatt, a pěkně ostře. Na vzdálenost padesáti metrů Alf uslyšel zakvílení vodicích roln. Rychlý start vyvedl nezkušeného řidiče z míry a málo chybělo, aby se rolny vyvrátily z koleje.
Je to hovado z nízkého levlu, napadlo Alfa. Ne z moc dobré společnosti, jak ho ocenil Lipof. Trochu se zastyděl, že se nechal tolik vynervovat.
V protisměru uháněl monorail plný nějakých mladých lidí.
Třeba je mezi nimi Irena, napadlo Alfa.
Ocitl se v úrovni svého bytu a bezděčně se na něj podíval. Bok středové bubliny zprůhledněl a Alf za stěnou spatřil holografický otcův portrét. Vážná postava, čekal, že vztáhne pravici v karatelském gestu, pěst sevřenou, ukazovák vytrčený do výše.
Bublinu náhle naplnila rudá záře. Exploze! Alf instinktivně sešlápl akcelerační pedál a vozík vyrazil v maximálním zrychlení, povoleném normou. Bubliny z tvrzeného bioplastiku vzdorovaly nějakou dobu narůstajícímu tlaku expandujících plynů, nakonec pukla ta největší. Monorailová kabina se zakymácela a kdyby Alf nebyl levou nohou rozepřený mezi opěradlo a podlahu, nejspíš by vypadl. Dokonce i nosná konstrukce monorailu zapružila na hranici únosnosti. Výbuch zaburácel a uvolněné plyny sebou odnášely jako nenechavé stádo opic všechno, co jim přišlo do cesty. Kolem Alfa létaly plastikové střepy i fošny z knihovny. Jako v divném snu se před ním na zlomek vteřiny zjevil přelud krajiny, cosi mu napovědělo, že je to Normandie, okolí města Giberville, to už se Matissovo plátno s přelámaným slepým rámem propadalo ve změti hřmících, žlutých plynů někam do hlubiny. Všude kolem létaly knihy, dolů do ulice tlouklo krupobití učenosti, kdo měl štěstí, byl zasažen útlým svazkem některého z Platonových Dialogů, smolaře zabila Websterova Encyklopedie a kdo měl skutečné štěstí, před nohy mu dopadla Sitkova syntetická deska, stačilo se ohnout a nevelký obdélník sebrat ze země, kupec se vždycky najde a pak sbohem, světe v nízkém levlu, jenže kdo z nízkého levlu pozná Sitku a rozezná jeho syntetik od plastikové desky, urvané z kuchyňské linky, v tom je ta tragedie uvázanosti ke kouli kulturní zátěže.
Alf se ohlédl, a viděl jen plameny a dým. Zdola se ozýval nářek raněných, slyšel i houkání poplašných sirén. Na monorailové terasy po obou stranách ulice vybíhali lidé.
Podíval se před sebe. Červený hyatt tam uháněl na stříbrné nitce koleje jako zářivě červený hrášek. Tmavé vlasy tvořily na jeho vršku maličkou legrační šešulku. Vrah jel rychle, zato neobratně. Vozík se povážlivě kymácel.
Ty hajzle, oslovil ho v duchu Alf. Vzduch mu volně procházel organismem. Vdechoval nosem, vydechoval ústy, pomalu, rytmicky a vnímal chod vzduchu jako by to byla zlatá nitka, která klesá, aby se zevnitř dotkla pupku a pak znovu stoupá a pošimrá rty. Ty hajzle, opakoval. Nahnul se a nahmatal pojistkovou skřínku. Každý příslušník zlaté mládeže hi-set věděl, jak akcelerační pojistku veřejného vozíku odpojit. Málokdo se toho odvážil. V centrále se okamžitě spustí poplach a bylo třeba velké obratnosti a značných znalostí systému, aby provinilec unikl modrým kabinám monorailové policejní kontroly.

Alf ovšem byl takový málokdo a měl s honičkami v monorailu přebohaté zkušenosti.
Už za chvíli budeš mít oči víc vzadu, než vpředu, oslovil v duchu prchajícího.
Vytrhl pojistku, sešlápl pedál a s uspokojením pozoroval, jak se červený hrášek tam vpředu rychle mění ve fazoli.

Kapitola čtrnáctá

1.

Trvalo to několik dní, než se Salzmann naučil vyživovat fetus tak, že mohl pracovat samostatně, takže Elynor jen dohlížela, aby neudělal nějakou chybu. Přešli do druhé fáze úkolu. Učil se, jak se z fetů získává string. To už netýrali cvičného ubožáka, na kterém se Salzmann učil používat vyživovací pistoli. Na kovových regálech stály v rozlehlé místnosti desítky kontejnerů se zmrzačenými plody. Salzmann záhy pochopil, že Elynor skutečně potřebovala pomocníka. Nebylo v lidských silách jednoho člověka mít všechny na starosti, všechny vyživovat a ze všech sbírat výtažek z podvěsku mozkového. Bylo k tomu třeba soustředěné práce s manipulátorem, ovládajícím mikrosondu, schopnou přesně zasáhnout správné místo.
Za tu dobu se stačili sblížit. Salzmann rád vyprávěl historky z doby před Miléniem. Dal k lepšímu i Zihongův příběh o útěku přes půl zeměkoule a v té souvislosti se dostali na téma Salzmannovy proměny. Elynor neznala žádná tabuizovaná témata hovoru a přešla rovnou k Salzmannovu bazálnímu traumatu.
"Věděla jsem, že každý umran první generace ho v sobě nosí. Teprve u vás jsem se přesvědčila, jak strašně dokáže taková vzpomínka zamávat i se silným chlapem, jako jste vy."
"Ona ta proměna měla i komické momenty," řekl Salzmann.
Elynor si vybavila vlastní vzpomínku. Čerstvě mutovaný umran, tlupou vyděšených lidí vbíjený do smrti. Následovala éra neslýchaných krutostí, jí se však vtiskla do paměti nejsilněji ta první.
"Komické momenty?" opakovala nedůvěřivě.
"No jo," řekl. "Vždyť jsem vám vyprávěl, jak jsem v noci Milénia měl na příjmu Mars..."
"Byl jste v podzemí pyramidy v Sakkaře, vzpomínám si."
Salzmann se pousmál. Podzemí pyramidy...
"Co se tak šklebíte?" vyrušila ho Elynor.
"Nebyl jsem tam jediný člověk v tu chvíli, kdy jsem do toho spadnul. Byla tam se mnou psycholožka, doktorka Margot Blairová, strašně ušlechtilá dáma, tenkrát stará asi jako vy, devětadvacet, moc pěknej věk, když si ho ženská dovede vychutnat."
"Vy toho nějak moc víte," bručela Elynor.
"No a pak Tevis na Marsu spustil celý ten cirkus a mě to trefilo a byl to pocit blbej, věřte mi."
"Jo, věřím," řekla. Připomněla si, jak Salzmann vypadal, když mu ten pocit jak se patří věrně několikrát po sobě vrátili v plné autentické nahotě, nikoli jako vzpomínku, nýbrž jako přímý vjem.
"Věděl jsem hned, kolik uhodilo. Ječel sem na Tevise, nadával jsem mu, to už mi začala pukat kůže na rukách..."
Kdypak přijdou ty komické momenty... pomyslela si Elynor.
"No, a pak jsem se trochu vzpamatoval. Ležel jsem na zemi a koukám, naproti mě je nějaká zelená potvora. To už jsem více méně přesně věděl, jak sám vypadám, viděl jsem si na ruce a na tělo a na nohy a podle toho bylo snadné odvodit, jak asi vypadá můj ksicht. Takže mě v první chvíli napadlo, že jsem to já, nějaký obraz v zrcadle.'"
"Vy jste tam měli zrcadla?"
"Ne, jenom mě to tak napadlo. Jenže ono se to pohnulo a já věděl, že sám se nehýbu. Byl to někdo jiný."
Uchechtl se.
"Stál rozkročený. Nohy se mu v rozkroku nestýkaly stehny, byla mezi nimi mezera na dlaň široká. No a v té mezeře jsem uviděl rozšklebenou příčnou štěrbinu. Nejdřív mě napadlo, že někdo, nebo něco odřízlo neznámému ptáka a že to, co vidím, je rána."
"Jenže ono to nekrvácelo," řekla Elynor.
"No právě. Ta štěrbina byla vklíněná do těla, s jemnými, možná i hebkými okraji. Muselo to být pohlaví. Proti mě stála ženská. V tu chvíli jsem si řekl: Kurva ona ji má napříč!"
"Vy jste hrozný dobytek, Salzmanne," řekla Elynor potěšeně. "Proměníte se v umrana a první, na co se díváte, je... No, fuj!"
"Mně to ohromně pomohlo. V tu chvíli jsem se rozhlédl a dokázal jsem si spočítat, že proti mě stojí ušlechtilá doktorka Blairová. Taky ji to trefilo!"
"Proč vám to pomohlo? Že to byla ta Blairová? Nebo že nejste v maléru sám?
"Vždycky se na mě ofrňovala, že jsem policajt a nemám vysokoškolské vzdělání a nesnáším Stravinského. A teď tu stála a měla ji napříč. Vám by to nepomohlo?"
"Asi bych nedovedla ocenit, jakou ji která má, jestli napříč nebo svisle. Mám trochu jiné zájmy," řekla a usmála se.
Hergot, pomyslil si Salzmann, jinýmu by dokázala nasadit brouka do hlavy potvora jedna!
A už ho tam mám, brouka jako prase. Zatracená práce!

2.

Druhý den začal špatně a skončil ještě hůř.
Salzmann potkal na chodbě vedoucí k operačnímu sálu Zihonga. Už se mohl pohybovat v bludišti mafiozního království více méně sám, Bogdan měl zřejmě jiné starosti, než aby za ním slídil.

"Teď se ukáže, jak je ten tvůj parťák dobrej," sykl mu Číňan do ucha. "siCalda na něho poslal svýho nejlepšího chlapa, aby ho sejmul. Ozbrojenýho!"
"Střelnou zbraní?" ptal se Salzmann užasle. Zihong přikývl.
"Střelnou. A možná i minometama a plamenometama."
"Proč?" ptal se Salzmann tiše. "Proč má pan Likt umřít?" Zihong krčil rameny.
"Povídá se všelicos. Slyšel jsem jméno toho tvého kamaráda Hoteie. A taky název Tivoli. Ten pan Likt se prý hrabal v cizím oráklu a vzhledem k tomu, že ten dotyčnej cizí byl siCalda, dává to smysl. Pan siCalda je strašně nedůtklivej."
Je to moje vina, blesklo Salzmannovi hlavou. To já jsem pana Likta zatáhl do šlamastyky. Zihong si ho pozorně prohlížel.
"Poslyš, ne aby tě napadlo dělat nějaký blbosti."
"Neboj. Pan Likt se dovede o sebe postarat sám. Nechtěl bych bejt v kůži toho nejlepšího chlapa siCaldy."
Rozhodl se, že tomu bude věřit, i kdyby měl při tom přijít o rozum.
Do chodby vešli dva chlapi vlekoucí nějakou bednu. Salzmann se chvatně rozloučil a spěchal za Elynor, hlavu plnou starostí o Likta.
Snad proto, že se nedokázal soustředit na práci, jim odpoledne uhynul fetus.
Zčista jasná se zcvrklá tvářička starce zatáhla do sebe, oči vystoupily z důlků, byl to pohled, který se zaryl hluboko do duše, trval vteřinu, dvě a byl konec, oči se zamžily, jako by je potáhl rubáš.
Elynor byla nervózní.
"Musíme to říct panu Herbertovi."
Spojila se s ním a stručně mu sdělila, co se stalo.
Když skončila hovor, zamyslila se a po chvíli se obrátila k Salzmannovi.
"To je zvláštní," řekla. "Jindy se vzteká a nadává a vyhrožuje. Teď to vzal jako bezvýznamnou věc."
"Už si zvykl. Stává se to často?"
"Občas. Herbert vždycky vyváděl!"
"To bych nevěřil, že má v sobě tolik citu," ušklíbl se Salzmann.
"Právě tolik, jako hromada kamnářské hlíny. Bral to tak, jako kdyby mu vítr odnes skleník, ve kterém pěstuje melouny. Tady jde o velké prachy, Salzmanne. Nemáte představu, kolik se jich v těchhle láhvích rodí. Každá z nich je zlatý důl. Jeden z nich se prostě zavalil."
"Je to třeba moje vina."
Kvůli mně jde panu Liktovi o život. A snad právě proto zemřel tenhle malý ubožák... Zemřel? Byl to opravdu život?
Elynor se mu pokusila bez velkého přesvědčovacího úsilí vyhnat starosti z hlavy.
"Nikdo neví, proč se to stane. Možná to zavinila únava organismu. Oni žijí rychle, v jistém slova smyslu. Často jsem si říkala, kolik let jim asi je, podle jejich vnitřních biologických hodin. Možná, že je to úplně jinak. Umřel, protože ho život v láhvi přestal bavit. Jako by to byla sebevražda."
"Vypadají na sto let," podotkl Salzmann neurčitě. Předstíral, že na její hru přistoupil. Ano, nic se nestalo.
Za nějakou dobu se objevil Bogdan s nějakými poskoky. Odnesli kontejner a Bogdan jim s úšklebkem ve tváři nabídl jiné vysvětlení, proč fetus zahynul.
"Kdo ví, co tu celou dobu spolu vyvádíte. Ten parchant se na to třeba už nemohl dívat."
"Kdyby byl tolik citlivý, umřel by při pohledu na váš obličej," nezůstala mu Elynor dlužná odpověď. Naštěstí Bogdan brzy vypadl.
"To je zvláštní..." řekla. "Ani se nezmínil, kdy přinesou nový."
"Vidíte, to mě nenapadlo! Kde se ty fety vzaly?"
"Někdo je musel narodit," řekla tvrdě. "Nebo něco je muselo narodit."
"Něco? Snad nějaká žena? Nebo je pěstují ve zkumavce?"
"Tohle nevím," řekla Elynor vážně. "Nejspíš je nosí od vedle. Tam je nějak a z něčeho pěstují."
"Od vedle? Co tím chcete říct?"
"Copak nevíte, že vedle téhle budovy je Eden? Říká se tomu pekláj."
"To vím. Napůl peklo, napůl ráj. Pokusná genetická laboratoř. Zihong mi o tom vyprávěl. Něco jako skleník."
Dívala se teď na něho nějak zvláštně. Pak zavrtěla hlavou, chtěla zapudit nějakou neodbytnou myšlenku.
"Co je?"
"Říká se, že se string bude vyrábět uměle," řekla znenadání.
"Synteticky? Ve fabrice? Jako nějaká chemikálie?"
"Právě tak. Tohle..." kývla na polici s kontejnery, "by pak bylo jen další pokusné stádium."
"Další?" podivil se Salzmann.
"Úplně původní string prý přišel zezdola, od umranů. Pak se začal vyrábět nahoře, prý z mozků mrtvých narkomanů. To jsem si dala dohromady z útržků, které občas utrousil Herbert. Byla to silná droga, ale neměla standardní účinek."
Odmlčela se.
Zdálo se mu, že mladá žena se zahleděla někam do minulosti. I ona měla nějaké svoje bazální trauma, jak tomu svinstvu říkal doktor Eis.
"Umělý string by byl lacinější," podotkl Salzmann, aby jí pomohl z nesnází.
"Cože?" vrátila se do současnosti. Ovládla se a navázala. "Ovšem, levnější, jako každá umělá droga. Dostupný každému."
"To by pak ve městě bylo moc hezky," řekl Salzmann ironicky.
"Kdyby jen ve městě," podotkla.

"Co tím chcete říct?"
"Nic. Pojďme pracovat," řekla.
3.
Následovalo několik rutinních dnů. Salzmann se několikrát sešel se Zihongem, ale nic se o panu Liktovi nedozvěděl. Lámal si hlavu otázkou, je-li to dobré nebo špatné znamení. Kdyby byl pan Likt mrtvý, rozkřiklo by se to v siCaldově království? Kdyby zahynula mafiánova zabijácká jednička, vyvolalo by to rozruch? Jeden nebo druhý zahynout musí, o tom Salzmann nepochyboval. Podle Zihongova přísloví, když se dva tygři perou, jeden je vždycky mrtev. A druhý raněný.
Až koncem týdne přišel den mimořádný.
Od rána na kombu hlásili, že předsedkyně západoevropské sekce zóny Lydie Matustiková vystoupí s projevem zásadního významu.
Ve skladu pašované umranské technologie se shromáždila snad půlka Herbertova personálu. Teď byl tady, ten projev zásadního významu.
"Vážení spoluobčané," oslovila posluchače štíhlá černovlasá žena v blankytně modrém kostýmu. "Hovořím k vám z pověření prezidenta rady předsedů sekcí pana Rogera Yemmy. Dnes v osm hodin ráno GMT přijal pověřence umranské reprezentace pana Lina Bystroffa. Umranská reprezentace dospěla k názoru, že hrozba válečného konfliktu Země a Nemesis je bezprostřední."
Salzmann se ohlédl po Elynor. Stála opodál a polohlasně hovořila s Bogdanem. Mazaná ženská. Udržoval se svým nepřítelem kontakt, napadlo Salzmanna.
"Já tomu nevěřím," zašeptala Salzmannovi do ucha Tubie. "Ráda bych věděla, k čemu celý ten humbuk je."
I Tubie měla svoje otázky. Salzmann se o ně nezajímal. Celou bytostí se soustřeďoval na jedinou: co je s panem Liktem? Zihong mu už nic dalšího nenaznačil. Salzmanna tím neuklidnil, spíš posílil jeho nervozitu. Umranský instinkt mu napovídal, že pan Likt je v nebezpečí. Bezmocnost mu užírala nervy. Věděl, že s fety pracuje špatně a že přenáší nervozitu i na Elynor, která ho začínala očividně mít po krk.
"Podle sdělení pana Bystroffa invazní flotila soustavy Nemesis je připravena k útoku. Ten bude veden především proti umranské části zemské populace. Nelze však vyloučit, že zbraňové systémy Nemesis zasáhnou i lidskou část. Umranská reprezentace ústy pana Bystroffa sděluje, že je připravena k účinnému protiútoku, který je schopen hrozbu odvrátit. Nežádá od nás ani vojenskou, ani technickou součinnost. Požaduje jediné: vyklizení oblasti města Sardenu."
Po těch slovech se strhl povyk, ve kterém hlas předsedkyně Matustikové zanikl. Na velkoplošnou obrazovku komba dopadly prázdné plastikové láhve a zmačkané papíry.
"To jsou hajzlové," říkal někdo Salzmannovi za zády. "Vymyslej si třeba čerta, aby nás odsud dostali."
"Půjdeš pryč?" zeptala se Tubie Salzmanna.
Umran pokrčil rameny.
"Já tu nejsem na sto procent dobrovolně."
"Jsi prima. Líbíš se mi," pochválila ho.
Radost mu tím neudělala. Bodejď by ne, pomyslil si. Dvakrát za dobu, co v království pana Herberta pobýval, ho v noci navštívila a věru to nebylo to nejhorší, co v oboru dámských návštěv zažil.
"Třeba by se našla nějaká cestička, jak se odtud vypařit," naznačila Tubie.
Všiml si, že se na něho Elynor dívá. Tubie postřehla jeho pohled.
"Ne aby tě zpitoměla, když jste spolu od rána do večera! Ta je s panem Herbertem jedna ruka. Ona s ním chrápe, víš? Dřív tu býval Herbertův hlavní poskok Bogdan. Vyhodila ho ze sedla a teď tu dělá Herbertovi jen rohožku. Nemohlo se jí to podařit jenom přes postel. Herberta nikdo tak snadno nezmákne. Ona je hlavní kápo přes string a ten je teď pro pana Herberta největší kšeft, o to tady jde. Pěkná svině. Říká se, že bývala u fízlů."
"Držte hubu!"křičel někdo.
Vřava se postupně utišila.
"...nemá právo zasáhnout. Umranská reprezentace žádá, aby pořádkové síly zóny vyklidily Sarden i za cenu neomezeného násilí," říkala Matustiková.
Nová vřava.
"To je silný kafe," řekl Salzmann. "Co si ty hajzlové o sobě myslej?"
"Máš to pěkné bratránky," poznamenala Tubie.
"Jakýpak bratránky. Jsem tady s váma, nebo tam dole v díře?"
"Držte huby! Poslouchejte!"
Konečně bylo zase slyšet Matustikovou.
"...zásady humanismu a charty nezadatelných práv rozumných bytostí. V tom je naše stanovisko neoblomné a rádi bychom, aby je naši spoluobčané v Sardenu vzali na vědomí."
"Jsme prej spoluobčané! Proč teda jste kolem nás postavili zeď?" ozval se výkřik.
"Naproti tomu musíme vzít varování umranské reprezentace v úvahu. Neznáme její záměry se Sardenem a nemáme právo zastírat vážnost situace. Nelze vyloučit, že reprezentace sáhne sama ke krokům, které mohou mít pro obyvatelstvo Sardenu nedozírné následky."
"Co nám můžou udělat?" křičel někdo a jiný mu odpověděl:
"Vylízat nám prdel!"
"Proto se rada předsedů zón rozhodla požadovat na umranské reprezentaci přesné specifikace a časový plán chystaných opatření."
"Správně, Matustiková! Jen to zase všechno zamet' pod koberec!"

"Dokud nebudeme znát všechna fakta, odmítáme jakákoli násilná opatření."
Potlesk, hvízdání.
"Já už zažil pár válek," řekl Salzmann. "A to je zajímavý, že je to vždycky na jedno brdo. Nejdřív kecy a pak smrt. Proč někdy nemůže být válka bez keců?"
"Ty věříš na válku?" podivila se Tubie.
"Já věřím, že když se má stát něco zlýho, stane se to horší," řekl Salzmann. "Jenom proto jsem byl schopnej až do teď přežít."
"Já myslela, že ti v tom pomohla jenom whisky," řekla černoška.
Projev pokračoval.
"Pan Bystroff předá naše stanovisko reprezentaci. Nicméně rada předsedů zón považuje za nutné učinit vstřícný krok v zájmu spolupráce a přátelství se společenstvím umranské populace. Proto až do odvolání..."
Sál zalehlo ticho.
"...přerušuje veškerou technickou a materiální pomoc městské aglomeraci Sarden. Dodávky informací, energie a potravin se zastavují. Údržbářská týmy se odvolávají. Rada se vzdává veškeré odpovědnosti za technologický chod aglomerace, za blahobyt, bezpečnost a zdraví jejího obyvatelstva."
Křik. Nadávky.
"...usnadňují. Odvolává zákaz přesunu movitého majetku při přesunu obyvatelstva do zóny s výjimkou vozidel..."
"Co uneseš na zádech, můžeš si vzít sebou!" křičel někdo.
"...zdravotní prohlídky. V zájmu usnadnění transferu se během dneška otevírá dvanáct dalších pasáží. Jde o lokality na okružní komunikaci číslo sedm v oblastech..."
"Hajzlové! Svině!"
Matustiková hovořila ještě dobrých deset minut. Slyšeli ji jen ti, kteří byli holoviznímu kombu nejblíž. Pak se na obrazovce objevil nápis, že projev bude opakován každou celou hodinu.
Křik náhle ustal.
Do sálu vešel drobný muž asi šedesátiletý ve světle hnědém obleku z listrového hedvábí s bezovým kloboukem s širokou stuhou stejné barvy, jakou měl oblek. Obutý byl do bronzově načervenalých polobotek s vysokými podpatky. Ani jeden kus jeho oděvu nebyl nový či vyžehlený, všechno měl trochu obnošené a jakoby uvolněné. Z oděvu vyzařovalo to, co z tak drahého oděvu zářit má, totiž arogance moci.
Muž měl drobnou vrásčitou tvář s jemnou našedlou pletí. Dřív se vyráběly lampy z hedvábného papíru a když se složily byly také tak krabaté, vzpomínal umran. Živé měl ten muž jen oči, posazené blízko k sedlu zahnutého nosu. Ten vystupoval ze stínu krempy klobouku a leskl se v záři lampy.
Za jeho zády stáli nějací lidé i umrani, také střízlivě oblečení a bylo na nich znát, že na ně lesk jeho majestátu často září. Sršelo z nich sekundární záření, jako z těch hraček, které osvětlíte na sluníčku a ve tmě světélkují. Nějakou dobu, pak jejich světlo chcípne.
"To je pan siCalda," zašeptala Tubie a Salzmannovi se zazdálo, že se nějak zcvrkla.
4.
Herbert byl jediný, kdo se odvážil pohnout. Vykročil k siCaldovi a potřásl si s ním rukou. Pak se velmož rozhlédl kolem sebe, usmál se a řekl: "Tak jaká je nálada? Dobrá?" Nikdo se neosmělil odpovědět.
"Věřím, že ano," odpověděl si sám. "Vyslechli jsme, co si oni vymysleli. Říkám oni, ti v zóně. Co si myslí, co chtějí a co udělají se nás netýká. My žijeme v Sardenu. Jsme společenství svobodných lidí. Zvolili jsme si svobodně způsob našeho života. Je to náš život a vedeme ho podle našich zákonů. Zákony se nás netýkají, ať už zákony zóny i nařízení magistrátu. Nevymysleli jsme si Milénium, my jsme nerozdělili lidstvo na savce a plazy. Nezpůsobili jsme žádnou válku mezi lidmi a umrany. Nejde nám o nic jiného, než o svobodný život."
Odmlčel se. Herbert přičinlivě přikyvoval.
"Bereme si, co nám nechtějí dát a jiným dáváme, co jim nechtějí dát oni."
Krademe a kšeftujeme s kurvami a drogami, přeložil si jeho slova Salzmann. Taky zabíjíte. Možná, že jste už zabili i pana Likta.
Při tom pomyšlení se mu udělalo zle.
"Kdo škodí městu a lidem? My, kteří rozdáváme radost, nebo ti, kdo z něho dělají skládku technologického odpadu?"
"Oni!" zvolal Herbert pateticky. Pan siCalda ho zpražil pohledem. Chtěl mluvit a sám sobě si odpovídat.
"Jsme tu a tady zůstaneme. Říkají, že nechtějí použít násilí. To znamená, že ho chystají."
Tak teď jsi konečně řekl něco rozumnýho, komentoval v duchu Salzmann.
"Až za námi přijdou se zbraní, odpovíme jim stejnými prostředky. Ti blázni věří, že odstranili všechny zbraně z města. Jsou blázni, blázni!"
Křičel a vrásčitá tvář mu zrudla.
Ty jsi blázen, uvědomil si Salzmann.
"Neznám jinou vůli, než naši, neuznávám jinou sílu, než naši. My jsme vůle, my jsme síla, my jsme město, my jsme svět!"
Ten patří buď do kriminálu, pomyslil si Salzmann, nebo na místo té Matustikové. Zvědavě ho pozoroval. siCalda se zadýchal a přeskakoval mu hlas. Jak to skončí, říkal si Salzmann. Přece tady nemůže vyřvávat do nekonečna.
Pan siCalda měl svůj výstup detailně promyšlený.
Když už se zdálo, že ho opouští elán a také posluchači, doposud zmrazení jako myši před brejlovcem, se začali trochu vrtět, udělal velitelské gesto. Jeho suita se rozestoupila. Do sálu se vrhnula skupinka ostrých hochů, kteří vlekli zbědovanou postavu nějakého mladého muže. Jeden z nich měl na sobě karbonitový krunýř. Salzmann si pomyslel, že

by se nedivil, kdyby to byl ten jeho, o který přišel v TIVOLI. Pak toho člověka poznal. Byl to přece Lampon, chlápek, který se hlásil do Skupiny a skončil u policie jako poskok u Rodiera! Bůh zaplať, že to není pan Likt.
"Chci, aby všichni věděli, že nemluvím do větru. Tento muž se jmenuje Robert Lampon. Je to policejní detektiv a měl tu odvahu a spíš drzost, že se pokusil podívat se nám pod pokličku. Dívejte se kolem sebe, Lampone. Vidíte tady někoho, kdo se vás bojí?"
Strach byl jen v Lamponových očích. Někdo se odvážil zasmát, a protože poloúsměv se objevil i na suchých rtech mafiánského šéfa, byl to příklad k následování. Z davu vyletěla plastiková láhev a zasáhla Lampona do obličeje.
SiCalda vztáhl ruku.
"Takhle jednoduché to pan Lampon mít nebude. Postaral jsem se o to, aby se líp pobavil a spolu s ním my všichni."
5.
"Co si ten starý šantala vymyslel?" ptal se Salzmann polohlasně Tubie.
"Nevím," odpověděla. "Rozmyslel sis, co jsem ti říkala?"
Útěk. Je teď ta pravá chvíle?
"Ber mě vážně, prosím!" naléhala na Salzmanna Tubie. "Věř mi, že je nejvyšší čas zmizet. Slyšela jsem, že Roginski balí krám."
Roginski, šéf konkurenčního gangu. Zajímavé, pomyslil si Salzmann.
Vtom ho napadlo, že by mohl pana Likta varovat nebo dokonce zachránit před siCaldovým zabijákem, kdyby se dostal ven.
"Mám tu dost známých na to, abych věděla, že ani siCalda nezůstane vězet v kaši. Něco chystá, prý poslední veliký kšeft. Co bude potom? Práskne do bot a nechá tu všechny, které nebude potřebovat. A jak ho znám, nechá je spíš mrtvé, než živé," šeptala Tubie.
"Odsud se nedá utéct," namítl Salzmann. Byl dost rozumný, zkušený a rozvážný na to, aby se za těch pár dní, co tu pobýval, kolem sebe pořádně rozhlédl. Jedna cesta sem vedla přes Herbertův noční podnik, druhá z opačné strany, přes garážový vjezd ze Salivasovy ulice. Oba přístupy střežily gorily dnem i nocí.
Kdyby se odtud dalo utéct, byl bych už dávno pryč, říkal si Salzmann. Není to tu zase tak moc dobrý kšeft, jak tvrdí Zihong.
"Dá se utéct, když víš kudy," naléhala Tubie. "V nejvyšším patře garáže je průchod do sousedního domu. Je to bývalá laboratoř, nebo co. Několikrát jsem tam byla. Ten průchod je za nádrží protipožárního zařízení. Tudy vede cesta ven! Už několik mládenců se přes laboratoř vypařilo."
"Jen jestli se nevypařili doslova," podotkl Salzmann pochybovačně.
"Půjdeš?"
"Uvidíme," odpověděl neurčitě a bylo mu jedno, že se nasupila. Už byl skoro rozhodnutý s Tubií odejít, ale držela ho tu zvědavost. Co má znamenat ta šaškárna s Lamponem?
Já se té policajtské nátury nezbavím, vyčítal si Salzmann nešťastně. Kdybych ji neměl, co by mi chybělo? Snad bych se mohl s Tubií vypařit a někam zalézt a udělat si bene. Hovno! Kdybych ji neměl, vůbec bych tu nebyl, okřikl sám sebe ponuře.
Po skladišti pobíhal Herbert a štěkal rozkazy. Tubie se Salzmannem se připojili k ostatním a kráčeli halou k zadní stěně, kde bylo několik velkokapacitních nákladních výtahů. Vešli. Salzmann podupával po žíhané podlaze z fošen prosáklých olejem. Napadlo ho, že tudy se dřív vozila auta. Nůžkovou mříží se díval, jak mu před očima ubíhá vzhůru řez sousedním domem, jako vhled do světa obyčejných lidiček, kteří neměli to štěstí patřit do siCaldova království: v různých patrech viděl frontu osob, které tam trpělivě čekaly na nějaké mizerné štěstí, viděl tmu rozbitou rozdrbaným světlovodním kabelem, viděl starého muže s kulatýma kolmo odstálýma ušima, který strnule stál, lebku potaženou tlustou vrstvou kaučuku, mohly to být i svaly a tuk a kůže a všechno, co k lidskému obličeji patří, do šera mu svítily nepřirozeně bílé zuby a díval se na lampu nad vchodem do výtahu a s hlavou trochu zakloněnou jako by se opaloval, viděl mladou ženu, která vlekla kufr a sledovala stopu ramenáče v pseudoplechové bundě, který si vykračoval s velikým vlčákem připoutaným chromvidiovým řetězem k zápěstí, viděl dva polomrtvé feťáky, kteří ztratili vědomí při pokusu o soulož, viděl pohozené zbytky elektronických aparatur, osleplé obrazovky, klaviatury dotýkané necudnými prsty, zavalené magnetickými paměťovými pásky z doby před Miléniem, zahlédl i zazděné dveře, za nimiž musela být Naděje, protože proč jinak by si někdo dával tu práci a zazdíval je.
Tubie se ponořila do nějakých trudných úvah. Za zády jim hlučel dav, do výtahu se vešlo dobře pětadvacet lidí.
Výtah zastavil v rozsáhlé garáži, skoro prázdné, kde se jen tu a tam rozpadaly automobily a vyřazené monorailové vozy. Nůžková mříž se s třeskotem otevřela. Garáž dýchala olejem a plísní.
I z ostatních výtahů vycházeli lidé a umrani. Salzmann zahlédl skupinku vyvolenců kolem siCaldy, ve které nechyběla Elynor. Lampona nikde neviděl. Dav se valil zešeřelým lesem betonových sloupů, kde mohl každou chvilku vycenit zuby plechový vlk.
Směřovali ke světlu, které čišelo v dálce mezi sloupy. Děti zbloudilé v pohádkovém lese obydleném vlky vždycky chodily za světlem, rozpomněl se Salzmann. Kdyby byly rozumné, vyhnuly by se mu.
Došli až k nájezdové rampě, spirálové betonové stuze, kterou sem kdysi vjížděla auta. Tam se všichni rozestoupili, dívali se dolů přes betonové zábradlí a čekali, co se bude dít dál.
Rampa se odvíjela kolem šachty hluboké několik pater. Reflektory, umístěné o patro níž, směřovaly na její dno. Šedá plocha, počmáraná stopami pneumatik. Čas nestačil odvanout pach oleje a gumy. Ano, tamtudy vede východ do Salivasovy ulice. Pořádně střežený, uvažoval Salzmann. Zatím neměl pocit, že bezpodmínečně nutné a vhodné ztratit se z parády, tím spíš, že by ztratil z dohled Elynor. Nicméně návrh, který mu udělala Tubie, mu ležel v hlavě,
Soustředil se na sledování událostí. Kde je Lampon? Chtějí ho oběsit, rozčtvrtit, zastřelit, utopit?

Odpověď na sebe nedala dlouho čekat.
Maličká postava se objevila dole na okrouhlé ploše. Byl tam sám, vyděšený a zmatený, zastavil se a pak se rozběhl kupředu. Ozval se výstřel z brokovnice a před ním se zajiskřilo a zahvízdaly odražené broky. Salzmann po dlouhých letech opět ucítil pach střelného prachu.
SiCalda nelhal. Ti lumpové opravdu měli střelné zbraně! Tím hůř. Naděje na útěk je tedy menší, než kdykoli jindy.
Lampon nebyl na střelbu zvyklý a proto sebou cukl. Podíval se nahoru. Slyšel smích a pršely na něho sliny. Pro někoho je to veliká radost, plivat na muže, který je doslova na dně.
Salzmannovi se sevřelo srdce. Tam dole stál policajt, a ti kolem dokola byli grázlové. Cítil, že on sám je tam dole v Lamponově kůži, policajt na dně, bezmocný a poplivaný.
Mimoděk se podíval na druhou stranu spirály.
siCalda se díval dolů a křičel cosi na někoho ukrytého o patro níž. Také Bogdan se nakláněl přes zábradlí. Elynor stála vzpřímeně a hleděla na Salzmanna. Byla klidná a vážná. Snad se snažila Salzmannovi něco na tu vzdálenost sdělit. V položeru neviděl přesně rysy jejího obličeje, zaznamenal jenom, že maličko zavrtěla hlavou.
Žena, která obětovala Hoteie a možná udala i pana Likta mu dávala nějaké znamení.
Tubie mu stiskla paži.
"Podívej," zašeptala.
6.
Lampon se prudce otočil a postavil se do střehu, právě takového, jako pan Likt, když očekával útok dropauta.
Obecenstvo ztichlo, ze spodních pater byly slyšet nějaké povely.
Lampon se pomalu otáčel kolem své osy a číhavě hleděl kolem sebe.
U zábradlí v prvním patře garáže se mihl nějaký stín, Salzmann rozeznal pružné pohyby lidské šelmy. Rozbušilo se mu srdce. Dovedl vycítit transmutantovu přítomnost na dálku, vnímal pocit bezprostředního ohrožení. Rád by vykřikl, aby Lampona varoval, ze stísněného hrdla však nedokázal vyrazit hlásku.
Transmutant pružně přeskočil zábradlí a dopadl na všechny čtyři Lamponovi za zády. Podle postavy soudě mladý, nepříliš trénovaný muž. Byl oblečený jen do půl pasu, bosý, na sobě měl jen šedivé vlněné kalhoty. Za normálních okolností asi moc síly nenabral, proměna mu však napnula všechny svaly v těle. Útlou kostru teď kryly tenké, křemenně pevné provazce svalů.
Policista se otočil a měl dost duchapřítomnosti, aby zaútočil dřív, než dropaut stačil vstát.
Byl to dobrý, silný útok. Lampon zasáhl dropauta do hrudi a odrazil ho na pár metrů dozadu. Obecenstvo hněvivě vykřiklo. Oni netuší, o co tady jde, uvědomil si Salzmann. Myslí si, že jde o nějaký pěstní zápas ve volném stylu, o nějaký streetfight.
Sám dobře věděl, co se přihodilo.
Lampon byl mrtev, přestože se ještě pohyboval, dýchal, myslil.
Útok byl dobrý a silný a pěst zasáhla.
Jenže nebyl tak dobrý a tak silný, aby prorazila dropautovu hruď zkřehlou napětím.
Pouze muž s brokovnicí by dokázal dropauta zastavit. Jenže tomu dali jiný úkol: zabránit Lamponovi v útěku.
Teď už mohl pověsit brokovnici na rameno a zapálit si cigaretu. Lampon neměl na útěk nejmenší šanci. Dropautovi by utekl snad jenom gepard.
Transmutant, otřesený dopadem na betonovou podlahu a úderem pěsti, vstal a chvilku sbíral síly. Teď ještě měl Lampon šanci, ubývala však s každou tisícinou vteřiny do nenávratna. Ještě mohl vyvolat sílu ki v oblasti hárá, tu explozivní sílu, která se vybíjí uvnitř zasaženého protivníka, ochromuje ho, rve mu tkáně na kusy, která způsobí, že nepřirozeně napnuté svaly se tříští a lámou kosti a otevírají tak cestu k srdci lidského tvora, proměněného v šelmu.
Musel by ji v sobě mít.
Konec.
Dropaut se vymrštil a zasáhl spárem pravé ruky Lamponův obličej. Pronikl mu do očních jamek, prorazil nosní chrupavky, škubl a vyrval krvavý chuchvalec, v hantýrce Skupiny zvaný špunt. Vědomí, nebo snad duše unikla krvavou ránou okamžitě. To dropautově zuřivosti nestačilo. Ještě dřív, než tělo padlo na zem, utrhl mu levou ruku a když pak leželo, vrhl se do gejzírů krve tryskající tepem srdce dosud pracujícího a sápal zbytky a rozhazoval je kolem sebe.
Padl druhý výstřel a pak v krátkém sledu ještě tři další.
Všechny dropauta zasáhly. Smetly ho z krvavých pozůstatků a pak mu vymlátily život z těla. V několika vteřinách na osvětleném jevišti ležely dva podobně zbědované pozůstatky lidských bytostí. Životní cesty, které se tak diametrálně rozešly, se spojily v jediné kaluži krve.
Obecenstvo bylo ohromeno. Nikdo se neodvážil ani špitnout, přestože mezi přihlížejícími by se sotva našel někdo bez zkušenosti s násilnou smrtí. Tady opravdu nestály u betonového zábradlí žádné slečinky.
V tichu se ozvaly hlasy a kroky. Na jeviště vstoupili ze všech stran zřízenci, kulisáci tohoto hrůzného představení.
Jeden nesl pušku.
"Teď je ta správná chvíle," zašeptala Tubie. "Pojď se mnou."
Salzmann stál jako přimražený.
K mrtvolám zvolna přicházelo pět mužů a jedna žena.
V ženě poznal Kristýnu, štětku, která mu ukradla komunikační náramek!
Kašli na ni, uvažoval. Uteč, jde o pana Likta.
Druhou polovinu jeho bytosti však ovládl policajt.
Byla tady, Kristýna, ztělesněná otázka, kořist. Půjde za ní, i kdyby ho to mělo stát život. I za tu cenu, že by o život měl

přijít pan Likt.
Ano, tak je to správné. Tak by s tím pan Likt souhlasil.
"Je to správná chvíle," odpověděl černošce. "Ale ne na to, abych utekl."
Přicházela k nim Elynor. Černošky si nevšimla, jako by byla vzduch.
"Pobavil jste se, Salzmanne? Lampona jste jistě dobře znal... Doufám, že se vám dnes při práci nebudou třást ruce."
Opodál stáli dva muži z Herbertovy osobní stráže.
S útěkem to nebude tak snadné, ani až opravdu přijde ta správná chvíle.

Kapitola patnáctá

1.

Alf se přiblížil protivníkově kabině na nějakých pětadvacet, třicet metrů. Akcelerační pedál tiskl až na podlahu. Uháněl tak rychle, že lyžina lineárního motoru chvílemi překonávala odpor vzduchového polštáře a třískala o kolej, vozík nadskakoval a vodicí rolny dostávaly skutečně zabrat. Kontrolní světlo na palubní desce křičelo šarlatem. Jasně před sebou viděl široká záda v hnědé kožené bundě, vyčnívající nad opěradlem sedadla hyattu jako val a otep tmavých vlasů, která obvykle splývala na límec, teď vlála v náporu vzduchu, nápor byl tak silný, že vlasy se větrem rozčísly na několik pramenů a trčely mu kolem hlavy jako křečovitě roztažené chvějivé prsty. Bylo znát, že chlápek se rychle učí zacházet s řízením, protože Alf už musel o každý další metr bojovat. Uprchlíkův vozík se občas zle zahoupal, zejména na výhybkách, výkyvy však byly pokaždé menší.
Než ho chytím, parchanta šikovného, pomyslil si Alf, bude z něho monorailový závodník.
Tím líp. Aspoň nebudu mít tak špatný pocit, až ho sejmu.

2.

Pronásledovaný, který dosud netušil, že po něm někdo jde, se ohlédl.
Snědá tvář, vyděšené oči, záblesk zubů mezi rty.
Trvalo to zlomek vteřiny. Vrah se nahrbil nad řízením a přidal. Pochopil, že pronásledovatel do něho chce narazit.
Těžko říci, kdo teď byl ve výhodě, pronásledovaný nebo pronásledovatel. Oběma šlo o všechno, jako při každé srážce. Život může ztratit ten, kdo narazí i ten druhý. Alf riskoval, aby někomu život vzal, kdežto prchající chlap si chtěl zachránit kůži. V obou se otevíraly poklopy skrývající staré instinkty bojujících zvířat. Je touha po sebezáchově silnější, než touha zabít? I v Alfovi vězely obranné instinkty. Vždyť stačilo, aby zvolnil tempo a nemuselo se mu nic stát. Pudy tedy byly proti němu, kdežto protivníka pomáhaly mobilizovat.
Vzdálenost mezi oběma kabinami se teď ustálila na nějakých patnácti metrech. Pronásledovaný se znovu ohlédl. Vlasy ho za to potrestaly políčkem. Alf spatřil snědou masku, tvář bezvýraznou, dalo by se i říci tupou. Byla to obranná stěna, kterou se tetelila měkoučká a teploučká lidská duše. Vrah, který právě zabil nevinného člověka? To zajisté, avšak zároveň to také byl člověk, který v sobě nosil vědomí zkušenosti. Sahalo do prožitků dítěte, k prvním a nejsilnějším láskám, k nadějí a strachům, ke vztahům se stovkami lidí, přátel i známých, k předivu lidské sounáležitosti. To vše se teď shluklo do kompaktního útvaru, možná podobného koncentrované energii, ze které vytryskl před osmnácti miliardami let vesmír, sevřelo se do útvaru komprimovaného tlakem hrůzy z nebytí. Prchající se snažil zachránit toto všechno před zánikem, zoufale a úporně, protože neznámý host jeho duše mu nalhával s přesvědčivostí, jaké je pouze on schopen, že na tom záleží další osud Všehomíra.
Alf dál pomalu oddychoval, lidský stroj v něm vrněl v nízkých obrátkách. Chladně uvažoval. Věděl, že monorailová dráha na křižovatce nad pátou okružní prudce mění směr, aby se připojila k hlavnímu tahu. Často projížděl tou esovitou spojkou maximální možnou rychlostí s vypnutou pojistkou, kdy magnetické siločáry ztrácejí svoji atraktivitu a vůz kvílí, jak se vodicí rolny dřou o kolejnici. Věřil, nebo aspoň doufal, že protivník neví nic o pojistném systému, který před odbočkou automaticky zmírní rychlost kabiny. On sám pojistku vytrhl a bude muset také brzdit - v této rychlosti by se kabina nutně musela z dráhy utrhnout. Automat bude brzdit silněji. V tom okamžiku bude mít Alf šanci protivníka dostihnout.
Minuli shluk bublin teď už zrušeného Centra vysokých technologií a blížili se k hrotité věži Chrámu Nanebevstoupení. Pak je od střetu bude dělit už jen několik vteřin.
Věž se mihla kolem, jako by to byl napřažený bič.
Alf se zhluboka nadechl. Tlak vzduchu mu naplnil ústa. Cítil ho na tváři, vtlačoval mu líce, trochu ho i oslepoval. Dříve, když podnikal takové honičky s kamarády, si vždycky bral brýle. Teď musel trochu sklánět hlavu, aby unikl hlavnímu náporu. Kabina neměla žádný ochranný kryt, byla konstruována pro vlídné tempo, ne pro takové závody.
A už to bylo tu.

3.

Alfovi se zdálo, že někdo proti němu červený hyatt vystřelil, tak velký byl rozdíl v rychlosti! Chlap nečekal, že brždění automatu bude tak silné a záda se setrvačností na chvilku odlepila od opěradla. Alf zahlédl napájecí konektor na zádi jeho kabiny, vypadal trochu komicky, jako řitní svěrač. Znovu se rozepřel levou nohou o podlahu, pravou zlehka tiskl brzdový pedálu, a příď jeho vozu udeřila do protivníkovy zádi. Vpředu se ve slunci zablýskla kolejnice, uhýbající prudce vpravo.
Pak sešlápl brzdu naplno.
Náraz byl tak prudký, že vrahovi odtrhl ruce z řídících senzorů. Záď hyattu se nadzvedla. Alf se opíral o brzdu. Přetížení bylo tak silné, že ho zabolela levá noha i obě ruce. Nespouštěl oči z vlající hřívy před sebou. Vodicí rolny hyattu se

ještě marně snažily udržet se kolejnice, náraz zezadu byl příliš silný. Červená kabina se odlepila od kovového podkladu, vznesla se do vzduchu, pomalu se stáčela vlevo a člověk, který v ní seděl, vypadl ven.
Alf zaslechl jeho výkřik. Stiskl pravou pěst. Prsty se mu zabořily hluboko do pěnosilikátového polštáře senzorového řízení. Rychlost Alfovy kabiny klesala. Kontrolní světlo jako by zhnědlo, červená přecházela do zelené. Jel stále ještě příliš rychle. Snese kabina takovou rychlost v prudké zatáčce? Světlo ještě není zelené, to opravdu ne! Zadoufal, že kontrolní systém monorailu počítá s nějakou rezervou. Třeba se dostal do zóny technologické tolerance! Pokud je podvozek v pořádku, vydrží. Když ne...
Podíval se stranou. Vykolejený vůz i člověk vyvržený ze sedadla teď opisovali balistickou křivku definovanou bodem života na začátku a bodem smrti na konci. Vědomí i nevědomí mělo brzy splynout v jednotu zániku.
Podvozek zakvílel, ozvala se rána a kovové cinknutí. Těsně kolem Alfovy hlavy proletěl lesklý projektil, jedna vodicí rolna se utrhla. Alf ucítil, jak nestabilní je najednou jeho vůz. Pořád ještě brzdil, jel už docela pomalu, kontrolní světlo bylo konejšivě zelené, zato se rozsvítily červené kontrolky podvozku a kabina se zoufale kymácela.
Opsali čtvrtkruh, byl před nimi druhý, na opačnou stranu. Alf usoudil, že se utrhla pravá, tedy vnitřní, více namáhaná rolna, a že ta zbylá nyní bude v levé zatáčce spolupracovat s odstředivou silou. A opravdu, kabina se zklidnila, visela na levé rolně jako na háku. Podíval se vpravo. Dráha hlavního tahu byla plná kabin. Zaslechl sirénu policejního vozu, který si razil cestu na hlavním tahu. Bylo vidět, že kabinky hledají únikovou cestu a propadají se o patro níž do parkovací dráhy. Ohlédl se a také za sebou spatřil modrou kabinu dopravní policie s rozzářeným majákem. Policajti si ho hezky mezi sebe sevřou a pak si ho podají.
4.
Policejní vůz přijíždějící zprava mu bezděčně vyklidil dráhu, protože jinak by se musel zastavit a dávat přednost kabinám na hlavním tahu.
"Odstavte vůz, odstavte vůz," ozval se hluboký syntetický hlas z reproduktoru palubní desky. "Odstavte vůz, odstavte vůz," opakoval. Policisté, kteří jeli za ním, také spustili sirénu. "Odstavte vůz!"
"To určitě," řekl Alf. Věděl ale, že policisté mají prostředky, jak jeho kabinu zablokovat. U skleněné výškové budovy Simonovy věže je kontrolní bod. Tam ho blokační výhybka odvede na parkovací dráhu a zastaví ho. Každých dvě stě metrů hlavního tahu je takový kontrolní bod. Musel se rozhodnout během několika vteřin, co udělá.
Rozhodl se.
Udělal to, co rozhodně nebylo správné a co by ani udělat nešlo, kdyby nebyl dezaktivoval pojistku: zastavil kabinu na hlavním tahu. Ohlédl se. Policisté v modré kabině byli tři, jeden seděl vedle řidiče, druhý se zvedal na zadním sedadle a hrozil pěstí. Řidič modrého vozu teď musel vzepřít brzdu a policista, který povstal ze sedadla, přepadl dopředu. Alf zaslechl smích. Na terase vysokého domu s gotickým zdobením odlitým z mikrobetonu stáli nějací mladí lidé, děvčata a kluci ve věku Ireny, pozorovali honičku a mávali na něho. Havárii nemohli vidět z místa, kde stáli, a mysleli si nejspíš, že Alf je nějaký opilý hejsek, který vyvádí bláznivé kousky na monorailu.
"Jsou to jenom policajti, zasraný blbí policajti," povykovala holka v kombinéze, která vypadala jako stromová kůra.
To je pravda, pomyslil si Alf. Jsou to jenom policajti. Když se jim vzdá, bude možná mimo nebezpečí. Odvezou ho na stanici, napaří mu pokutu, dezaktivují jeho oprávnění řídit monorail. Pak ho pustí.
A on bude na určitém místě v určitý čas, jako asfaltový holub vystřelený před ústí namířených brokovnic.
Podíval se dolů.
O tři metry níže na parkovací dráze stála kabina, obsazená tělnatým pánem a paní v květovaných šatech.
"Odstavte vůz," opakoval syntetizátor v palubní desce.
Alf se vysoukal ze sedadla, přehodil nohu přes okraj kabiny, pak druhou, pověsil se za ruce a skočil.
5.
V pádu zahlédl hlavu zvrácenou dozadu, vyděšené oči a temný otvor úst mezi tučnými lícemi. Barvotiskové květy mu proletěly zorným polem. Dopadl nohama těm lidem na zadní sedadlo a oběma rukama objal mužovo měkké tělo.
Zadoufal, že se ten pán pevně drží. Žena začala křičet o pomoc.
"Policajti jsou blbíí," ozýval se shora jásot. Křik vzápětí zanikl v jekotu sirény policejního vozu.
"Promiňte, nechtěl jsem vás vylekat," řekl Alf do rudého obličeje ječící ženy. "Jeďte," poručil pánovi. Když se pán k ničemu neměl, rozkřikl se na něho. "Jeď!" Zaťal mu prsty do ramen. Jistě mu nezpůsobil velkou bolest, pán ovšem ne zvyklý na žádnou bolest, vyjekl a poslechl. Kabina se rozjela v důstojně pomaličkém tempu. "Přidej! Vezmi to vpravo!"
Pán poslechl a kabina vjela do pseudogotického portálu průjezdového tunelu. Alf zahlédl rozšklebené tváře chrličů, byly to obličeje okopírované ze skutečných katedrál, obličeje znázorňující ztělesnění děsů lidí, kteří byli už po celá staletí mrtví. Alf by jim dal jinou podobu. Třeba podobu snědé masky, vroubené vlasy, pročesanými větrem. Vroubené svatozáří, protože každý mrtvý je svatý, neschopný hříchu i nesprávnosti, která pro Alfa byla hříchem nejhřišnějším.
"Jeďte, neublížím vám," pobízel teď už zase zdvořile tělnatého pána. Žena přestala ječet, snažila se dívat vpřed, oči jí však pořád k němu ujížděly. Pak řekla:
"Vy jste mladý pan Likt, že?"
"My se známe?"
"Váš obličej..."
Ten můj obličej, pomyslil si Alf.
"Znám vás ze synova vyprávění. Vy asi budete stejný ptáček, jako on!"
"Mladý Likt, no ovšem!" podotkl tělnatý pán. "Tak to jsem doma. Vy opravdu děláte čest takovému jménu, takové rodině! Ještě štěstí, že se vaši páni rodiče hanby nedožili."
Vyjeli z tunelu. Dráha směřovala k tahu nad třetí okružní. Tam už se to modralo policejními vozy. Za nimi se ozvala siréna a zněla z ústí tunelu jako z trouby posledního soudu.

Policejní vozy byly i na této dráze.
Padla na něho únava.
Honička brzy skončí.
6.
"Likte! Skočte!"
Tak zaujatě byl zahleděný na policejní vozy, které mu zahrazovaly cestu, že si ani nevšiml kabiny, která se odpojila z hlavního tahu, zamířila k němu v protisměru a zastavila. Ohlédl se na Rodiera.
Do jeho vozíku něco narazilo. Úder byl tak prudký, že se mu hlava zvrátila nazad a praštil se do zátylku o opěradlo sedadla. Policejní vůz už byl tady! Připojil se drapákem na jeho napájecí konektor v zádi kabiny. Oba vozy teď připomínaly kopulující ploštice.
"Skočte!" křičel Rodier.
Obě kabiny od sebe dělily dva metry a pod nimi byla třicetimetrová propast. Má znovu riskovat? Vrah Lipofa je mrtvý, a on sám? Má ještě něco nějaký smysl? Rodier mu podával ruku. Vstal a podíval se na policisty. Byla to komická situace. Jeden policajt ho chce zachránit před druhými policajty. Ti se dívali na Rodiera v civilu a křičeli na něho.
"Pokračujte v jízdě! Nerušte úřední výkon! Pokračujte!" Jeho kolega burácivě nadával.
Alf skočil.
Už se mu to nepovedlo tak dobře, jako prve, kdy skákal rovnou pod sebe. Chtěl skočit zase rovnou do vozu, při odrazu se mu noha smekla, takže chodidlem narazil na trup Rodierova vozu. Trup mu setrvačností letěl dopředu, bolestivě se praštil do hrudi a už klouzal po hladké skořepině. V poslední chvíli se zachytil rukama pěnového okraje kabiny. Trup se mu komíhal nad propastí. Marně se snažil rukama vytáhnout nahoru, marně vykopával do výšky nohu, aby ji zahákl. Byl příliš unavený. Policisté přestali křičet. Zaťaté prsty mu klouzaly po hladkém povrchu pěnového čalounění. Tiskl je tak silně, jak jen dovedl, aby se mohl zachytit plastiku pod čalouněním. Vrstva byla příliš tlustá a měkká. Síla z něho vyprchávala jako voda z děravého vědra. Ještě chvilku a nezbyde jí ani kapka.
"Jeďte," zasípěl a Rodier poslechl.
Prsty levé ruky mu už povolily. Visel teď jen za jednu ruku.
Takže takové to je, když člověku zbývá vteřina života, pomyslil si.
Pustil se.
Do boku mu vjela prudká bolest. Vozík v tu chvíli už vjížděl do tunelu a padající Alf dopadl na hranu jeho ústí. Instinktivně hrábl pravicí vpřed a zachytil se vzpěry kolejnice. Kopl nohama do prázdna. Tentokrát se mu to podařilo, zahákl se chodidlem a vyšvihl se o půl metru dopředu.
"Dělejte, dělejte!" pobízel ho Rodier.
"Vaše počínání je nezákonné," hulákal nějaký policista do megafonu. Už se vzpamatoval z úleku. "Vyzývám vás..."
"Běž do hajzlu," odpovídal mu Rodier.
Alf si klekl na surový beton podlahy tunelu. Třásly se mu nohy a měl pocit, že už nedokáže udělat sebemenší pohyb.
"Pospěšte," křičel Rodier.
Z posledních sil vlezl za ním do vozíku.
Rozjeli se. V tunelu bylo ticho, vzduch příjemně chladil. Ústím na druhé straně budovy vnikalo světlo a ředilo tmu. A dál... Co bude dál? Policajti? To jistě. Přestupem do protisměru je setřásl na dvě, tři minuty. Pak všechno začne znovu.
7.
Zastavili.
"Vyskočte!" houkl na něho. Po pravé ruce měli vchod pro technickou obsluh "Já je zastavím. Vy se zatím ztratíte."
"Díky. Jak jste mě našel?"
Rodier se ušklíbl.
"Policejní hlášení. Vaší honičky je plný éter. Člověče, co se to stalo u vás doma?"
"Jednou vám to povím. Kde máte Lampona?"
"Ztratil se. Hledám ho po celém městě. Chtěl zřejmě něco udělat na vlastní pěst. Vy mladý kluci jste všichni stejný. Nechápu, proč se na vás nevykašlu."
Alf mu podal ruku.
"Díky."
Rodier se rozjel k nejbližšímu parkovacímu místu.
Plechové dveře s opráskaným nátěrem byly odemčené. Někdo na ně neuměle namaloval oběšené dítě s pupeční šňůrou vhrouženou do oka lebky. Otevřel je a vběhl do úzké chodbičky spoře osvětlenou pracovními lumifory, uzavřenou dalšími plechovými dveřmi. Vzal za kliku. Dveře byly zamčené. Několikrát jimi marně zalomcoval. Ustoupil a vypálil proti klice tvrdý boční kop joko-geri. Zrezivělý zámek pukl, dveře se s třeskotem rozlétly a Alf se ocitl na špinavém schodišti.
Budova byla zřejmě už dlouho opuštěná a sloužila za noční brloh bezdomovcům. Prázdné pelechy z hadrů a zbytků kartónových krabic páchly nemytou člověčinou. Obyvatelé tohoto místa si nadělali hnízda s jasně vyznačenými hranicemi. Na stěnách spatřil groteskní obrazy, převážně znázorňující milování a vraždu, ze stejné výtvarné školy, jako byl obrázek na vstupních dveřích. Byly tu i nápisy v neznámých, možná dokonce neexistujících abecedách.
Seběhl o půl patra níže, pomalu a opatrně, aby se v té změti nesmekl. Jedna obzvlášť velká hromada hadrů ožila a vynořil se z ní do půl pasu nahý černoch. Když spatřil Alfa, vycenil zuby ve šklebivém úsměvu a napřáhl po něm ruce. Alf po něm střelil nohou a zasáhl ho přímým kopem mae-geri do brady. Černoch se po zádech řítil dolů schodištěm. Dole na podestě to žuchlo.
Černoch se probral z otřesu, klekl si, pokyvoval hlavou a něco mumlal. O patro níž se ozvaly nějaké hlasy. Shora ječely

policejní sirény. Pak zmlkly. Rodier se zřejmě ujal své nové role žehliče malérů.
Hlasy se zdola blížily.
V ohbí schodiště se objevili první feťáci a somráci, někteří drželi v rukou kovové pruty s bodci na konci.
8.
Do popředí ve prodral vysoký chlap, svalnatý, do půl těla nahý, s hlavou zcela oholenou. Na sobě měl přiléhavé kalhoty z hadí růže, kovové nákoleníky a vysoké boty s ocelovými špičkami. Zelené tetování mu krylo tvář, levé rameno a plec. Alf v přítmí rozeznal kaligramy Humano-umranského svazu.
"Mír všem," oslovil ho Alf svazovým pozdravem.
Muž si ho nedůvěřivě prohlížel.
"Mír," odpověděl muž na půl úst. Pokročil o několik schodů výše. "Rozdělená tvář... Slyšel jsem o tobě. Ty jsi Alf Likt."
"Jde po mně policie," řekl Alf. Kdyby jenom ta, pomyslil si.
"Nepatříš sem. Odejdi."
Ostatní nesouhlasně zahučeli. Nehodlali se jen tak snadno vzdát kořisti.
"Nemám kam."
"Jdi tam, kam patříš."
"Nepatřím nikam."
"To je osud rozdělené tváře."
"Rozdělil mi ji dropaut."
"Jdi tedy mezi ně."
"Byl jsem mezi nimi často... A žádný to nepřežil."
"Zabíjel jsi. Dával jsi smrt. Teď přišla řada na tebe."
Alf si ho pozorně prohlížel. Nezdálo se mu, že je nebezpečný. Na ramenou mu však seděla únava a smutek a poté, co tak snadno vyřídil černocha jediným kopem se mu už nechtělo zápasit. Navíc bylo zřejmé, že ani jeho protivník se do střetnutí nežene. Hrál nesnadnou hru, ve které mu šlo o zachování tváře a vůdčí role ve skupině.
"Možná. Možná bych se mohl i vykoupit," řekl mu Alf.
"Jak?" zajímal se muž.
Alf vytáhl z kapsy pneumatickou injekci.
"String," řekl. "Je skoro plná. Mohla by vás zajímat."
Znovu se ozval hukot a dav děsivých postav se zavlnil. Muž se hněvivě ohlédl a hučení se zmírnilo, neustalo však docela. Natáhl ruku.
"Dej mi to."
"Proč tobě?"
"Komu jinému? Říkají mi Markýz. Já jsem tu pánem."
"Opravdu? Myslí si to všichni? Jen řekněte, má jenom Markýz právo na ráj?" oslovil Alf muže s kovovými špičáky.
"Myslí si, že má právo na všechno!" křikl někdo vzadu.
"Je to pravda?" usmál se Alf.
"Ovšem, že je to pravda!" vykřikl Markýz.
"Mohla to být pravda včera, nebo ještě dnes ráno. Co na tom? Pravda se musí pořád obnovovat," řekl Alf.
Rozpřáhl se a hodil injekční pistoli do nejhustšího davu.
"Jděte a najděte svoji pravdu," křikl na ty, kteří ho už nemohli slyšet, protože se rvali hůř než psi..
9.
Alf předpokládal, co se bude dít, ale nemyslil si, že to bude tak strašné.
Měl za sebou četné zápasy s transmutanty. Vždycky to byly boje dvou jedinců, dvou vůlí, dvou dovedností, dvou silových struktur.
Na schodišti se rozpoutala řež všech proti všem. Pistole byla ještě ve vzduchu, když první kovový špičák vjel do první lidské hrudi. Alf si všiml, že injekce padla do rukou pomenšímu vychrtlému chlapíkovi. Pustil ji, jako by byla ze žhavého železa; věděl, že by ji nedokázal uhájit ani vteřinu a že pro něho znamená smrt.
I tak znamenala.
Dřív, než se jí stačil zbavit, čepel nože jeho souseda mu projela hrdlem.
Řev proměnil šachtu schodiště v jícen sopky. Markýz stál o několik stupňů pod Alfem a hleděl na to divadlo. Pak se pomalu k Alfovi obrátil.
"Dělal jsem všechno proto, abych tomu zabránil. Ve všech těch lidech je smrt a tys ji pustil ze řetězu."
Nebyla to výčitka, spíš konstatování zjevného faktu.
"Je v nás všech, Markýzi. Každý je ustrojen k zabíjení, a jenom proto, že se obává vlastní smrti, zpravidla nezabíjí. Pak se něco stane a je z něho transmutant. Může to potkat tebe právě tak, jako mě."
Klubko rváčů se valilo schodištěm dolů, barvilo ho na rudo a zanechávalo za sebou svíjející se postavy raněných a umírajících.
"Naposledy jsem viděl něco takového před lety," říkal Markýz tiše. Alf si uvědomil, že Markýz je o hodně starší, než on. Když se k němu přiblížil, spatřil hluboké vrásky na jeho tváři. "Bylo to v době, kdy lidi a umrani se navzájem zabíjeli. Tenkrát jsem si myslel, že ještě zbývá nějaká jiná cesta. Proto jsem se přidal ke Svazu."
"Každý měl nějaký jiný důvod. Já nechtěl být jenom člověkem," řekl mu Alf. "Nemuselo se to stát. Proč jsi mě nenechal na pokoji? Proč jsi mi nedal azyl? Potřebuju jen trochu času. Nic jiného bych nechtěl, jenom pár dní."
"Právě pro tohle..." ukázal na rváče. "Nenechali by tě tu. Oni by tě zabili. Slyšel jsem o tobě hodně, Likte. Říká se, že na

tvou hlavu je cena."
"Kdo ji vypsal?"
"Zájemců je víc. Sám nevím, kdo to je. Povídá se tolik věcí... Některé jsou ze začátku úplné nesmysly, postupně se z nich stává skutečnost. Nesmyslná."
Bitva se ztrácela někde v hlubině.
"Nic proti tobě osobně nemám. Můžeš odejít, jestli chceš."
"Řekl jsem ti, že nemám kam. Jenom tam dolů," odpověděl mu Alf. "Ve městě se něco stalo. Padly první výstřely."
"Kde se tu vzaly střelné zbraně? Copak přestala fungovat kontrola?" podivil se Markýz.
"Ano. Někdo mě chtěl zabít, zastřelit. Nevím, co to má znamenat."
"Jestliže skončila kontrola, může to znamenat jenom jedno: bude válka..."
"Je to nesmysl, který se také může proměnit ve skutečnost," mínil Alf. Kývl dolů bradou. "Proč nezasáhneš? Proč neděláš pořádek?"
"Něco se děje ve městě, něco se děje i v mém klanu. Jakoby všichni čekali změnu. Už dvě noci jsem nespal. Zabili by mě ve spánku. Mohl bych odejít? Sotva. Ani já nemám kam jít."
"Do zóny," ušklíbl se Alf.
"Tam nepatří nikdo z nás. Padli jsme příliš hluboko. Je to stejné, jako kdyby měly do zóny odejít trosky domů Sardenu. V každém z nás vězí jeden neviditelný OVUT."
"Proč to všechno je? Chtěli jsme jít svou cestou a nakonec nám zbylo tohle: schodiště mokré krví, které vede dolů."
Vešli do haly, ozdobené sochami žen v antických řízách s hudebními nástroji v rukou. Alf si uvědomil, že jsou ve foyer divadla Olympie. Kdysi sem chodíval s rodiči, způsobný chlapec stísněný ve tmavém obleku, s košilí, která ho dřela do krku. Sledoval příběhy, které mu byly cizí a poslouchal hudbu zaniklého světa. Připadalo mu to všechno marné a zbytečné. Teď je tu zase a jako tenkrát pozoruje divadlo: rvoucí se horda vpadla hlavními dveřmi do hlediště. Bylo pusté, křesla v parteru už dávno někdo rozštípal a proměnil na otop, jen v lóžích nějaká zbyla. Cáry lumiforových fólií visely ze stěn. Opona jeviště byla napůl utržená a odkrývala pohled na zbytky kulis, znázorňující nějakou zahradu se stříhanými keři a vodotrysky.
Rváči se rozdělili na několik skupinek, podél stěn se plížili ti, kteří se pokusili rvačce utéct. Když spatřili Markýze s Alfem, psovsky se hrbili a snažili se jim přiblížit, v naději, že u nich najdou ochranu.
Bylo tohle divadlo, nebo skutečnost? Předvádělo se tu něco, nebo to byl život? A jak to bylo tenkrát, kdy Alf s Laurou seděli v hledišti a dívali se na herce, odříkávající slova, jež pro ně napsal někdo jiný a snažili se vydolovat z duše vášně, kýmsi vložené?
Na zemi leželi mrtví, byl to tedy život.
Skupiny zbyly jen tři, dvě se brzy rozpadly a zůstala jediná. V ní nabyl vrch štíhlý mladý muž se zjizvenou tváří, ozbrojený dvoumetrovou holí. Hbitě odrážel útoky železných prutů a uštědřoval prudké rány a přesně cílené bodance. V krátké chvíli se mu podařilo skupinku rozprášit.
V sále nastalo ticho.
"Vyhrál jsi, Baghýro," řekl mu Markýz. "Chceš zápasit se mnou? Nebo s ním?" kývl na Alfa.
"Jenom jsem se bránil, Markýzi," odpověděl Baghýra a hodil hůl na zem. "Nikdy jsem si nemyslil, že vůdcem bys neměl být ty."
"Nejlíp jsi obstál v zápase."
"To neznamená, že bych mohl jiné do zápasu vést. Nemohu být vůdce, protože nechci být vůdce."
"Kde je ta stringová pistole?"
Ze šera se vyplížil nevzhledný mužík, který podle všeho se rvačce vyhnul a jenom se mu podařilo nějak uchňapnout předmět, který byl záminkou pro všechny ty násilnosti.
"Tady je. Patří tobě, Markýzi."
Markýz ji od něho převzal a podával ji zpátky Alfovi.
"Je tvoje, Likte. Splnila svoji úlohu. Pomohla obnovit řád."
Ovšem za jakou cenu, ptal se Alf v duchu. Bože, za jakou cenu!
"Nech si ji. Měl by ji mít ten, kdo je tady vůdcem."
Markýz se pousmál a zastrčil injekční pistoli do kapsy. Pak řekl:
"Teď pomůžeme raněným. Chceš opravdu zůstat s námi, Likte?"
"Potřebuju si trochu odpočinout a pár věcí si rozmyslet. Budu rád, když mě tu pár dní necháte s vámi." řekl Alf.
Měl bych poděkovat za to, že zase někam patřím.
Sem, mezi spodinu na nejhlubším dně. Bylo to smutné nebo komické? Neuvažoval o tom. Všichni mu připadali neskuteční.

Kapitola šestnáctá

1.

Kristýna byla tady, v labyrintu siCaldova království, pod přímým dohledem místodržitele Herberta a šéfa palácové stráže Bogdana!
Salzmann pracoval spolu s Elynor do večera takřka beze slov. Ani mladá žena nebyla ve své kůži. Jistě jí otřásla děsná podívaná, kterou jim uchystal Struan siCalda.

Večer bylo v siCaldově království živo. Salzmann si všiml, že hodně povědomých tváří zmizelo a objevili se noví lidé. Některé odhadoval na lidi ze zóny. Proslechlo se, že Herbert vyklízí svoji pracovnu. Jestliže Roginski zvedl kotvy, a tahle zvěst se potvrzovala ze všech stran a zdrojů sardenského polosvěta, siCalda nebude čekat déle, než je nutné. Každému bylo jasné, že Sarden končí. Na válku nevěřil nikdo. Přetvářka a lež pro ně pro všechny byly normálním způsobem komunikace a připadalo jim přirozené, že umrani, kteří potřebují lokalitu Sardenu pro skládku svého technologického odpadu, vytvářejí informační mlhu, ba bouřkové mraky s klikatými blesky dezinformace.
Salzmann se opatrně poptával na tu ženskou, co byla dole v garáži. Ani Zihong, ani Tubie či kdokoli jiný mu nedokázal dát uspokojivou odpověď. Byla to prostě ženská, prý z okolí samotného pana Struana siCaldy.
V noci ho Tubie zahrnula výčitkami.
"Nešlo to, viděla jsi sama!" vykrucoval se.
"Ty jsi nechtěl utéct!"
"Neboj se, utečeme," sliboval jí neupřímně. "Já mám umranskej čuch. Přihořívá, ale nehoří. Smradu tady není ještě dost. Bude hůř, slibuju ti. Potom utečeme."
"Ten první slib ti věřím," zabručela černoška, objala ho a přitiskla se k němu, jako by to mělo být naposled.
2.
Ráno odešel Salzmann do práce. Elynor do sálu přišla až za půl hodiny. Zavřela za sebou dveře a opřela se o ně zády.
"A je to," řekla. "siCalda končí. Dnes ráno odnesli zbytek elektroniky. Odposlech nefunguje."
"Věří siCalda těm pitomostem o válce?"
"Nesejde na tom, čemu věří a čemu ne. Většina obyvatel Sardenu tomu uvěřila. Co by tady siCalda dělal, mezi prázdnými zdmi? Parazit potřebuje hostitele, to je stará pravda."
"Co bude s tímhle..." ukázal Salzmann kolem sebe rukou na regály s fety. "Rád bych viděl, jak to stěhují přes kontroly v pasážích!"
"O to nemějte starost. siCalda by dovedl propašovat i OVUT."
"Proč to nechává až na konec?"
"Nemám ponětí. Doslechla jsem se, že něco chystá. Že..." Zmlkla, jako by si na něco vzpomněla. "Prostě, že Lamponova poprava byla jen generální zkouška."
"Chce zase vypustit dropauta! Kristepane, jak to ale dělá?"
"To byste měl vědět nejlíp vy!"
"Nás posílala do akce paní Vivianová," řekl Salzmann a ukázal si na místo na ruce, kde nosíval komunikační kroužek. "Ona, nebo Wenda nebo jiná sekretářka oznámila adresu a my jeli na plac. Někdy zbytečně, někdy na ostro, jak kdy. Řeknu vám, Elynor, že potom, co jsem viděl tam v garáži... Lampona s tím druhým... Ne, nevím, jestli bych to ještě dokázal dělat. Rád bych věděl, co by na to řekl pan Likt."
"Copak jste nikdy neviděl roztrhané lidi a krev?" zeptala se drsně.
"Samozřejmě, že viděl. Bylo to, abych tak řekl, zevnitř. Ne jako divák, rozumíte mi?"
"Rozumím," vydechla. Zdálo se mu, že se v hovoru dostali nebezpečně blízko jejímu bazálnímu traumatu, jak hezky říkal doktor Eis.
"Proč jste neutekl?" zeptala se ho znenadání.
"Proč bych měl utíkat?" pokusil se vykličkovat.
"Nenechte se vysmát. Mám tu osobu přečtenou. Dělala tady matraci dlouho, aby si omotala každého kolem prstu."
Ať mluvíte s kterou mluvíte, vždycky je to stejné, napadlo Salzmanna: ona je svatá a ostatní jsou kurvy.
"Má to tady prošmejděné. Ví, kudy odsud vyklouznout. Přes garáž, spojkou do pekláje."
"Vy jste tudy někdy šla?"
"Ne. Kápněte božskou, proč jste neutekl?"
Možná, že chtěla slyšet kvůli vám, Elynor, a byla by to částečně i pravda. Prozradil zatím tu větší část pravdy.
"Viděl jsem tu Kristýnu. Tu, která mi ukradla komunikační náramek."
"Kristýnu?" podivila se. Vysvětlil jí, o koho jde. "Aha, myslíte tu skutečnou prostitutku Alici Skorkowskou. Z ní se stala velká šajba. Sám siCalda ji chová jako v bavlnce. Patří do jeho osobní skupiny."
"Spí s ní?" podivil se Salzmann. Zasmála se.
"Jste blázen. Struan siCalda souloží s duchem císaře Napoleona."
Po tom, jak ho viděl, Salzmann nedovedl odhadnout, do jaké míry to Elynor myslí žertem.
"Co o ní víte?" zeptal se jí.
"Nic. siCaldovi nějak a něčím slouží. Jinak by tu nebyla. Tím moje vědomosti končí."
"Kde začínají, Elynor?"
"Hodina pravdy, co? Když odmontovali odposlech..."
"Proč ne?"
"Tak tedy pravdu. Jde o string. A o dropauty."
3.
"Leccos o tom vím, ale ne všechno," řekla Elynor. "siCaldovi záleží v poslední době jenom na stringu. Všechny ostatní kšefty pustil Roginskému. Prostituci, i tu vaši robotickou," dala najevo, že ví o jeho návštěvách MEGASEXU, "obchod s pašovanou umranskou technologií, ostatní narkotika. Struan siCalda, to je dlouho string, nic jiného."
"Jakou souvislost se stringem má můj kecafon?" zeptal se ironicky. "A Kristýna, tedy Alice... Skorkowská, jmenuje se tak?"
"Nevím," řekla. "Zato jsem si dnes už jistá, že string má s transmutací přímou souvislost."
"Blbost. Znám lidi, kteří berou string. Jsou to lidi, žádní dropauti. Dokonce i děvče, se kterou chodí pan Likt..."

"Irena Kassarová. Ano, vím, že bere string," řekla Elynor. Její tvář více než kdy jindy připomínala masku vyřezanou z kaučuku. Ještě chvilku a rozsype se mi tu.
"Tak vidíte. String je jedno a transmutace druhé."
"Byly doby," řekla ztěžka, "kdy aplikace stringu měla okamžitě za následek transmutaci. To byl ten původní, čistě umranský string."
"Jak to víte?"
"Neptejte se," osopila se na něho. Chtěla být snad i hrubá, nejistota v očích ji však zrazovala. "Pořád to vaše proč a jak! Prostě, je to tak. Druhá generace stringu působila transmutaci až za nějaký čas. U někoho to působilo dřív, u jiného později. To byl string připravovaný z mrtvých mozků. Až ta současná vývojová generace je bezpečná. Proto znáte tolik narkomanů, kteří se v klidu procházejí po ulici."
"To je jen teorie," řekl pochybovačně.
"Kdepak. Fakta. Vím o distribuci drogy hodně. Struan siCalda registruje injekční pistole. Už několikrát jsem se dostala k jeho záznamům. Narkomani mizejí... Jejich odchod ze scény se časově kryje s registrovanými případy transmutace."
"Co o nich víte?"
"Docela se vyznám v informačních sítích... Váš přítel poručík Rodier má pěknou a snadno dostupnou databázi."
Přešla k operačnímu stolu a opřela se o něj rukama.
"Podle mé hypotézy string připraví organismus člověka k transmutaci. Potom se nějakým mechanismem v organismu něco stane, odstartuje se nějaký proces a člověk se promění v dropauta."
"Jakým mechanismem?"
"Je to zásah zvenčí. Kdo ho dělá, a jak? Na to musím přijít. To je můj úkol. Co když se string dostane ven? Co když tohle," kývla bradou na regály s kontejnery, "je jen další laboratorní zkouška? Proč sem nedopravili nový fetus? Co když někde chystají velkovýrobu umělého stringu čtvrté generace? Kolik se zatím objevilo dropautů? Sto? Dvě stovky? Co když jich bude do roka dvě stě tisíc a nejen v tomhle městě, třeba se rozšíří po celé zóně? Dovedete si představit, co by se s ní stalo, kdyby ji zachvátila epidemie transmutace? Ke konci století SA bojovalo s mezinárodními sítěmi pašeráků opia, kokainu, heroinu. Co když se ta historie bude opakovat?"
"Co jste zač, Elynor? Kdo jste? Jak jste se tu octla?" zeptal se jí.
"Co si o mně myslíte, Salzmanne?" zeptala se ho oplátkou.
"Tohle je otázka, jakou chlapi nemají rádi."
"Proč?"
"Nutí je žvanit nebo mluvit pravdu. To první je štve a to druhé nevede k ničemu dobrému, ve většině případů."
"Myslíte si o mně něco hrozného?" ušklíbla se.
"Už je to tady."
"Tak do toho, když už jsme v tom."
"Dobře. Budu mluvit pravdu. Připomínáte mi pana Likta."
"Pana Likta..." opakovala zvláštním tónem. "Ten je z toho venku... zatím. Co s ním mám společného? Já, s panem Liktem?"
"Oba nikam nepatříte. Jste vzdělaná dáma, určitě z bohaté rodiny."
Přikývla.
"To sedí."
"On je taky ve vatě, jenže dělá to, co normálně dělají chlapi, kterým nezbývá nic jiného, takže tu děsnou práci dělat musejí. Prostě ho to baví. Vzrušuje. Je tady ale jeden rozdíl mezi vámi dvěma."
"Že on je muž a já jsem žena?"
"Ne. On věří, že dělá správnou věc, kdežto vy si nemůžete myslet ani vteřinu, že to, co děláte, je dobré."
"Co oba děláme," opravila ho důrazně. "Já a vy, dohromady."
"Jsem somrák až na samém dně, milá Elynor. V životě jsem to prohrál a ne jenom proto, že jsem mutoval na umrana. Jiní taky mutovali a neflákají se po putykách a nechlastají a neživí se kšeftíkama. Až pan Likt mě z toho dostal, trochu."
"Tím, že vás vzal do Skupiny?"
"Choval se ke mě jako k sobě rovnému, i když si rovní nejsme. Chováte se tak ke mně i vy, Elynor. Další věc, kterou máte společnou."
"To mě nikdy nenapadlo."
"Nelámejte si s tím hlavu. My dva jsme jiní a každý jinde. A chováte se ke mě slušně. Tím líp."
"Takže vy si myslíte, že jsem bohatá ženská, která z plezíru dělá poskoka mafiánům?"
"Takhle jsem to neřekl. Ani si nemyslím, že děláte poskoka. Jste tu přece číslo dvě. Něco jako ředitel výrobního oddělení, ne?" řekl ironicky.
"V mafiánské firmě. Ano," odpověděla.
"Nemyslete si, že vám to mám za zlé. Jdete prostě svou cestou. Hledáte si vlastní radosti. Nebezpečné radosti. Zrovna tak, jako pan Likt. Já musím dělat, co dělám, kdežto vy oba nemusíte. To se mi na vás líbí."
Odvrátila se od něho a věnovala se manipulátoru. Chvilku jím zbůhdarma pohybovala. Pak se k němu opět otočila.
"Vy jste nikdy neuvažoval o tom, proč jsem Alfa Likta kryla před siCaldou?"
Prozradila Hoteie, zato pana Likta ne, připomněl si Salzmann. Věděla, že vím, že ví. Jak ji mohlo napadnout, že jsem o tom pak už nikdy neuvažoval? Vždyť já nepřemýšlím o ničem jiném... Prostě to jenom tak řekla, aby něco řekla.
"Protože jste oba stejní. Vrána vráně oči nevyklove."
"Ne. Protože ho potřebuju, a nechci, aby ho zabili. Málem se jim to podařilo. Víte, jak se na něho dostali? Přes vás, Salzmanne... Prásknul to siCaldovým lidem jeden takový zmetek, Houslista mu říkají. Viděl vás, když jste šel z jeho

domu."
No ovšem Houslista Sima, poskok a šmejdílek, sběrač a prodavač malých svinských informací.
Pozorně se na něho dívala a pak tiše řekla:
"Hotei už je mrtvý, to vám je jasné od začátku, viďte?"
Naštval se.
"Je mi to jasný a netahejte to sem! Hergot, tohle nesmíte!"
Hoteie práskla ona, žádný zmetek Houslista. Snažil se jí to prominout za to, že ušetřila Likta. Moc se mu to nedařilo. Měl jediný argument: kdyby to neudělala ona, asi by ho zlomili, tenkrát, když ho týrali ve Schwarzově kanceláři. Nebyl si jistý, že by dokázal vzdorovat a na základě toho se dokázal téměř přesvědčit, že nemá co jí vyčítat. Ať o tom, sakra, nemluví!
Pak mu na mysli vytanula otázka: když zabili Hoteie a pokusili se dostat pana Likta, proč ušetřili jeho?
Jenom proto, že potřebovali kojnou? Copak se tuhle svinskou práci nemůže naučit někdo jiný? Zvládnul by ji i takový Houslista Sima!
A co Elynor? Má prý fízlovskou minulost. Teď na něho vysypala plný pytel informací. Když se jí zeptal, co je zač, vykličkovala. Kdo to je?
Mlčky ho pozorovala.
"Začíná vám to docházet, Salzmanne. Něco vám k tomu musím říct. Je pravda, že jsem z bohaté rodiny a dělám něco, co mi nepřísluší. Není to z žádného plezíru."
"Je mi jedno, proč to děláte," zalhal nevrle. Nenechala se odbýt.
"Pracuju pro Světovou antiteroristickou. Nejsem tady proto, že tu chci být. Jsem tu, protože mě do Sardenu vyslali."
4.
Kdyby ho praštila palicí, nebyl by víc ohromený.
"Světová antiteroristická! Ten podnik ještě existuje?"
"Ovšem. Pořád má sídlo v Londýně. Dokonce ve stejné budově, jakou jste znal vy. Mám vám ji popsat? Mám vám vyprávět, jaké obrazy visí v šéfově pracovně?"
Ustupoval před ní, jako by byla zjevení z jiného světa.
"Dokonce o vás vědí, Salzmanne. Řekli mi: až bude čas, aktivujte Salzmanna. Najděte ho. Zahákujte ho. Salzmann je prvotřídní chlap."
"Držte hubu," řekl.
"Co tu na mě hrajete, idiote? Děláte ze sebe chlapečka uraženého za to, že se stal umranem? Jste prostě umran, tak to je a nic s tím nenaděláte. Vaše chlastání, vaše somráctví, to je jen maska a bolestínská sebemrskačská onanie duše. Nemáte rád Alfa Likta proto, že vás vzal za sobě rovného. Prostě vám nabídl práci, kteří podle vás má smysl."
"Já vám tedy povím, co má smysl, Elynor! Jenom to, co děláte sama. Jakmile se necháte do něčeho zaplést, jakmile jedete podle scénáře napsaného někým jiným, jste v hajzlu a jste hajzl."
"Jsem tajný agent a to, co jsem dělala, je moje krytí. Nedělejte naivku. Tohle musíte z vlastní praxe znát taky."
"Znám. A vím, jak to vždycky dopadalo a nakonec dopadlo. Všichni byli tak chytrý, až došlo k Miléniu. Když jedete po svým, naděláte spoustu průserů, ale vinu za ně můžete dát jenom sobě. Třeba je to zlý, co jsme s panem Liktem dělali. Třeba jsou dropauti jenom nemocný lidi a my je zabíjeli, protože nikoho nenapadlo, co s nimi dělat jinýho. Ale dělali jsme to sami. Kolem paní Vivianový se sešlo pár chlapů stejného založení. Zabíjeli pro prachy, já taky, ale hlavně proto, že jsme k tomu byli přizpůsobený. Jenže, co vy, Elynor? Jak si zodpovíte, že dolujete drogu tady z těch chudáků? Protože si to vymyslel nějakej frajer v Londýně? Protože vám to nařídil? Jak můžete vědět, že si nevymyslel kolosální hovadinu? Vy vyrábíte omamný jed, Elynor, uvědomte si to."
"My ho vyrábíme," řekla. "Vy a já. Oba."
"Jenže já..."
"Jaképak jenže?"
"Přišel jsem, protože chci vědět, proč to všechno je. Pan Likt to chce vědět. Proč na mě poslali tu štětku Skorkowskou? Proč mi sebrala komunikátor a proč mi doktor Eis vymyl mozek?"
"To je důvod k tomu, abyste se podílel na výrobě drogy?"
Byla ironická, uštěpačná. A v pozadí toho všeho nejistá. Salzmann tušil, že je jejímu bazálnímu traumatu na dosah. Dráždilo ho to. Styděl se za to, že byla u toho, když se on sám rozsypal. Teď kašlal na všechna proč a zatoužil po jiné rozkoši, než jakou poskytuje správná odpověď. Rád by ji viděl také rozsypanou a vzlykající po dotyku stínu traumatizujícího zážitku, tuhle voňavou a svrchovanou dámu z velkého světa.
"Hezky to máte vymyšlený," řekl jí. "Každá blbost má dobrý důvody. A každý svinstvo nosí ušlechtilej kabát. Pravda je bohužel jen jediná: co je ve vás a co je z vás."
"Myslela jsem, že mi pomůžete. Nechápu vás... Vám nevadí vyrábět string, když ho děláte sám na svoje vlastní triko, jako soukromý zamindrákovaný Kurt Salzmann. Jakmile máte spolupracovat s agentem Světové antiteroristické, stavíte se na zadní."
"Když jste to nepochopila po tom všem, co jsem vám řekl, nepochopíte to nikdy."
"Co uděláte teď? Prásknete mě Bogdanovi? Nebo něco našeptáte v posteli do ouška staré Tubii, aby to vyzvonila na správném místě?"
"Co uděláte vy? Necháte mě zabít? Aby se začali ptát, co jste vlastně zač a proč jste to udělala? Něco vám povím, Elynor: Já vám to usnadním."
Jak to říkala? Sebemrskačská onanie ducha? Bestie jedna! Má pravdu, má pravdu...
Strašně by byl chtěl, aby nikdy nepřestal být policistou, aby zůstal u Světové antiteroristické... Jenže se to nestalo a

pětadvacet let, bože, plných čtvrt století, bylo v hajzlu. Teď přijde elegantní mladá frajle a řekne, všechno odpuštěno, je to jako dřív, vítej na palubu, námořníku? A těch pětadvacet let podělkování a ponižování, to mu vrátí nějakej frajer v šéfovně v Londýně? Nebo mu připíchne metál?
Obvykle dovedl najít v situaci komické momenty a našel ji i ve chvílích, kdy se měnil z člověka na umrana. Teď žádný nenacházel...
"Jak mi to usnadníte? Nejspíš se pokusíte mě zbít... Nebo si najdete náhradní objekt agrese?"
Elegantní dáma; v páchnoucím prostředí sálu se obklopila mikroklimatem své vlastní dráždivé vůně. Ušlechtilý pan šéf ji poslal a ona plnila ušlechtilé poslání. Třeba měla pravdu, že stringové opojení je předstupeň k transmutaci.
Tak si to vyzkoušej, holčičko, řekl si.
Byl to okamžitý nápad, a věděl o něm, že ho zavrhne, pokud by ho hned vzápětí nerealizoval.
Popadl skleněnou nasávačku stringu s hrotem z pevného plastiku a bez dlouhého míření zabodl tu věc Elynor do paže.
Vykřikla. Stiskl ovladač tlakového emitoru a proud čerstvé drogy vnikl Elynor do organismu.
"Ty zvíře! Ty žabomrde!" ječela na něho.
"Teď budeš zvíře ty," oplácel jí stejnou. "Koukej mazat do ráje, svině! Užij si ho!"
Droga začala takřka okamžitě účinkovat. Elynor sotva stačila dopotácet se k telefonu. Salzmann věděl, co bude následovat: Elynor zavolá ochranku.
Bylo mu to jedno.
Otočil se od ní. Měl dojem, že zárodky se na něho dívají a opravdu se na něho dívaly, zvědavě ho pozorovaly, očka v pitvorných obličejících, byli to nemravní starci produkující omamnou smrt, kteří si sami zavinili, že se nechali porodit, kým a čím?, že se ocitli v kontejnerech, že podsouvali pletence cév pod ústí injekční vyživovací pistole!
Ztratil poslední zbytky rozvahy a zaplavily ho pocity hněvu a žalu nad světem i nad sebou samým.
Přiběhl k regálu, zachytil vrchní okraj jeho rámu, nohou se opřel o stěnu a ze všech sil zatáhl. Zapraštěly nějaké svorníky. Elynor se k němu připotácela a dokud se ještě dokázala ovládat, pokusila se ho odtrhnout. Odhodil ji jediným mávnutím paže a lomcoval regálem dál.
Bogdan následovaný několika bodyguardy vběhl do místnosti právě ve chvíli, kdy svorníky povolily a regál se skácel i s kontejnery na dlažbu podlahy. Ostrý zápach okamžitě vyplnil celou místnost. Mezi střepy se válely zmírající zárodky.
"Ty dobytku!" řval na Salzmanna Bogdan. Jeho muži Salzmanna obstoupili. Elynor se už jen tupě usmívala. Stála vzadu u stěny a podklesávaly jí nohy. Nevnímajícíma očima pozorovala zápas rozběsněného umrana s přesilou mužů, kteří se ozbrojili stoličkami, náhradními chapadly manipulátorů a článkovitými kovovými hadicemi, kterých se tu teď povalovalo dost a dost.
Zápas netrval dlouho. Salzmannovi se podařilo dva muže vyřídit, jednoho velmi zle, protože upadl a poranil se o střepinu kontejneru, vzápětí ho třetí muž zasáhl stoličkou do zad a skoro ho zlomil vejpůl. Klesl na kolena, a pak už se jen nechal bít do obličeje a kopat do břicha.
Tak tenhle průser nejede podle žádného scénáře z Londýna, ten je docela můj, pomyslel si Salzmann a přes všechnu bolest se díval na polovědomou Elynor s jakýmsi uspokojením.

Kapitola sedmnáctá

1.

"Město končí," řekl Markýz.
I jeho skupina končila. Z celé tlupy zbyl snad jen tucet mužů, také Baghýra se před dvěma dny ztratil z parády. Měl aspoň tolik slušnosti, že se rozloučil.
"Snesu skoro všechno, Markýzi, zato vodu nemám vůbec rád. Západní segment je zatopený a voda stoupá už sem k nám."
Markýz seděl v primátorské lóži hlediště na křesle kdysi vyhrazeném těm nejvýznamnějším hostům. Nebyl ješitný, jenom čistotný v rámci daných možností. Křeslo bylo jen trochu méně špinavé, než ta ostatní, co v lóžích zbyla.
"Chápu," krčil rameny Markýz.
"Nechápu, na co čekáš. Až sem přijde voda?"
"Odejdeme," řekl mu Markýz. "Nechci jenom odcházet s prázdnou. Když vydržíš, budeš mít v zóně něco do začátku. Důvěřuj mi."
To byl ten rozdíl mezi nimi, připomněl si Alf, co mu Baghýra řekl po rvačce o stringovou pistoli. Baghýra neměl v sobě buňky vůdce, kdežto Markýz, přestože byl starý a nejspíš slabší, než leckdo ze skupiny, si je uchoval.
Dnes to mělo nastat, pochopil Alf. Co? Právě to, na co Markýz čekal, nebo co připravoval. Nějak tušil, že v Markýzově plánu on sám hraje významnou úlohu.
"Nemá smysl odcházet do zóny s holýma rukama," řekl mu Markýz. "Chtěl bys nám pomoct?"
"Proč ne, když to půjde. Jsem rád, že jste mě tu nechali."
"Vím, že hledáš Irenu Kassarovou."
"Co o ní můžeš vědět?"
"Víš, že stringové pistole mají registraci?"
"Nemám s nimi zkušenosti," krčil Alf rameny.
"Já ano. Za její držení se platí. Distribuční sítě si hlídají svoje vstupenky do ráje! Kdo si ji pronajme, nesmí ji dát dál, jinak zaplatí znovu, životem. A běda zloději, který by ji chtěl ukrást."

"Našel jsem ji v Irenině bytě," řekl Alf pochybovačně.
"A hned na to na tebe vystartoval zabiják. Kdyby ses nedostal k nám, přišel by druhý, třetí... Některý by tě jistě dostal."
"Myslíš, že to bylo kvůli tomu?"
"Jsem si tím jistý." Markýz mu hleděl upřeně do tváře. "Tušil jsem to hned od první chvíle, kdy jsi k nám přišel."
"Proč jsi mi to neřekl?"
"Nemělo by to žádný smysl. Tahle pistole," vytáhl ji z kapsy a položil si ji na klín, "patří Ireně Kassarové. Jsem si tím jistý."
"Irena... žije?"
"Ano. Chceš se s ní setkat?"
"Samozřejmě!"
Nedokázal z Markýzovy tváře nic vyčíst. V hledišti bylo ticho. Na vzdáleném konci posedával hlouček těch, kteří zbyli. Dívali se kradmo k jejich lóži. Tušili, že Markýz s tím podivným mužem hovoří o něčem důležitém. Ve vzduchu viselo napětí. Alf si znovu připomněl zážitky z dětství. Opona je zatažená, nad okrajem orchestřiště je vidět jen dirigentova postava; muž ve fraku zvedá ruce, v pravé drží taktovku. Pohne se a vytrysknou první tóny předehry.
"Dostal jsem nabídku," řekl Markýz. "siCalda chce pistoli odkoupit zpátky."
Alf mlčel.
"Máš mu ji předat ty. Osobně."
"Léčka?" zeptal se Alf.
"Nemyslím," odpověděl Markýz bez zaváhání. Zřejmě o této eventualitě hodně přemýšlel. "Situace se už změnila. Pan siCalda už tu pistoli nepotřebuje v tom smyslu, jaký platil ještě před nedávnem. Překupnické sítě se rozpadly. Většina jeho zákazníků už utekla z města. I jeho organizace je v troskách. Gangy svoje pistole chránily z prestižních důvodů. Byla to součást ozbrojeného příměří nebo i otevřených válek. Roginski a jeho lidé odešli. siCalda tu zbyl sám. Ne, on si nepotřebuje potvrzovat svoji moc. Žádnou nemá."
"Proč pistoli potřebuje?"
"Mám jediné vysvětlení. Potřebuje tebe. Živého."
"Protože umím zabít dropauta," dodal Alf.
Markýz přikývl.
"Jinak si to nedovedu vysvětlit."
"Proto chce, abych za ním přišel?"
"Přijdeš. Irenu Kassarovou drží jako rukojmí. Ví, že to uděláš."
"Říkal jsi, že siCalda chce pistoli odkoupit. Za jakou cenu?"
"O jedné jsme už mluvili. To, že přijdeš, to je právě ta cena. Kromě toho chce zaplatit."
"Zaplatit mně?" usmál se Alf. Nezáleželo mu na penězích.
"Zaplatit nám. Za to, že jsme setkání zprostředkovali. Patnáct tisíc. Pro tebe to neznamená nic, pro tyhle lidi," kývl přes sál směrem k hloučku vyděšených unavených mužů, "je to start do nového života."
2.
Salzmann se vzpamatoval po několika hodinách bezvědomí ve své kóji. Bolelo ho celé tělo. Tubie se o něho mateřsky starala a obkládala ho mokrými studenými utěrkami. Musela by jich použít tucty, aby všechny rány a zhmožděniny obstarala.
"Vidíš, já ti říkala, že je to svině," šeptala mu do ucha, když už byl schopný ji vnímat. "Vždycky jsem věděla, že tě zatáhne do průseru."
"Elynor?"
"No jasně."
Podívala se stranou. Sledoval její pohled. O dveřní rám jejich kutlochu se opíral nějaký chlap.
"Ježíši, já proved nějakej průser..."
"Strašnej," přitakala Tubie. "Jsi vůl. Máš štěstí, že tě pan siCalda nenechal vyřídit. Abych byla upřímná... Nechápu, proč. Normálně..."
Stiskla rty a přitiskla Salzmannovi náčinek na hlavu. Sykl bolestí.
"Nekňuč. Sám sis to zavinil," řekla mu.
Aspoň to, aspoň to...
Následující dny mu plynuly v podobě horečného snu. Nebyl schopný vstát a lomcovala jím horečka. Ve světlých chvilkách vnímal fragmenty reality. Ze dveří zmizel strážce, nejspíš ho už nebylo zapotřebí. Občas zaslechl nějaké útržky hovoru a podle toho, co pochopil, poměry ve městě se zhoršovaly za hranici únosnosti.
Dva dny po projevu Matustikové, který se opakoval v kombu každou celou hodinu, vystoupil prezident rady předsedů sekcí Roger Yemma a pohrozil ultimátem, že nechá Sarden vyklidit ozbrojenou silou, pokud ho jeho obyvatelé neopustí sami. Všechny hrozby, o kterých mluvila Matustiková, byly splněny. Informatický systém se rozpadl, orákly přestaly pracovat. Energii dodávalo už jen několik autonomních agregátů, takže například východní segment byl bez proudu a celý zábavní průmysl města zchromol. Lidé, závislí na denním kontaktu s virtuální realitou, prchali do zóny, jako by město zasáhla morová epidemie. Kombo neposkytovalo žádné oficiální informace. Matustikovou vystřídal s pravidelně opakovaným kázáním Yemma. Říkalo se, že z města utekla už polovina, ne-li dvě třetiny lidí. Zeď prý byla tak děravá, že o nějaké hradbě se už nedalo ani mluvit. Ztratila smysl, teď se stejně nikdo ze zóny nechtěl vrátit. Nové OVUT se prý objevovaly po tuctech. Celé ulice se zhroutily a v troskách zahynuli ti, kdo nestačili utéct v okamžiku, kdy v hlubinách pod sebou uslyšeli rachot.

I mezi personálem pana Herberta narůstala nervozita a siCalda dal budovu hlídat ozbrojenými strážemi. Potíž byla v tom, že se ztrácely i hlídky.
"Pan siCalda je blázen," špitala Tubie ve tmě. "Myslí si, že on sám ovládne město! Slyšela jsem, že i Roginski a jeho lidi se ztratili a utekli do zóny. Co s námi bude? Máme čekat, až nám nějakej posranej OVUT vykoukne pod prdelí a shodí nám barák na hlavu?"
Že já hlupák udělal tu scénu... Mohl jsem s Tubií utéct. A co Elynor? Co se s ní stalo?
Jak tak ležel celé hodiny sám a byl už schopný rozumně uvažovat, měl na sebe čím dál větší vztek. Elynor mu dala šanci a on se zachoval jako idiot. Skutečný a nefalšovaný. Na co si to hrál? Čím na ni chtěl udělat dojem? Nebo mu tolik vadilo, že ruku mu podávala žena, kterou by chtěl a která pro něho byla nedostupná?
Tubie se o něho dál starala. Byla ráda, že se Salzmann zotavuje. Začala zase mluvit o útěku.
"Proč neutečeš beze mne?"
Ztuhla.
"Protože... Bych byla sama."
"Někoho bych si našla."
"Proč bych měla někoho hledat, když mám tebe?"
Na takovou otázku se těžko odpovídá, pomyslil si Salzmann. Míří na nejslabší místo v duši chlapa, na jeho ješitnost. Který by z nich nechtěl uvěřit, že on je ten jediný a správný a vyvolený ochránce ženy, i kdyby to měla být ubohá služka gangsterského poskoka?
"Máš naklepanej biftek," řekl posupně.
"Nejsi negr," řekla.
Od černošky něco takového opravdu sedí!
"Co blbneš?" zeptal se jí. "Snad nemáš mruky z toho, že jsi černá? Jsi člověk v lidským městě!"
"No právě, a ty jsi umran v lidským městě. Jsem černá. Je mi čtyřicet. Já toho už moc nepamatuju, jenom děda mi vyprávěl, jak se bílí lidi chovali k černejm hubám. Je pravda, že bílí si do Ameriky černochy navozili, kdežto do Evropy jsme my lezli sami, zase - černoši z bývalých kolonií."
Salzmann by si nikdy nebyl pomyslil, že je schopná o takových věcech uvažovat.
"Chovali se k černým špatně. Nemohli jinak, ať dělali cokoli, ať se chovali hrubě nebo laskavě. Vždycky to byla hrubost nebo laskavost k černý hubě. Někoho to zlomilo a to byl pak negr. Po Miléniu se všechno změnilo. Bílej, černej, hnědej, žlutej, byl to člověk a ti ostatní, vy ostatní, jste byli umrani. Většina z vás se stáhla tam dolů a odtud teď serete... promiň, serou OVUT. Z těch, co zbyli, se většina stala negrama. Ty ne. Jdeš svou cestou a necháš si třeba nabít hubu, vždycky tu svou hubu a z důvodu, který si zvolíš ty."
Jak to, že ho tahle služka pochopila, kdežto Elynor ani trochu nedošlo, o co mu jde? Měl tedy pravdu, když se tolik naštval? Zachoval se správně?
Vzal ji za ruku a stiskl.
"Díky, Tubie. Ne za tý mokrý hadry."
"Však já vím, ty vole," řekla mu.
3.
Uplynuly další tři dny.
Salzmann se probudil a Tubie byla pryč. Hleděl na strop, na kovovou síť nataženou v hliníkovém rámu s podvěšenými kabely, které byly už docela mrtvé, pouhé spojnice ničeho s ničím.
Do ticha někdo venku před kójí vykládal, že ulicemi západního segmentu teče voda. Přestal fungovat i kanalizační systém a déšť začal zaplavovat město.
"Ty hajzlové nás chtějí vytopit! Proč tu ještě jsme? Proč nás ten zasranej siCalda neodvede?"
"Drž hubu, idiote!" zavřískl čísi vyděšený hlas.
siCaldovo jméno pořád ještě nahánělo větší strach, než hrozby Rogera Yemmy.
Tušení.
Salzmann měl najednou dojem, že dnes se něco stane. Ozval se v něm jeho šestý smysl, tušení, ono nepopsatelné cosi, které ho kdysi - už je to dávno, kdy spolupracoval s panem Liktem - upozorňovalo, že dropaut je nablízku. Napadlo ho, že kabely na sítí krytém stropě jsou písmena a kdyby se víc snažil, mohl by přečíst jejich poselství.
Do kóje vešel Bogdan. Jako obvykle ho provázelo několik bouchačů. Někde za nimi zahlédl ustaranou tvář Tubie.
"Vstávej, lenochu. Neválej se tu," řekl Bogdan.
Teprve včera se Salzmann poprvé prošel a každý krok mu působil bolest. Divil se, že ho nikdo nehlídá. Dnes tedy půjde na procházku znovu.
Nejspíš na tu poslední.
Blbost, řekl si. Kdyby mě chtěli oddělat, už by to dávno udělali.
Namáhavě vstal.
"Chceš si to zase rozdat?" zeptal se Bogdana.
"Nežvaň blbosti a pojď."
Bogdan nenamítal, když se Tubie propletla mezi jeho muži a pomohla Salzmannovi vstát.
"Něco se děje," špitla mu do ucha. "Pan Herbert svolává lidi do haly."
Kráčel s Tubií následován Bogdanem a jeho lidmi. Bolela ho hlava a ještě nebyl schopný pořádně uvažovat. Stačil si všimnout, jak se změnila atmosféra kolem. Ve vzduchu viselo nějaké napjaté očekávání.
Skladiště bylo takřka vyklizené. Pan Herbert zřejmě stačil na poslední chvíli rozprodat, nejspíš pod cenou, většinu pašovaného zboží, které tu přechovával. Ovšem i lidí se sem sešlo podstatně méně, než kolik jich tu bylo před

nedávnem, kdy společně sledovali projev Matustikové. Tvářili se poněkud nejistě, už z nich nevyzařovalo arogantní sebevědomí příslušníků vojska obávaného mafióza.
Postávali v hloučcích a polohlasně si povídali.
"Mám pocit, že zvedáme kotvy," řekla Tubie. "Šéf si už vyklidil kancelář. Říká se, že do zóny teď pouštějí i vozidla. To je jasné, že Herbie nepotáhne všechno svoje živobytí na zádech." Ohlédla se po Bogdanovi. Nevšímal si jí. Dával zřejmě jenom pozor na to, aby Salzmann neudělal nějakou pitomost. "Voda stoupá, doslova. Průrvy jsou zatopené a zbylo už jen pár mostů. Odsud vede do zóny už jen cesta přes náměstí Vzájemnosti. Říká se, že ještě pár dnů a i náměstí bude pod vodou. Pak abychom si nechali narůst žábry a ploutve."
Vešli Herbert a siCalda, za nimi obvyklá suita.
"Vidíš ji, svini?" šeptla Tubie.
Spatřil Elynor. Jako vždycky vzpřímená, elegantní. Měla na sobě svůj modrý kožený komplet s krátkými kalhotami, ve kterém vynikaly její dlouhé, až groteskně dokonalé nohy. Rozhlížela se kolem sebe. Musela ho zahlédnout, nespočinula však na něm zrakem ani na zlomek vteřiny. Něco ho píchlo u srdce.
Mám ji v sobě, svini, uvědomil si. Tubie se do něho zavěsila a přitiskla se k němu kyprým tělem, jako by se mu chtěla připomenout. Bylo mu to nepříjemné. Zatoužil po Elynor. Mám ji v sobě a ani deset Tubií ji ze mě nevymlátí.
Chtěl by se rozběhnout a zase něco rozbít. Věděl, že to neudělá. Neměl dost síly a vzteku.
Všichni ztichli.
Pan siCalda byl elegantní jako obvykle, měl na sobě šedé flanelové kalhoty s ostrými puky a nazrzlé vlněné sako s drobnými kostkami. Salzmann si však všiml, že límec košile, ozdobený pletenou bordó kravatou, mu poněkud odstává od seschlého krku.
Vůdce se svým pobočníkem o půlkroku vzadu rychle kráčel doprostřed haly. Tam se zastavil a rozhlédl se kolem sebe. Zřejmě nehodlal komentovat fakt, že je tu snad jen polovina personálu, ostatní dezertovali.
Počkal, až se všichni utiší.
"Vidím kolem sebe tváře věrných spolupracovníků," řekl ostře. "Děkuju vám všem, že jste vydrželi, nedali na řeči nějakého Yemmy, že jste mi nepřestali věřit."
Snad čekal nějaké příznaky radosti a polichoceně vděčnosti. Nedočkal se. Proto rychle přešel poněkud trapnou prodlevu a pokračoval:
"Už nějakou dobu je jasné, že odejít musíme. V naší práci budeme pokračovat i tam, venku. Proto jsem se rozhodl vyčkat na příhodnou chvíli. Nashromáždili jsme značný kapitál. K čemu by nám byl, kdybychom museli odejít do zóny za ponižujících podmínek? Správná situace nastala teď. Dnes tedy odejdeme."
Tubie se usmála na Salzmanna a stiskla mu ruku. Hned ji pustila, protože si všimla, že se ohlíží po Elynor.
"Podařilo se nám shromáždit značné množství našeho hlavního obchodního artiklu. To je naše největší výhra. Ti, kteří se o to nejvíc zasloužili, dostanou odměnu, až se přesuneme na nové působiště. To je připraveno," zvýšil hlas. "Ne všichni, které postrádáte mezi sebou, jsou dezertéři a zrádci. Jsou mezi nimi i charakterní lidé, kteří už v tuto chvíli pro nás připravují půdu."
Charakterní lidé, tedy gangsteři, kteří chystají nové působiště v zóně, přeložil si jeho slova Salzmann. Kde to bude? V Paříži? V Berlíně? V Londýně? Nebo zvolí nějaké menší město jako základnu?
"Prožili jsme tu dobrá léta a rozloučíme se důstojně se Sardenem. Pomůže nám to shromáždit i nemalou hotovost. Zvu vás teď ke slavnosti, která vás jistě potěší. Prosím, následujte mě."
Mávl rukou a zamířil přes pustou zadní část haly k nákladním výtahům.
4.
"Dál už budeš muset jít sám," řekl Alfovi Markýz.
Cestovali rozbitým a skoro vylidněným městem dlouho, než se dostali do přízemní haly provozní budovy komplexu, který Alf z vnějšku dobře znal: Ústav pro mezní experimenty, mezi lidmi známý jako Eden.
Ústav v Salivasově ulici býval velký a slavný projekt ještě před nějakými deseti lety, kdy doznívala éra nadějí ve spolupráci dvou inteligentních ras, lidské a umranské. Pomocí umranských genových manipulací tu vznikal dynamický ekosystém, který měl v budoucnu být implantován do nově vzniklých pouští v Africe a Jižní Americe. Rostliny i mikroorganismy a hmyz tu procházely obměnami a mutacemi, které měly sloužit založení nového pozemského ráje.
Pak líbánky lidí a umranů skončily. Obrovské betonové budově se svítící chryzantémou na průčelí zazdili okna i dveře a vnitřní automatiku nechali jejímu osudu. Přístupná byla jen administrativní a technologická budova s patrovou garáží, která ještě nějakou dobu sloužila veřejnosti. Nikdo ze slušných lidí sem nechodil, obecně se vědělo, že budova patří podsvětí. Někdy před pěti lety skupina nadšenců podnikla do budovy Edenu výpravu. Proměny organismů pokračovaly od doby, kdy projekt oficiálně skončil. Některé rostliny nesly plody zvláštních, dosud nevídaných vlastností, jiné byly jedovaté a masožravé, nebo dokonce nadané schopností vlastního pohybu. Z výzkumné skupinky se vrátila jen polovina. Ti, co přežili, vyprávěli o Edenu tak nevěrohodné pravdy, že je každý bral za skoro věrohodné pohádky. Kdo by chtěl věřit, že ekosystém vytvořil inteligentní kmeny bakterií, které dokáží nahradit poškozené součástky klimatizační automatiky budovy.
Jindy by takové zprávy vyvolaly senzaci. V té době však už hovořili ke lhostejným uším. Na věc se brzy zapomnělo. Jen blázen by se staral o nějaké zvrhlé lupení uvnitř betonového kubusu? Ani to nikoho neznepokojovalo, že i venku se občas objevila rostlina nebo hmyz, ocejchovaný znakem chryzantémy. Salivasova ulice, kolmá k sedmému okruhu, se však postupně vylidnila. Čert tomu zdivočelému zelí věř, říkali ti, kdo se stěhovali pryč, ať už do zóny nebo vnitřních částí města.
Alfa by dnes ráno věru nenapadlo, že se někdy podívá právě sem.
Byl to bezpochyby zvláštní den.

Velkolepý exodus z města vrcholil. Na všech světelných tabulích už zářilo jediné slovo: ODEJDĚTE. Pod zamračenou oblohou prolétávaly helikoptéry a výkonnými tlampači směrovaly kolony prchajících k pasážím, které byly nejsnáze přístupné. Prchali ti nejchudší a nejbohatší... Všichni normální obyvatelé Sardenu už zřejmě byli v zóně. Jen občas zahlédli nějaké auto. Kdo by jezdil autem po městě, které bylo z poloviny zaplavené, a kde každá druhá ulice byla ochromená novým umranským OVUT?
Z Olympie k Edenu to bylo za normálních okolností pár kilometrů. Dnes putovali půl dne, než sem dorazili.
Ocitli se v hale garáže, která vypadala trochu jako karikatura haly luxusního domu. Ze sousední budovy sem pronikal tu horký vlhký vzduch, prostoupený pachem hniloby i ostrými vůněmi. Zdola znělo hučení, jako by tam tekla podzemní řeka. Ve světle jediného dosud fungujícího lumiforového sloupu viděli zdemolovanou garážmistrovu kancelář, rozštípaný pult a trosky telefonní centrály. Do kteréhokoli ze zničených křesel by si sedla leda mrtvola. Mramorové dlaždice byly rozmlácené, jako by tudy jezdil buldozer.
Zde stál Alf Likt s Markýzem, za nimi houf osmi mužů. Poslední, kteří zbyli. Ostatní cestou ztratili nervy a přidali se k prchajícím.
Do haly vešel muž v polní kombinéze s pevnýma botama na nohou. I on se zřejmě chystal na cestu polozbořeným městem. Rozhlédl se a jakmile spatřil Alfa, namířil k němu jako ke starému známému.
"Jmenuji se Bogdan," představil se. "Jsem spolupracovník pana siCaldy. Vy jste Alf Likt," konstatoval. Kývl na Markýze. "Váš přítel měl pravdu. Dál už budete muset jít sám."
"A co cena?" řekl Markýz. "Byla domluvená cena!"
"No ovšem, cena," řekl Bogdan. Vytáhl z kapsy zlatou kartu a podával Markýzovi. "Obchod se vydařil lépe, než jsme předpokládali. Máte tam i nějakou prémii."
Markýz převzal kartu a zkontroloval její obsah. "Dvaadvacet," obrátil se ke svým lidem. Jen dva z nich se usmáli, ostatní byli tak unavení a zřejmě i vyděšení, že se nezmohli na jakoukoli reakci.
Alf se k Markýzovi obrátil a podal mu ruku.
"Děkuju ti. Snad se ještě uvidíme."
"Moc bych si to přál," řekl Markýz. Bylo vidět, že tomu nevěří. V unavených očích měl smutek a snad i lítost.
Alf sáhl do kapsy pro injekční pistoli a ukázal ji Bogdanovi.
"Převezmete ji vy?"
Bogdan se usmál, jako by Alf řekl něco velmi naivního.
"Ovšem, pistole. Dobře, vezmu si ji." Uchopil ji a aniž zkontroloval její obsah si ji zastrčil do veliké kapsy na prsou.
"Tím to nekončí, to je vám doufám, jasné." Kývl na Markýze. "Měl jste pravdu, Markýzi. Dál už pan Likt půjde sám."
5.
Bogdan provedl Alfa úzkou betonovou chodbou. Vůni pralesa vystřídal přívětivý pach garáže, který Alf tak dobře znal ze svého domova. Jak se přesvědčil, tohle nebyla garáž karuselového typu. Vešli do veliké prostory, obkroužené najížděcí rampou, která sahala až do sedmého, možná osmého podlaží. Shora slyšel nějaké hlasy a když se podíval vzhůru, spatřil obličeje lidí, nahlížejících přes zábradlí.
"Počkejte tady," řekl mu Bogdan a odešel.
Alf se ostražitě rozhlížel. Znovu ho ovládla představa divadla. Tohle nebyla nájezdová hala patrové garáže, spíš jeviště a on je tu hercem.
Bude to představení jediného herce? A kde je Irena?
Vtom ji spatřil.
Nešla sama, přiváděl ji rozložitý umran, ve kterém poznal svého odražeče Salzmanna.
"Pane Likte!" vykřikl Salzmann. "Přece jenom jste přišel!"
"Ireno..." zašeptal Alf. "Co tu děláš?"
Dívka byla bledá a kráčela strnule, oči jako ze skla. Ta tam byla její elegance! Měla na sobě podobnou kombinézu, jako Bogdan, jen obutá byla jinak, do měkkých sportovních polobotek. Nezdálo se, že Alfa poznává.
"Neslyší vás," řekl Salzmann. "Je pod drogou. String."
Shora se ozýval smích a volání.
"Co to všechno znamená, Salzmanne? Co tu děláte? A jak to vypadáte?"
Bylo mu jasné, že někdo musel umrana strašně zmlátit.
"Bylo by to dlouhé povídání. Poslali mě, abych vám přivedl Irenu. Nelíbí se mi to."
"Měli bychom zmizet," řekl Alf, aniž by věřil, že by se to mohlo povést.
U zábradlí v prvním podlaží se objevil drobný muž asi šedesátiletý, jak ho Alf odhadoval.
"To je on, siCalda," zašeptal Salzmann.
Muž vztáhl imperátorsky ruce.
"Nějaký šašek," komentoval Alf.
"Šašek, který má moc," upřesnil Salzmann.
"To se často stává," podotkl Alf. "Z toho bývají největší neštěstí."
"Všichni se chystáme k odchodu," zvolal pan siCalda. "Slíbil jsem vám, že na rozloučenou uspořádám představení, jaké jste ještě neviděli. Zaplatili jste vysoké vstupné, dámy a pánové, a nebudete zklamáni."
"Dropaut?" zeptal se Salzmanna polohlasné Alf.
"Už jednou tady uspořádal... představení. Pustil dropauta na policistu Lampona."
"Na Lampona..." vydechl Alf. Už mu bylo jasné, kam zmizel Rodierův pomocník.
"Pozval smetánku města, vaše kamarády, pane Likte. Jsou to ti nejhorší, nejzkaženější... Zaplatili, aby vás viděli zápasit."

"A Irena?"
Napadlo ho, že ji určili jako návnadu. Ovšem, jinak to nemohlo být!
Na okamžik ho přepadla panika. Přistoupil k dívce a vztáhl k ní ruku, snad aby ji ochranitelsky vzal kolem ramen. Ustoupila, jako by se ho lekla. Nedívala se na něho. Byla jinde, viděla jiné věci, prožívala jiný život. Tonula ve stringovém opojení.
"Pomůžete mi?" zeptal se Salzmanna Alf.
"Jsem tu pro to," pokrčil umran rameny. Podíval se nahoru. Tam někde musela být Elynor a Tubie a...
V příšeří se mihli nějací lidé. Salzmann se ohlédl a chtěl by se vsadit, že na okamžik v záři lumiforu spatřil Alici Skorkowskou.
"Brzy to přijde..."
Ozval se v něm instinkt, který ho vždycky varoval, že se dropaut blíží.
"Připravte se..."
Odkud se vyřítí? uvažoval. Věděl, že siCalda nechal nájezdovou rampu hlídat muži s brokovnicemi. Dropaut měl jedinou cestu, musel vyběhnout mezi betonovými sloupy od nákladních výtahů.
Pomalu se otočil a připravil se na odražení útoku.
Alf se rozhlížel a pak mu zrak spočinul na dívčině obličeji.
Lidé, kteří se pohybovali vzadu mezi sloupy, vběhli na rampu. Slyšel jejich dupot. Obecentvo utichlo.
Irena...
To byla ona. Dropaut.
6.
"Salzmanne!" stačil vykřiknout a umran se otočil.
Dívčí tělo sebou prudce škublo. Tvář se jí zkřivila, oči zmizely v úzkých škvírách, křečovitě stažené lícní svaly odhalily zuby. Vzápětí skočila po Alfovi.
Nejlepší zabíječ Skupiny stačil ustoupit stranou a Irena, teď už transmutant, proběhla kolem něho. Zastavila se a prudce se otočila.
Salzmann věděl, že Alfovi stačila jediná rána pěstí a byl by ji zastavil navždy. Neudělal to, protože nechtěl.
Nechce ji zabít, Irenu, svoji dívku.
Dropaut znovu zaútočil.
Tentokrát roztáhl ruce, prsty vějířovitě roztáhl a skočil. Alf byl už lépe připravený. Uhnul, přikrčil se a stačil zachytit útočníkovu pravačku. Vychýlil ho z dráhy a prudkým trhnutím ho poslal rovnou k Salzmannovi.
Odražeč a likvidátor stáli nevýhodně, protože šelma se pohybovala v prostoru mezi nimi. Standardní postup byl jiný: Salzmann, samozřejmě krytý karbonitem, měl odrazit první útok a poslat bestii likvidátorovi do rány.
Co mám dělat, lekl se Salzmann. Šelma se na něho už řítila. Zachytil ji podobně, jako to prve udělal Alf, škubl celým tělem a vyslal ji proti betonovému sloupu.
Dropaut narazil na překážku. Byl to silný otřes, který by normální lidskou bytost zbavil vědomí.
Obecenstvo začalo křičet a aplaudovat.
Pan siCalda může být spokojený, pomyslil si Salzmann. Tohle je přinejmenším rovný zápas, žádná řezničina, jako když poslal dropauta proti málo vyškolenému Lamponovi.
Jak skončí, když pan Likt nechce transmutanta zabít? Proboha, jak tohle může skončit?
Dropaut se stačil vzpamatovat a znovu se rozběhl proti Alfovi.
Likvidátor se pružně pohyboval směrem k Salzmannovi. Znamenalo to, že se chce dostat do standardní pozice?
Salzmann byl připravený na všechno.
Útok, zachycení. Dropaut se pohyboval mlčky, veškerou svoji nadlidskou sílu mobilizovanou transmutací soustředil do vůle zabít, rozsápat, zničit absolutno, které stojí v cestě jeho absolutnu, vadí mu, popírá ho, neguje.
Teď letěl k Salzmannovi a zkušený odražeč opakoval postup, který se osvědčil už při prvním útoku. Stisk, trhnutí a dropaut skončil na betonovém sloupu.
Tohle nemůže dobře dopadnout, vyděsil se Salzmann. Jenže, co to znamená, dobře dopadnout?
Třetí útok byl už znatelně pomalejší, než oba předcházející.
Z transmutanta vyprchávaly síly.
Obecenstvo začalo nespokojeně křičet. Pan siCalda jim slíbil smrt a krev a oni místo toho vidí nějaký podivný wrestling. Podle toho, co slyšeli, je Alf Likt dobrý, možná dokonce, že až příliš dobrý. Zdá se, že dropauta rychle udolá.
Na to nebyli zvědaví. Chtěli vidět pořádný zápas rovného s rovným, dlouhý boj na mnoho kol.
V ohbí rampy se objevil muž s brokovnicí a začal pečlivě mířit Alfovi na nohy.
Kdyby se mu podařilo aspoň jednu nohu zasáhnout a omezit mu tím pohyb, pro dropauta by byl snadná kořist. Se Salzmannem by si pak snadno poradil.
Alf střelce neviděl. Jak byl zvyklý, pohyboval se svižně po celé ploše bojiště a nevědomky mu znesnadňoval míření.
Střelec měl zřejmě siCaldův rozkaz zasáhnout nohy, nikoli trup. Nešlo o to Alfa Likta zastřelit, spíš ho výstřelem zmrzačit a omezit a tím ho připravit, aby ho mohl transmutant roztrhat.
Třetí útok proběhl podle stejného schématu, jako oba předchozí.
Transmutant byl už velmi vyčerpaný, a když se vzpamatoval po úderu o betonový sloup, zdálo se, že odpočívá a čerpá síly.
"Ireno! Ireno!" křičel Alf. Tohle se obecenstvu zalíbilo a začalo tleskat.
"Ireno! Dej mu zabrat!" povzbuzovali dropauta.
Nemůže je slyšet, napadlo Salzmanna. Transmutant nemá sluch...

Irena Kassarová proměněná v šelmu se opírala o sloup. Před sebou měla dvě cizí a tudíž nepřátelská absolutna. Byla nebezpečná. Hrozil z nich zánik jejího absolutna.
V hořejších patrech cítila přítomnost velkého množství absoluten. Bylo jich mnoho, mnoho... a nebyla nebezpečná. Skvělá kořist.
Alf viděl, že se dropautovi vrátily síly. On sám v sobě už cítil první známky vyčerpání. Věřil, že dokáže odrazit i tento čtvrtý útok, ale co se stane, až dropaut zaútočí popáté, pošesté? Neselže Salzmann? I on musel už být unavený.
Vtom spatřil to, co do té doby viděli jen Rodier s Lamponem.
Dropaut, který svou zvrácenou myslí analyzoval situaci a usoudil, že tato absolutna nepřemůže, se pohnul.
Ncrozběhl se však ani k Alfovi, ani k Salzmannovi.
Obrátil se k rampě a skočil do výšky.
Střelec na nic nečekal a vypálil. Kolem Alfa proletěla horká smršť brokového náboje.
Dropaut byl příliš rychlý.
Zachytil se zábradlí prvního podlaží, vyšvihl se nahoru a zmizel.
Alf se obrátil k rampě a stačil zahlédnout muže s puškou, který běžel po rampě vzhůru.
Ticho trvalo snad jen půl vteřiny, pak se ozval řev.
Alf se strnule díval nahoru. Přes betonové zábradlí viděl prchající dav.
Něco za ním žuchlo. Otočil se. K nohám se mu kutálela utržená hlava gangsterského vůdce siCaldy.

Kapitola osmnáctá

1.

"Válka! Vypukla válka!"
Po rampě se valil dolů dav. Salzmann se připojil k Alfovi, který zůstal stát, zhluboka oddychoval a rozhlížel se bezradně kolem sebe. Zahlédl Zihonga. Zavolal na něho. Číňan se u nich zastavil.
"Je to špatný, Sally," řekl. "Ta bestie zabila pana siCaldu."
"To víme," zabručel Salzmann. Všiml si, že hlava muže, který ještě před chvílí měl moc nad životem a smrtí mnoha lidí, se kutálí mezi nohama prchajících. Co chvíli někdo klopýtl o kulovitou krvavou hmotu, která ztratila lidské rysy. Vykřikl hrůzou a odporem, zezadu však na něho už tlačili další. Příšerný míč se ztratili Salzmannovi z dohledu.
"Jaká válka? Co je to za nesmysl?"
"Nevím," řekl Zihong. "Někdo najednou začal křičet 'válka' a ostatní se přidali. Tady to nevypadá dobře, Sally. Vypadneme."
"Neviděl jsi Tubii?"
"Ne. Ale, Sally, zapomeň na ni... Vykašli se na ni! Tady to vážně smrdí!" Číňan kývl hlavou. "Dělej, jak chceš. Já mizím."
A opravdu se ztratil mezi lidmi.
"Má pravdu," bručel Salzmann. "Jednou mi řekl pěkné čínské úsloví: Je dvaapadesát způsobů, jak se zachovat v nebezpečí; nejlepší je utéct."
"Nejsem Číňan," řekl Alf Likt a vykročil proti proudu valícího se davu. Lidí ubývalo. Teď už běžely po rampě dolů většinou ženy, opuštěné jejich krásnými a bohatými a úspěšnými ochránci. Mezi nimi Alf zahlédl Fi. Byla ubrečená, na tváři měla krvavé oděrky.
"Povalili mě," vzlykala. "A pošlapali. Vezmi mě pryč, Alfě! Jsou tady Oni."
"Kdo? Uklidni se, Fi. Kdo je tady?"
"Oni, ti z Nemesis! Už to začalo."
"Pitomost. Nahoře je dropaut. Irena, transmutovaná do dropauta. Žádná Nemesis není."
"Oni si pro nás přišli. Vezmi mě pryč!"
"Já vím, že nejste Číňan, pane Likt, ale..." říkal Salzmann.
Křik utichal, rampou běželi poslední opozdilci.
"Jdu nahoru. Třeba tam najdu i tu vaši Tubii," řekl Salzmannovi Alf. "Běž, Fi. Jsi velká holka. Postaráš se o sebe."
"Hajzle! Všichni jste hajzlové!" brečela dívka a klopýtala pryč.
"Něco na tom bude," bručel Salzmann.
Vystoupili po rampě do prvního podlaží garáže.
"Dokud ta pakáž křičela," poznamenal Salzmann, "aspoň jsme věděli, že slečna Kassarová žije."
"Nikdy mě nenapadlo, že dokážete o dropautech uvažovat jako o lidské bytosti," řekl Alf.
"Mě taky ne," připustil Salzmann. "Co uděláte, když slečnu dopadnete?"
"Nevím."
"Dá se zabít, to jsme dělali mnohokrát. Dneska se ukázalo, že se dá unavit, a pak uteče," navrhoval Salzmann.
"To mám Irenou mlátit o betonový sloup?"
"Nemuselo by to být o sloup," řekl Salzmann. "Třeba o zeď, nebo o karosérii auta. Ta je měkčí," navrhl smířlivě.
"To je nesmysl! To je strašný nesmysl!" křičel Alf. Bloudil očima po snové scenérii betonového lesa. Vraky automobilů mu připomínaly těla zvířat, která nikdy nežila. Na zemi zčernalé olejem a stopami gumy uviděl pruhy krvavých stříkanců. Vědomí blízkosti smrti ho vytrhlo ze vteřiny snění.
Na zemi ležela dvě těla, nebo spíš lidské zbytky.

Struan siCalda s utrženou hlavou, trup s údy rozhozenými do stran, jako kdyby byl přibitý na svatoondřejský kříž. Nedaleko něho skončil svůj život střelec, který měl za úkol zchromit Alfa při souboji s transmutovanou Irenou Kassarovou. Jeho zbraň ležela opodál.
Salzmann se sehnul a zvedl ji.
"Tohle jsem neměl už dlouho v ruce," řekl, potěžkávaje brokovnici.
Krvavá stopa, napadlo Alfa.
Půjdeme cestou krve.
Vystoupili po rampě do dalšího patra. Tady byla největší spoušť. Na zemi leželo deset, patnáct těl, bylo těžké se dopočítat, protože pole smrti se táhlo i dozadu, mezi betonové sloupy, do houstnoucího šera neosvětlených částí garáže.
"Měl snadnou práci," řekl Salzmann, když se rozhlížel kolem sebe. Rozhodl se, že bude mluvit o něm, o transmutantovi, ne o ní, Ireně Kassarové. "Lidi zpanikařili a pobíhali jako ovce."
"Co jiného jim zbývalo?"
"To je zvláštní, že těla jsou celkem v pořádku," všiml si Salzmann. Byla to pravda, dropaut se zřejmě nevysiloval obvyklým sápáním usmrcených obětí. Jen některé měly rozbitý obličej s vytrženou přední partií lebky. Bestie usoudila, že jeho cesta k absolutnímu absolutnu může být snazší a méně namáhavá. Stačí úder, ani nemusí téct krev, a je po absolutnu.
Vřava zvolna utichala, do garáže se vkrádalo ticho. Vzduch čpěl krví a spáleninou střelného prachu. Strop garážové šachty měli už docela blízko, zbývalo jim jediné podlaží. Alf se nenechával ukolébat falešným pocitem bezpečí. V blízkosti rampy pořád ještě viděli bezvládná těla. Transmutant musel tudy proběhnout a podepsal se na těch, kteří zůstali v jeho dosahu.
"Jsme tady," řekl Salzmann.
Došli do posledního podlaží a zastavili se. Z hlubiny zaslechli nějaké hlasy, za chvíli i ty utichly. Zbytky siCaldova gangu spolu s diváky zřejmě už stačily opustit budovu. Salzmanna napadlo, že nikde nespatřil Elynor. Jak asi dopadla? Naposledy ji zahlédl ve chvílích, kdy Struan siCalda velkohubě ohlásil představení na rozloučenou a celý jeho dvůr se vypravil k nákladním výtahům. Pak pro něho přišel Bogdan, přivedl Irenu Kassarovou a stalo se všechno to, co se stalo a nelze odestát.
Bylo docela dobře možné, že tělo Elynor leží někde v přítmí mezi betonovými sloupy a že si ho prostě nevšimli.
"Rád bych ji ještě jednou viděl..." zašeptal Alf. Salzmann si uvědomil, že má na mysli Irenu Kassarovou.
"Skutečně ji chcete vidět?"
Alf neodpověděl.
Šli dál. Už spatřili obrovité těleso nádrže protipožárního systému. Pokud měla Tubie pravdu, průchod do sousední budovy byl nedaleko, hned za prvním rohem.
"Už budeme u vchodu do pekláje," podotkl Salzmann. "Chcete se ještě vrátit a hledat?"
Alf chvilku přemýšlel, pak se na Salzmanna vážně podíval a zavrtěl hlavou.
"Ne, nechci," řekl. "Chtěl bych ji vidět takovou, jaká byla dřív, než se všechno změnilo. Než se ona proměnila a ze mě se stal vrah."
"Vrah? Oni jsou vrazi!"
"Oni? Dropauti? S vyceněnými zuby a škvírami místo očí? To je maska, jako já mám tetování. Dřív se smáli a povídali hlouposti a milovali. Já je zabíjel."
"Protože se už nesmáli a nepovídali hlouposti. Teď povídáte hlouposti vy, pane Likt! Tygr byl taky jednou malinká chlupatá kulička, která by si nejraději hrála s přadénkem bavlny. To je důvod, proč byste se proti němu nebránil?"
"Tygr nemůže za to, že je šelma."
"Oni ano? Nebo ne? Nehádám se s vámi, pane Likt. Já to prostě nevím. Viděl jsem jich spoustu a dnes jsem byl poprvé u proměny. Jak se to stalo? Dělali to dobrovolně? Věděli, do čeho jdou? Všichni brali string. Dobře, koupili si cestu do ráje. Věděli ale, že vede do transmutace?"
"Myslíte si, že dobrovolnost je podstatná?"
"Co jinýho, pane Likt? Co jinýho?" řekl Salzmann.
Obešli nádrž a ocitli se v jasně osvětleném prostranství, zakončeném bíle natřenou stěnou s malými dveřmi. Spatřili na nich důvěrně známý piktogram lebky se zkříženými hnáty.
Zastavili se.
Uprostřed prostranství stály dvě ženy. Jednu Alf neznal, druhá byla Irena Kassarová.
Ohlédl se po Salzmannovi.
Umran se upřeně díval na vysokou štíhlou ženu s vlasy šedivými jako ušlechtilá ocel.
"Elvnor..." vydechl Salzmann.
2.
Ženy se nehýbaly. Když Salzmann s Alfem vešli, Elynor se na ně krátce podívala, pak se opět vrátila pohledem na dropauta.
Irena stála zády. Bylo vidět, že se třese na celém těle.
Salzmann zůstal bezradně stát, Alf udělal ještě několik kroků a zastavil se.
"Ireno," řekl tiše. Pak zvýšil hlas. "Ireno!"
To nemá smysl na ni křičet, uvědomil si Salzmann. Transmutant neslyší.
Dívka se otočila. Slyšela něco, měla sluch? Znamenalo to, že se vrátila z říše smrti? Ne, byla pořád ještě dropaut! Jak to ale, že slyší?

Světlo dopadalo dropautovi do tváře. Škleb vražedné nenávisti se mu zvolna vytrácel z obličeje. Vyděšené oči vyplouvaly ze štěrbin, zuby mizely za oponou rtů. Něco se s ním dělo. Měnil se opět v člověka.
Irena Kassarová se skutečně vracela na tento svět.
Spatřila Alfa a poznala ho.
"Alfe..." řekla tiše, sotva slyšitelně. "Co to bylo, Alfe?"
První jeho reakce byla bláznivá radost a úleva. Nemyslel na to, co všechno udělala tam dole, nevnímal krev, kterou měla na rukou, na tváři, na celém těle. Žila, vnímala ho, mluvila. Byla to ona, Irena.
Pak ho znovu přepadly pochybnosti.
Kolik takových jsem zabil? pomyslil si a něco studeného mu sevřelo srdce. Zabíjel jsem bestie, vždycky jsem to tak bral a nenapadlo mě uvažovat o nich jinak. Nebyli to pouze lidi s maskou šelmy? Samozřejmě, že ano. Jenže, proč ji měli na tváři? Svobodně nebo z cizí vůle? Kde je hranice odpovědnosti? Jejich a mé?
Přál si zemřít, aby se dostal z vířivého kruhu nesnesitelných úvah.
"Co to bylo? Proč to bylo?" opakovala Irena.
Vykročila k Alfovi. Udělala dva tři kroky a tělem jí projela vlna křeče. Vražedná maska jí znovu znetvořila obličej.
Její návrat do lidské podoby nebyl ještě konečný! To neznámé něco, co dělalo z lidí transmutanty, přestalo působit jen na chvilku. Snad to bylo únavou, vyčerpáním, dropaut se možná dostal do fáze, kdy přestává být dropautem, ten návrat se však neděje náhle, nýbrž postupně, ve vlnách, má několik fází...
"Dropaut se vrací..." zašeptal Salzmann. "Co uděláte, pane Likt? Co mám dělat já?!"
Alf neodpověděl.
Nevnímal Salzmanna, vnímal sebe, a už věděl, co má dělat.
Zvolna si klekl do polohy za-zen, dlaně položil na stehna, vzpřímil trup a odevzdaně se díval na dropauta, který se k němu blížil s rukama rozpaženýma, prsty roztažené do dravčího spáru, připravený vydat zbytky energie do posledního smrtícího úderu.
Salzmann a Elynor strnule sledovali, jak se transmutant chystá naposled vraždit.
Umran si uvědomil, že drží v ruce brokovnici. Pomalu ji zvedal, přiložil pažbu k rameni, zalícil a sevřel prstem spoušť.
Elynor to viděla a pomalu ustupovala stranou z palebné čáry.
Stačí jediný pohyb ukazováku, pohyb dlouhý půl centimetru, a pan Likt bude žít, uvažoval Salzmann.
Pak si vzpomněl na Tubii. Ona pochopila, proč nechce jít s ní, že by nedokázal žít za určitou cenu. Teď se on sám chystá zaplatit za Alfa Likta cenu, která byla pro něho nepřijatelná.
Sklonil zbraň. Všiml si, že se ve tváři Elynor mihl výraz nesouhlasu, možná hněvu.
Ona by vystřelila, bez váhání, uvědomil si. Ne, my dva si nikdy nebudeme rozumět.
Dropaut skočil.
Alf se nepohnul, když na něho transmutant zaútočil, ani nepřivřel oči. Měl prázdnou mysl a chystal se přijmout smrt stejně klidně, jako ji dříve rozdával.
Dívka znovu proměněná v šelmu na něho dopadla. Vnitřní mechanismy jeho těla stačily instinktivně zpevnit na okamžik svaly, takže se ani nehnul a zůstal sedět jako vytesaný z mramoru. Ruce s prsty roztaženými do pařátů však zůstaly rozpažené. Prsty se najednou uvolnily a paže objaly sedícího Alfa, zvolna a něžně. Hlava útočníka mu klesla na levé rameno.
Klečeli tak proti sobě v objetí několik vteřin. Potom Alf pohnul rukama, zvedl se a opětoval objetí.
Otočil k Salzmannovi hlavu. Z očí mu volně proudily slzy.
"Je mrtvá," řekl. "Zemřela vyčerpáním."
Zvolna se vymanil z jejího objetí. Salzmann pustil pušku na zem, přistoupil k Alfovi a pomohl mu Irenu položit na záda.
Tvář měla mírnou, vlídnou. Mrtvýma očima se dívala na strop. Alf vztáhl pravou ruku a dlaní jí zatlačil oči.
"Děkuju vám, Salzmanne," řekl. "Děkuju, že jste nevystřelil."
Celou tu dobu si uvědomoval, že Salzmann drží v rukou brokovnici.
3.
"Já děkuju vám, Alfe Likte," ozvala se Elynor.
Poprvé promluvila. Přicházela k nim, štíhlá, vzpřímená, v obličeji ani známku po nějakém pohnutí.
"Měla jste štěstí," poznamenal a otřel si hřbetem ruky slzy s tváře.
"Ta má vždycky štěstí," poznamenal Salzmann..
"Vy ji znáte?" ptal se ho Alf.
"Ovšem. To je Elynor, pravá ruka Struana siCaldy, jinak také agent Světové antiteroristické. Byla zodpovědná za výrobu stringu. Distribuci ovšem dělali jiní."
"Výrobu stringu?" opakoval Alf nedůvěřivě.
"Nechte si to vysvětlit," řekla Elynor chvatně. "Netušíte, o co tady jde."
"Irena je mrtvá. Spousta lidí zemřela. Dnes, i jindy. Hodně jsem jich zabil i já. A za tím vším umíráním je string."
"Něco dalšího je za stringem," řekla Elynor. "Potřebuju vás, Alfe. Potřebuju, abyste mi pomohl."
"Vyrábět string?" zeptal se Alf, aniž vzhlédl od mrtvé tváře své dívky.
"Raději ho nechte v klidu, Elynor," řekl Salzmann. "Jděte pryč. Všichni odešli, jděte za nimi. Nemá smysl naléhat."
Nevšímala si ho, obracela se jen k Alfovi. Ukázala rukou.
"Tam za těmi dveřmi... Likte, tam je odpověď na všechny otázky. Vím to. Je to důležité pro všechny. Ne pro mě, nebo pro Světovou antiteroristickou. Pro lidi. Pro umrany. Vy nechcete vědět, proč se na světě objevil string a proč přišli transmutanti?"
Alf klečel u Ireny a hladil ji po vlasech.

"Vy jste snad tupá," řekl jí Salzmann. "Chtěla jste mě zahákovat a narazila jste. Myslím, že jsem vám řekl a ukázal docela jasně, co si o tom všem myslím. Patříte ke koumákům, co jsou až po uši ve víře, že můžou s každým mávat jako hadrem. Jako praporem s velkým pé, ve prospěch dobra s velkým dé. Co vám dalo právo to dělat? Kde najdete v sobě tu drzost? Vaše triky stály krk Hoteie. Jděte se podívat dolů, je tam spousta dalších mrtvol. Najdete i svého šéfa. Chybí mu hlava. Prachy už někdo odnes, to se nemusíte namáhat. Jděte. Hlavně jděte pryč."
"Tupí jste vy oba! Myslíte jen na sebe. Na vlastní dušičky. Držíte svou nezávislost, jako upejpavá holka panenství. Není žádná nezávislost. Nelíbí se vám moje triky, Salzmanne. Ty nejhorší jsem nevymyslela já a jestli jsem nějaké triky dělala, tak jenom proto, abych těm horším zabránila."
"To říkaly všechny intrikánské svině v dějinách kurevstva," řekl Salzmann.
"Dobře. Tak půjdu sama. Tam za dveřmi... Říkají tomu pekláj. Nejspíš tam přijdu o krk. Kdybyste mi pomohli, mohlo by se to povést. Sama mám šancí asi takhle," luskla prsty. "Přece půjdu."
"Přestaňte řečnit a jděte, kam chcete," řekl jí Salzmann.
Vztekle po něm loupla očima a zamířila ke dveřím.
Otevřela je.
Za nimi stál Bogdan s gyroskopicky stabilizovanou rychlopalnou automatickou puškou z vojenské výzbroje konce minulého století.
4.
"Jsem rád, že jste mě neopustili. Teď vás povedu já. Mám v hlavě plno plánů..." mávl puškou kolem sebe. "Plno plánů," opakoval.
Měl lesklé oči, jako by byl opilý nebo zdrogovaný. Díval se někam mimo ně.
"Struan siCalda je mrtvý. Zihong je mrtvý..."
"Není mrtvý, Bogdane. Zdrhnul, zahnul kramle. Kdo měl kapku rozumu v hlavě, udělal to taky. Máte ještě čas."
"Tubie je mrtvá, Filip je mrtvý... Já žiju a povedu vás."
"Zbláznil se," zašeptal Salzmann Alfovi. Zalitoval, že pustil brokovnici z rukou. Udělal úkrok směrem ke zbrani, Bogdan byl však rychlejší. Stiskl spoušť a krátká dávka vysoce průbojných mikrostřel přesekla brokovnici vejpůl. Obě poloviny se rozlétly stranou.
Budova se najednou otřásla a ozval se rachot borceného zdiva. Podlaha se zakymácela jako při zemětřesení. Bogdan ztratil rovnováhu a musel se zachytit rámu dveří.
Je dvaapadesát způsobů, jak čelit nebezpečí a ten nejlepší je útěk, napadlo Salzmanna. Na nic nečekal, otočil se a po rozkymácené podlaze zahnul za roh protipožární nádrže.
Tam se opřel zády o stěnu. Čekal, že se k němu pan Likt v nejbližším okamžiku přidá. Všiml si, že on, zkušený karateka, rovnováhu neztratil.
Proč tam zůstal, sakra!
Chtěl se vrátit, v tom okamžiku roh nádrže pukl a vyvalila se vodní spoušť. V hukotu vody a rachotu praskajícího betonu uslyšel výstřely.
Tak tohle ještě chybělo.
Bezradně se rozhlédl kolem sebe.
V šeru mezi sloupy zahlédl stříbřité těleso terénního vozu. Automobil climber, nejsilnější typ, obrněný kolem dokola titanovými trubkami, tank na čtveřici velkých, průrazuvzdorných kol.
Salzmann k němu přiběhl a vzal za kliku. Dveře byly otevřené a kontrolní karta vězela v palubní desce. BRAD FIELD, stačil si přečíst jméno majitele. Byl to asi jeden z diváků vražedné show Struana siCaldy, který kromě vstupného zaplatil i životem. Lehkomyslný chlápek, že tu nechal kartu.
Umran vklouzl za volant a nastartoval. Vůz ožil chvěním silného motoru. Sešlápl akcelerátor a vozidlo vyskočilo vpřed a narazilo do betonového sloupu. Běžný automobil by měl předek na padrť, titanové trubky terénního vozu náraz ovšem vydržely. Salzmann se bolestivě udeřil do hrudi. Vyrazilo mu to dech, jen heknul. Akcelerátor zůstal sešlápnutý.
Všechna čtyři kole prokluzovala na hladkém povrchu podlahy a vůz se zvolna smekal stranou. Když se uvolnil, znovu vyrazil.
Salzmann dokázal strhnout volant právě ve chvíli, kdy hrozil náraz do dalšího sloupu. Uvolnil pedál a automobil zpomalil. Před sebou Salzmann viděl clonu vody unikající z nádrže. V následující vteřině ho proud zasáhl do boku, odhodil ho o metr, o dva stranou, přece jenom se mu podařilo záplavou projet.
"Naskočte," křikl na Alfa. Naklonil se a prudce otevřel dveře.
Viděl, že Alf popadl strnulou Elynor za ruku, přiskočil k vozu a vtáhl ji za sebou. Mezi průchodovými dveřmi do vedlejší budovy se potácel Bogdan. Pušku neupustil a snažil se namířit na automobil.
Další otřes a rachot. Salzmann se podíval stranou. Rampa se utrhla a mezi podlahou garáže a nájezdem byla dobře dvoumetrová mezera.
"Ten hajzl," křikl vztekle a strhl volant doleva. Ve vodní spoustě se kola protáčela a smekala, vůz byl skoro neovladatelný. Ve zmatku sešlápl znovu pedál. Nekontrolovaný vůz vyrazil vpřed, přímo na Bogdana.
Gangster zvládl zbraň a namířil před sebe. V posledním zlomku vteřiny si uvědomil, že i kdyby se mu podařilo řidiče zdivočelého vozu zasáhnout, auto by pokračovalo v jízdě přímo na něho.
Zařval, uskočil a v následujícím okamžiku předek climberu narazil na stěnu. Ozvala se ohlušující rána. Kolem dveřního rámu vyskočily trhliny. Zeď před nimi jakoby ustupovala, auto pořád ještě jelo, i když pomalu. Rachot, oblaka prachu. To už nebyla jízda, to bylo propadání, zeď před nimi mizela, auto narazilo na něco spodkem, zhouplo se vpřed a vstříc jim z mlhy prozářené žlutým umělým světlem vyšlehly zelené šlahouny. Předek vozu stále klesal, pod podlahou se ozývalo skřípění a rachot. Těleso vozu se pomalu sunulo vpřed. Pak se pod ním něco utrhlo a climber se v oblaku

prachu řítil vpřed.

Kapitola devatenáctá

1.

Terénní climber se propadl o dva, tři metry a pak ho zachytila zelená náruč husté vegetace. Slyšeli praskot větví a na záď vozu bubnovaly kusy uvolněného zdiva. Blok cihel velký jako lidská hlava zasáhl zadní okno; na okamžik se zamžilo tisícem drobných trhlinek, hned se zase slilo do jednolité průhledné plochy. Automobil byl ostře nakloněný dolů a při pádu se poněkud posunul na levý bok. Zůstal viset ve změti stvolů, lián a větví. Vegetace pod vahou automobilu povolovala, větve se lámaly a brzy začal znovu klesat.

"Blázne! Idiote!" ječela na Salzmanna Elynor. "Co jste to provedl!

"Copak jste nechtěla do pekláje? Jste tady, vám vždycky všechno vyjde!" štěkl na ni Salzmann. "Blahopřeju!"

Nejraději by ho uškrtila a kdyby měla sílu dropauta, utrhla by mu hlavu. Spolu s Liktem se tísnila na sedadle spolujezdce. Začala přelézat na zadní sedadlo. Vůz se začal kymácet.

"Nechte toho, ženská!"

"S tebou jsem skončila, smrade," zasyčela. Byla bez sebe vzteky.

"Myslím, že jste spíš začala," podotkl Alf Likt.

Salzmann na něho úkosem pohlédl. To není člověk. Nemá žádné nervy. A přece před chvilkou plakal.

"Už je tady," řekl najednou Alf.

"Kdo?"

"Bogdan."

Salzmann se ulekaně ohlédl. Bogdan se propadal haluzemi na dva metry od levého boku climberu. Byl tak oteklý, že balonovité rudé líce mu zavalily oči. Bylo těžké rozpoznat, že je to on. Jeho šílený sen o vůdcovství už neexistující bandy neměl dlouhé trvání.

"Tomuhle svinstvu kolem nás říkají hedella," řekla Elynor. Stačila se zřejmě zklidnit natolik, že byla schopná normálně mluvit. Výkon hodný ocenění, napadlý Salzmanna. "Je to mutovaný americký břečťan. Už jeho předek byl jedovatý."

Bogdan ještě žil, do smrti však neměl daleko. Trhavě pohyboval rukama a nohama jako dodělávající oběšenec. V ruce pořád ještě držel gyroskopický samopal. Ostrý povrch úponků ho řezal do kůže. Hlasitě sípěl, křičet už nemohl. Vnitřní otoky mu ochromily hlasivky.

Zmizel v smrtící zeleni.

Mlčeli a báli se pohnout.

"Nevypadá to dobře," ozval se do ticha Salzmann.

"Žijeme," odpověděl mu Alf lakonicky. Z dálky znělo dunění, tlumené vegetací a dělící stěnou. "Nevztekejte se, Elynor. Měli jsme víc štěstí, než rozumu. Kdybychom zůstali..."

Byl bych teď s Irenou, napadlo ho a zmlkl. Na onom světě.

"To jste zařídila vy?" ozval se Salzmann.

"Co?"

"Že se ta garáž poroučela."

"Nemám ponětí, o čem tu žvaníte."

"Nakonec je po vašem. Jsme tu s vámi."

"V životě jsem nebyla tak šťastná." Obrátila se k Alfovi Liktovi. "Je vám jasné, že se odsud nedostaneme? Když otevřete dveře, dopadnete jako Bogdan?"

"To budeme mít brzy ponorkovou nemoc."

"Já ji mám už teď," odsekla Elynor.

Další svazek lián se uvolnil a vůz houpavě poklesl o několik metrů níž.

"Třeba se ještě někam dostaneme," podotkl Alf.

Nejenom panika, i klid je nakažlivý. Alfova sebedůvěra nejdříve zklidnila Salzmanna a zdálo se, že i Elynor nabývá sebevlády.

Nový pokles následovaný zhoupnutím dal Alfovi zapravdu. Opravdu se někam dostali, jenže jejich cesta zřejmě končila. Ozvala se rána a těleso vozu narazilo předkem na kmen silný dobrých čtvrt metru. Záď ještě chvilku klesala, pak spodek dolehl na něco pevného. Climber byl pořád ještě nakloněný vlevo. Zřejmě definitivně uvázl na rozsoše nosných větví. Pokusili se ho uvolnit houpáním, dokázali tím vůz jen trochu posunout, nic víc.

"Konečná," podotkl Salzmann suše. "Vystupovat se nedoporučuje."

2.

Chvíli jen tiše seděli. Od jejich vzájemného setkání uplynulo sotva několik minut, a přece jim to připadalo jako věčnost. Cítili se vyčerpaní, otupělí, obolavělí. Uvnitř vozu bylo zelené šero a horký vzduch byl prosycený vůněmi, jistě omamnými, možná jedovatými. Padala na ně otupělost osamělého běžce na lyžích, který padne vysílený do závěje a s úlevou přijímá smrt mrazem jako vykoupení. Salzmann seděl, díval se na jedovatou zeleň za okny a snažil se dešifrovat zvuky, které k němu doléhaly. Tu a tam něco zakvíklo, zaskřehotalo, syklo. I nějaký hmyz tu bzučel. Když si pozorněji prohlédl jeden list hedelly přitištěný k oknu auta, uviděl na něm symbol chryzantémy.

"Výrobní značka," poznamenal a ukázal na obrazec prstem.

"Cože?" zeptala se Elynor. "Ovšem, chryzantéma. To je logo zdejšího podniku."

"Kdo to tu řídí?"

"Nikdo. Původně tu byla vývojová laboratoř umranských genetických technik. Společný projekt. Pak se technologie vymkla z ruky a šla svou cestou. Tohle je výsledek."
"Co s tím měl společného siCalda?" ptal se Alf.
"Spojovací dveře vedou na schodiště chráněné před hedellou organickým sklem. Někde dole je manipulační sklad a taky líheň fetů, to je všechno co vím. Byla jsem jenom číslo dvě v organizaci, víc mi nikdy neřekli. Měla jsem vždycky dojem, že něco dalšího kryjí. Někoho kryjí. Někoho, kdo stojí za tím vším."
"Za stringem? Za transmutanty?" ptal se Alf.
"Přesně tak. Vy nechcete vědět, kdo to je? Po tom, co se stalo vaší dívce?"
"Nezačínejte s tím," zabručel. Díval se kolem sebe. Když klečel před útočící Irenou, byl připravený na smrt. Teď stačilo otevřít dveře a vrhnout se do hedelly. Říká se, že vědomí právě zemřelého člověka odchází tunelem za zeleným světlem. Třeba bych ji ještě dohonil, Irenu, bláznivou, nevěrnou, ztřeštěnou, milovanou i nenáviděnou.
Pak ovšem bych se nikdy nedozvěděl, kdo je za tím. Kdo ji zabil. Kdo zabil všechny ty, které jsem zabil já, uvědomil si. A chci to vědět.
"Jste opravdu strašná," řekl jí. "Salzmann měl pravdu. Nakonec je vždycky po vašem."
"Byla to náhoda," řekla. Alfovo uznání jí zřejmě zalichotilo.
"Nevím, co je náhoda," řekl Alf.
"Poslyšte," ozval se najednou Salzmann. "Vidíte tu bestii? Toho hada, co nám leze po kapotě?"
Byl pěkný, červený, a chryzantéma na temeni jeho ploché hlavy žlutě svítila. Had měl korálkové oči. Vztyčil se a mrskal proti sklu černým rozeklaným jazýčkem.
"Teď jsem moc ráda, že jsem uvnitř auta," řekla Elynor.
"Což o to. Nejde mi do hlavy, jak je možné, že tu ten had je?"
"Připlazil se," řekla ironicky.
"Přes jedovaté listy hedelly," doplnil ji.
"Nepůsobí na něho," krčila rameny.
"Nepůsobí na něho," opakoval po ní. "Proč? Třeba proto, že je to plaz. Já jsem taky plaz. Jsem víc příbuzný s ním, než s vámi!"
"Zbláznil jste se, Salzmanne?" řekla.
Alf mlčel. To, co Salzmann říkal, znělo takřka logicky.
"Je to mutovaná potvora," zabručel pochybovačně.
"Já jsem taky mutovaná potvora," mínil Salzmann.
"Říkala jsem vám, že jste mindrákář," sekla po něm Elynor.
Pokrčil rameny, stiskl senzor a okno na jeho straně zajelo do lože v nitru dveří. Něžně, takřka láskyplně pohladil listy hedelly, které vklouzly dovnitř. Alfovi a Elynor se zdálo, že na ně horce dýchly. Potom okno zase zavřel a než se úplně dovřelo, konečky prstů vytlačil poslední lístečky ven.
Prohlížel si ruku a pak jim ji ukázal.
"Vidíte? Nic. Žádné puchýře."
"Reakce může přijít až za nějakou dobu," namítla Elynor.
"Ne za dlouhou," řekl Alf. "Za minutu, za dvě. Vzpomeňte si na toho červeného fešáka, jak hezky padal vedle nás."
"Nic! Ani pupínek. Když jsem byl kluk, měl jsem alergii na kopřivy. To jsem byl ovšem kůžáckej kluk."
"Nechte toho, Salzmanne!" vykřikla Elynor. Bylo pozdě.
Umran vyskočil z vozu ven.
3.
Jako kluk, kůžáckej, samozřejmě, měl rád seriály o Tarzanovi, lesním muži. Obdivoval se krásným svalovcům, kteří se plavně pohybovali po liánách z jedné strany televizní obrazovky na druhou za zpěvného halekání. Jeho veleopí výkon v sobě nic estetického a romantického neměl.
Žádný svalovec, jsi starý tlustý umran, připomněl si. Pach jedovaté zeleně ho skoro dusil. Jinak se hedella k němu chovala zatím slušně, žádné otoky se mu rukou neobjevily.. Měl jsem pravdu, mám víc společného s tím plazivým fešákem bez nožiček a ručiček, než s nimi.
Poprvé od noci Milénia to byla výhoda.
Propadal se podstatně rychleji, než veliké těleso climberu. Nejspíš by skončil špatně, kdyby se včas nevzpamatoval a nepokusil se ovládnout svoji polohu. Roztáhl ruce a nohy a podařilo se mu padat na plocho. Od napnutých lián a větví dostával víc ran, než boxovací pytel v tělocvičně. Moudře usoudil, že je lépe nechat se zmlátit, než se zabít. V jedné chvíli při pádu potkal bratránka onoho šarlatového plaza, který mu vnukl nápad, o kterém se teprve ukáže, jestli byl dobrý nebo prachšpatný. Zvíře po něm seklo hlavou, stačil zahlédnout jeho špičaté zuby plné jedu v rudé rozšklebené tlamce. Naštěstí ho minulo.
Nedovedl odhadnout, o kolik se propadl. Bylo to jistě několik metrů. Pak se mu nohy zaklesly do změti lián a trup padal dál. Škublo to a Salzmann zůstal viset hlavou dolů. Levá noha ho ostře zabolela. To by tak ještě scházelo, abych si ji zlomil, pomyslil si.
Zachytil se rukama a prudkým kopáním nohy uvolnil. Už měl celého pekláje po krk. Zavěšen na rukou, kýval se volně v prostoru. Zaklel a pustil se.
Ať už je po všem.
Dopadl oběma nohama do tlusté vrstvy tyrkysového mechu prosáklého vodou. Mezi tryskem krůpějí zahlédl prchající nohaté modré brouky se žlutými tečkami na krovkách. Napadlo ho, že ty tečky jsou znaky chryzantém.
Živočichové poschovávaní ve vegetaci nad jeho hlavou vztekle skřehotali. Nenáviděl mokro, horko a smrad a teď měl

všeho kolem sebe habaděj. Zkusmo vykročil. Levá noha ho sice bolela, zlomená ani vymknutá zřejmě nebyla. Aspoň něco.
Rozhlížel se kolem sebe.
Ocitl se ve volném prostoru širokém asi pět metrů. Bylo tu šero, téměř tma. Listoví hedelly propouštělo jen málo světla. Před sebou viděl mohutný nakloněný peň, zakotvený do půdy chuchvalcem černavých kořenů. Usoudil, že právě to je kmen, na kterém visí někde nad jeho hlavou climber.
Vykročil. V mokrém mechu to šlo těžko a pomalu. Pokusil se zorientovat, aby určil, kterým směrem dojde k dělicí stěně a schodišti. Brzy si uvědomil, že nemá žádnou šanci. Při pádu tolikrát změnil polohu, že naprosto ztratil směr.
Dorazil až ke křovinaté stěně vroubící mechovou planinku. Zašátral rukama a sáhl na něco mokrého a teplého. Rozhrnul haluze a spatřil opuchlý obličej mrtvého Bogdana. V leknutí uskočil, hned se ovládl a znovu sáhl do křoviny. Po chvilce nahmatal chladný kov.
Musel vynaložit hodně ze své značné síly, aby vyrval karabinu mrtvému muži z rukou. Prohlédl si ji. Byl to opravdu gyroskopický automat z doby těsně před Miléniem, schopný autonomní palby, pokud by byl připojen na zaměřovací přilbu. Znal dobře zbraně tohoto typu a uměl s nimi zacházet.
"Díky, kamaráde," řekl mrtvému a vrátil se na planinku. Zkontroloval zásobník zbraně, zapnul gyroskop a namířil na peň.
Jakmile se gyroskop dostal do nominálních otáček a zbraň se přestala chvět, stiskl spoušť.
Z ústí vyšlehl plamen.
Zpětné rázy vnímal jen jako drobné staccato prudkých úderů, gyroskop je stačil směrově vyrovnat. V temném kmenu hedelly se rozšklebila bělostná rána. Rychle se zvětšovala a kmen se viditelně nachýlil kupředu. Rachot výstřelů byl ohlušující, takže neslyšel praskání větví nad sebou. Kmen sebou prudce trhl, jako by do něho kopl nějaký obr, přelomil se a odskočil. Zarazil se do vrstvy mechu. V zásobníku došly náboje. Salzmannovi hučelo v uších, teď už slyšel i rachot a třesk. Useknutý peň prorazil podloží a vjížděl dovnitř. Podloží, bezpochyby strop spodního patra, se začalo hroutit.
Před nohama se mu objevila ošklivá trhlina. Uskočil a dal se na útěk na opačnou stranu. Když doběhl ke křovinám, ohlédl se. Právě včas, aby spatřil změť lián a větví, ve které zářilo stříbrné těleso terénního climberu. Vozidlo na chvilku viselo předními koly za okraj trhliny, Salzmann ještě stačil zahlédnout tvář pana Likta a Elynor, pak se strop prolomil a climber zmizel.
Žádný pekláj, oni se propadli do čistočistého pekla, napadlo ho.
Tak to dopadne vždycky, když chci udělat něco chytrého!

Kapitola dvacátá

1.

Když Salzmann vyskočil z vozu, Elynor za ním zabouchla dveře dřív, než jedovaté šlahouny stačily vklouznout dovnitř.
"Je to blázen!" vykřikla vztekle.
"Umran, kterému je všechno jedno," opravil ji Alf. "Proč jste na něho tak nabroušená? Protože se naboural autem?"
"Záleží vám na tom?"
"Ano. Je to můj přítel. Vážím si ho. Mám ho rád."
"Mčl by radost, kdyby vás slyšel."
"Nejspíš už nikdy nebudu mít příležitost, abych mu to řekl," řekl Alf, rozhlížeje se po jedovaté vegetaci kolem nich.
"Nabroušená..." opakovala Elynor zamyšleně. "To není pravé slovo. A teď už vůbec nemá smysl. Teď, kdy jsme prakticky mrtví."
"Znáte to pravé slovo?"
"Možná. Slyšela jsem jeden odborný termín... Bazální trauma. Rakovinový nádor v duši. Centrum nejistoty a bolesti. Salzmannovi se dostal do duše při noci Milénia. Stal se ještěrem a nedovedl se s tím vypořádat. Nebo možná... si to jenom namlouvá."
"Zlobíte se na něho kvůli jeho traumatu?" podivil se Alf.
"Ne," usmála se smutně. "Když jsme naposledy spolu mluvili, myslím opravdu mluvili... Dostal se blízko mému bazálnímu traumatu. Ubránila jsem si ho. Cítila jsem, jak úporně se k němu dobývá. Nemohl mi zapomenout, že jsem byla svědek jeho slabosti. Chtěl mi to vrátit... Pak by mě nejspíš utěšoval. Chlap potřebuje, aby žena byla slabá."
"Aby byla živá," opravil ji Alf. Chystal se na smrt a na setkání s Irenou. Elynor na něho úkosem pohlédla.
"Zabila by vás," řekla.
"To jsem si přál."
"Ve vás není nenávist k těm, kteří to všechno zavinili?"
"Zatím o nich nic nevím."
"Kdybyste věděl?"
"Odpovím, až budu vědět."
"Kdybych vám řekla, že i na mě je vina?"
"Vyráběla jste string... Vím. Takový byl váš úkol, vaše krytí agenta Světové antiteroristické."
"Ne," zavrtěla hlavou. Odvrátila ji od něho a podepřela si rukou bradu. Z očí jí kanuly slzy. "Před půl druhým rokem..." začala tiše, "mě odhalili siCaldovi lidi. Neměli sice důkazy, ale podezření stačilo k trestu smrti. siCalda s Herbertem a Bogdanem, to věru nebyl žádný soud Jeho Veličenstva!"

Polkla slzy. Po skle lezl veliký brouk, usedl na stěrač a natřásal si krovky, ozdobené nezbytným znakem chryzantémy.
"Tehdy byla v oběhu první pokusná generace stringu. Umranská technologie. Spíš jed, než obyčejné narkotikum. Stačila jedna aplikace a člověk transmutoval do dropauta. A já... jsem to udělala. Bogdan vybral oběť. Chudáka malou narkomanku, kolik jí mohlo být?"
"Deset, dvanáct. Blondýnka. Na domě byla reklama na KOLINSTORE, v přízemí mandl."
"Jak to víte?"
"Já jsem ji zabil. Díky Salzmannovi, který poznal, že je dropaut. Byla to naše první akce."
Pomalu spustila do klína ruku, kterou si doposud podpírala bradu a užasle se k němu otočila.
Svíral stejně tak pevně jako zbytečně volant.
"Svoji roli můžete brát buď osobně, jako to dělá Salzmann, pak vás sežere rakovina traumat. Nebo svoje činy začnete vnímat jako technický problém, zařazený do souřadnic kategorií správnosti a nesprávnosti. Tak jsem žil já. Výsledky jsou stejné. V daném případě mrtvé dítě. Dá se říct, naše společné mrtvé dítě."
"To je absurdní! Nechcete přece tvrdit, že nezáleží na tom, co a proč děláte! Že není rozdíl mezi siCaldou a vámi!"
"Proto ještě žiju. Protože se chci přesvědčit, jestli je nějaký rozdíl mezi Struanem siCaldou a mnou."
Seděli a mlčeli. Neměli už o čem mluvit. Oba myslili na mrtvé dítě, a všechny ty mrtvé podél cesty, kterou prošli. Pak se ozval Alf, klidně a věcně, jak byl zvyklý:
"Napadá mě... Proč se Bogdan vrátil?"
"Jak to myslíte?"
"Vyšel odsud, z pekláje. Zřejmě se pokusil utéct přes laboratoř. Tudy přece vede cesta ven?"
"Ano, vede," řekla nejistě. "Myslím, že ano."
"Přesto se vrátil. A v hlavě to neměl v pořádku. Co se tady stalo? Co ho přimělo k návratu?"
"Možná..."
"Co?"
"Možná, že to, co hledám," řekla.
"Co hledáme," opravil ji. Pousmála se.
Za okenní sklo usedl černý motýl velký dobře deset centimetrů. Pohyboval křídly, ozdobenými nezbytnou chryzantémou. Alf si připomněl nápis, načrtnutý líčidlem na obrazovku hologramické hovorny: MOJE NOČNÍ MŮRA MÁ BAREVNÁ KŘÍDLA. Ne vždycky, říkal si, někdy je má černá. Krasavec náhle vzlétl a ztratil se v listoví. Vyrušil ho rachot automatické střelby.
"Jak to?" vykřikl Alf. "Ten chlap s karabinou v rukou byl přece mrtvý!"
"Salzmann se asi dostal dolů a našel mrtvého Bogdana s karabinou. Na koho střílí? Na...""
V tom okamžiku se climber pohnul.
2.
Kmen, na kterém jejich auto viselo, náhle jako by ožil a spolu s ním začali padat. Klesali. Alf odhadoval, že nepadají o nic rychleji, než kdyby jeli dolů v otisu. Příjemná jízda to ovšem nebyla, kabina vozu sebou zmítala a museli se zachytit, aby se nepraštili do hlavy o strop.
"Ten pacholek přesekl kmen hedellyl" vykřikl Alf.
A už pacholek byl tady, na zlomek vteřiny ho zahlédli, jak stojí s kouřící karabinou v ruce. Neměli čas na nějaké rozhlížení. Auto se zachytilo předními koly o zem, zadek se propadl a vzápětí se smekl i předek. Poklesli o dva metry, chvilku zůstali viset na liánách, pak se liány přetrhly a vůz spadl a s žuchnutím narazil na podklad. Podvozek natvrdo propéroval a nápravy udeřily o skelet tak prudce, že ho div nerozbily. Náraz jim skoro vyrazil dech.
Ze všech stran je oslepovalo bílé světlo. Bolestně se snažili nadýchnout, Alfovi se to podařilo dřív, než Elynor.
"Jste celá?"
"J... jo," zasípěla. "Vypadá to tak."
Alf vyhlédl oknem vozu.
Climber dopadl na všechny čtyři kola a teď stál v rozlehlé hale se stropem polepeným lumifory. Alfovi to tu připadalo jako v operačním sále nějakého vojenského lazaretu. Byly tu regály s prázdnými skleněnými kontejnery a transportní automaty ověnčené chapadly manipulátorů. Dlouhé řady frizoboxů. Energetické agregáty. Přístroje, o jejichž účelu neměl ponětí.
Zašátral po klice dveří vozu.
"Dejte pozor," řekla Elynor. "Na autě mohly zůstat viset listy hedelly."
Otevřel pomalu dveře a vystoupil. Podlomila se mu kolena. Bolelo ho celé tělo. Elynor měla pravdu, climber byl celý obalený hedellou, liány a úlomky větví na mnoha místech uvízly za ochranným trubkovým rámem vozu. Opatrně se za ním vydrápala ven.
"Hej! Jste tam?"
To křičel Salzmann. Vzhlédli a v trhlině ve stropě spatřili jeho tvář. Byl tak vyjevený, že je to rozesmálo. Napětí z nich spadlo a vystřídala je úleva.
"Lezte dolů. Skočte! Není to vysoko!" křičela na něho Elynor.
"Jen neříkejte. Vylezte sem a podívejte se dolů!"
Nicméně slezl, chvilku visel za okraje trhliny, mrskal nohama ve vzduchu a kdo ví, jak dlouho by tam zůstal, kdyby se mu nesmekly ruce. Přistál v pořádku a jeho nadávání rozhodně nebylo úměrné úhoně.
Páchla tu desinfekce a zkažený vzduch. Alf se ostražitě rozhlížel. Prostor byl prázdný.
"Tohle je zřejmě ten mezisklad. Kontejnery slouží k přepravě fetů."
"Jakých fetů?" ptal se Alf. Salzmann mu vysvětlil, o co jde. Alfa to ohromilo.

"Tohle jste spolu dělali?"
"Na debaty o správnosti a nesprávnosti budeme mít čas později, pokud bude vůbec nějaký čas," řekla. "Zvláštní je," obrátila se k Salzmannovi, "že do meziskladu nenainstalovali nové kontejnery, když jste ty staré ve vzteku rozmlátil. Myslela jsem, že žádné nemají. Byl to omyl, tady jich je dost."
"Jsou prázdné..." pokrčil rameny Salzmann. "Třeba neměli nové fety."
"Spíš najeli na výrobu syntetického stringu. To mi připadá pravděpodobnější."
Alf objevil malý nákladní výtah.
"Pojďte sem!" křikl na ně. "Tohle vede někam dolů!"
Z šachty čišel mrtvolný puch. Váhali, jako by měli vstoupit do morového hrobu.
"Tam se mi dvakrát nechce," podotkl Salzmann. "To odtud nevede jiný východ?"
Rozhlížel se po sále. Všude kolem dokola byly jenom stěny obložené regály. Alf zkoumal rám výtahu.
"Tady jsou čerstvé stopy po střelbě."
Salzmann se k němu připojil.
"Je to jako kdyby někdo řezal výtah pilou. Tohle dělá jen gyroskopická puška."
Elynor si uvědomila, že už ji nemá.
"Nechal jsem ji nahoře," vysvětlil Salzmann. "Není to motorová pila. Nedá se z ní střílet půl hodiny."
"Jediná cesta vede tudy," konstatovala Elynor a vstoupila do výtahu.
Sjeli o podlaží níž. Před nimi se otevřela betonová chodba s klenutým stropem. Puch byl nesnesitelný.
Alf šel první, Salzmann kráčel za ním a Elynor se držela vzadu. Někde před nimi se ozval nezřetelný šramot a mlaskavé zvuky. Oba muži se naráz zastavili. Alf bezděčně zaujal obranný postoj, jako kdyby na něho měl v následující vteřině odněkud vyletět dropaut. Elynor ztuhla a ve tváři zpopelavěla. Také se bojí dropauta?
Kde je smrt, nemusí být přece jenom dropaut, řekl si Alf. Umíralo se dávno před vynálezem dropautů, je to věru stará praxe.
Puch vycházel z okrouhlého, asi dvoumetrového plastikového průchodu. Váhali, pak se Alf osmělil a vešel.
3.
Ocitli se v rozlehlé prostoře, zařízené jako kaple v pseudogotickém slohu. Spatřili zlacený oltář a nad ním mozaikové okno, znázorňující světcovo tělo protknuté šípy.
"Svatý Sebastian," zašeptal Alf.
Vlevo i vpravo od okna visely dva obrazy; na jednom byl Sebastian ještě v roli velitele osobní stráže císaře Diokleciána, na druhém ho katané utloukají železnými topory poté, kdy po své popravě zázračně povstal z mrtvých.
Okno bylo ozářeno světlovody, které však byly na mnoha místech porušené, takže mozaika byla příšerně poseta skvrnami připomínajícími pečeti moru. Klenba byla stará nanejvýš deset, patnáct let a za tu dobu další její upravovatelé a přistavovatelé, jistě v tom nejlepším, byť ne zcela pochopitelném úmyslu, na několika dalších místech prorazili stěny a prostorem protáhli desítky žlutých a modrých článkovitých trubic v tloušťce od dvaceti centimetrů do jednoho metru.
Trojice příchozích se nedívala na okno, na obrazy, na klenbu.
Její ohromená pozornost patřila čemusi zcela jinému.
Byli tu lidé.
Lidé, nebo jeden veliký nádor? Obojí byla pravda. Dřepěl uprostřed kaple, veliký kožnatý útvar, chobotnice se stovkami paží, živočišně pulzující, pokrytý předivem modrých žil. Těla, která tu byla rozhozena kolem dokola, bylo těžko nazvat muži a ženami. Vzájemně byli prorostlí, propojení, splynuli do jednoho nestvůrného organismu. V neladu měli propletené ruce a nohy, které trčely do prostoru jako napůl odumřelé výhonky. Byly tu i hlavy, bezvlasé útvary s odulými obličeji, do nichž byl vtištěn výraz tupé blaženosti. Jejich recyklační bioagregát byl napojen tlustými hadicemi do hluboké šachty, na jejímž dně byla jímka a kanalizační potrubí. Ze zbytků živin ve výkalech a odpadcích čerpali energii pro svoje společenství. Tito lidé, ano, přese všechno to pořád ještě byli lidé, žili v nádherných snech, žili a plodili.
Jejich červiště bylo doslova poseto fety. Propletenec, nebo spíš propojenec ženských a mužských organismů nebyl ničím jiným, než jedinou velikou plantáží na pěstování fetů. Rodiče, nebo spíš jeden veliký oboupohlavní velerodič, se sytil narkotiky. Potomci, kteří vyrůstali na povrchu jeho těla, podobní velikým seschlým melounům, byli schopni drogu sami produkovat. Tu nejhorší. String.
V plodové vodě kožnatých vaků tu žily stovky mutovaných lidských zárodků. Čekaly, až je někdo sklidí a nikdo nepřicházel. Když se Salzmann nad jednou mázdřitou koulí naklonil, spatřil zase tu vyžilou starou tvář. Plod čile pohyboval prstíky. Vycítil, že je mu nějaká bytost nablízku, protože otevřel oči. Podíval se na Salzmanna. Měl vědoucí pohled nasáklý omamnou zkušeností nepřetržité orgie jeho zploditelů. Bylo v něm vědomí, možná dokonce ironie, jako by se na obyčejného smrtelníka díval někdo, kdo je jednou nohou v pekle a druhou v ráji.
Mrtvolný puch byl nesnesitelný. Alf se ohlédl po Elynor. Stála nedaleko odpadové šachty, jako by se bála udělat další krok. Zdálo se mu, že zápach přichází odněkud zezadu. Obešel tedy lidské červiště a tam to spatřil.
Nedaleko oltáře nějaká síla, nepochybně to byl dropaut, utrhla jeden výběžek lidského veleorganismu.
"Tady je to, Elynor! Dropaut jich roztrhal pět nebo šest," šeptal. Byl přece v kostele. Proč je nezabil všechny? uvažoval. Něco ho asi vyrušilo. Nebo mu nepřipadali dost živí, pomyslil si. Dropauta baví, když oběť utíká a brání se.
Alf si prohlížel pozůstatky.
"Dva to přežili," křikl dozadu na Elynor, která pořád ještě stála u šachty. "Možná dokonce, že jsou ještě při smyslech."
4.
Na stupních schodů vedoucích ke svatému místu ležela na sobě dvě těla, a opravdu, ani na jednom, ani na druhém

žádná blanitá koule nebyla. Vespod leželo tělo převážně ženské; organismus oddělený od symbionta se zřejmě vracel původnímu genetickému určení. Žena ležela bez hnutí a rozzářená skla okna se jí odrážela v bělmu očí obrácených v sloup. Zpřetrhané žíly ležely vějířovitě rozhozené kolem dvojice a vytékala z nich černavá smrdutá kapalina. Alf přistoupil k muži, uchopil ho za rameno, stáhl ho s dívky a posadil na schod.
"Nezabíjej..." ozval se muž.
"Elynor, on mluví!"
"Nezabíjej... Je to zbytečné. Jsme mrtví."
"Ty mě vidíš?"
Hlava toho muže byla vsazena do obrovského nádoru, který mu zavalil ramena a větší část hrudi.
"Vidím."
"Viděl jsi toho... kdo to udělal? Byl to dropaut? Byl tady dropaut?"
"Byl tu... byl to..."
Muž nechápal, na co se ho Alf ptá. Měl plochý tupý obličej a sešikmené oči. Původně to zřejmě byl nějaký Asiat.
"Dropaut," napověděl Alf.
"Všichni jsme dropauti," řekl. "I ty jsi dropaut."
"Jak jste tu dlouho?" zeptal se Alf muže.
"Co znamená - dlouho?" odpověděl Asiat.
"Jak se jmenuješ?" položil další otázku.
"Šíp svatého Sebastiana."
"Co to je za jméno?"
"Čím by Sebastian byl bez šípu? Velitel osobní stráže pohanského císaře."
Alf se Salzmannem a Elynor stáli uprostřed kaple na betonové podlaze, která předstírala, že se skládá z kamenných dlaždic prošlapaných staletími a že snad dokonce ty prohlubně všude kolem nevytvořily šlépěje, ale rty lidí, kteří se tu plazili s tváří až u země a hledali útočiště u ideje muže, který byl nejdříve katem a pak obětí. Byla to lež. Ti lidé tady, ti také lhali? Jak se sem dostali? Kdo je organicky propojil, aby plodili zrůdné potomky, živoucí výrobce narkotik? Obličeje se tvářily šťastně. A muž, kterého někdo oderval od ostatních, byl očividně zoufalý. Co bylo správné? Není toto konečný ideál člověka, muže i ženy, splynout s ostatními v jediné nekonečné kopulaci, z níž není úniku, protože ona je cílem a naplněním existence?
Jsou oni konečnou hranicí mravního relativismu?
"Jak se jmenuješ?" zeptal se toho muže znovu Alf.
"Šíp... Ne. Sebastian se jmenuju." Určitě to nebyla pravda, a Alfa napadlo, že vlastně klade naprosto nesmyslnou otázku.
"Ty jsi viděl, jak se to stalo, Sebastiane?"
"Mohl jsem to nevidět?"
"Byl to dropaut?"
"Mohl to nebýt dropaut?"
"Jak vypadal? Jako já... Byl to umran? Ještěrka? Nebo to byl člověk?"
"Byl krásný."
"Jak to, krásný?"
"Protože zabil."
Usmíval se bezzubými ústy.
"Pojďte sem," zavolal na ně Salzmann podivně tichým hlasem.
Připojili se k němu.
Ukazoval na krvavý útvar, přepůlený lidský trup s rukama a hlavou. Nepatřil k tomuto symbiotickému útvaru, protože měl vlasy.
"Tohle...," vydechl Salzmann , "tohle je hlava Alice Skorkowské."
"Zabil ji dropaut?"
"Ne," řekl Salzmann. "Podívejte se, tohle musela udělat gyroskopická puška. Tělo je přeseknuté jediným čistým řezem."
"Bogdan?"
"Nejspíš ano. Východ z budovy je zřejmě někde tady. Bogdan se dostal až sem a tady ho přepadl dropaut, který před tím zmasakroval tyhle ubožáky."
Salzmannova teorie byla pravděpodobná. Napadený Bogdan se bránil puškou. To ovšem znamenalo, že...
Když se Alf v myšlenkách dostal až sem, dořekla to za něho Elynor.
"To znamená, že tahle žena byla transmutant."
"Nechala vám tu dárek," ozval se Sebastian.
Sáhl někam pod sebe a podával Alfovi černý plastikový náramek. Alf ho od něho převzal. Nepochyboval ani chvilku, co to je: na dlani mu ležel Salzmannův ukradený komunikátor Skupiny.

Kapitola dvacátá první

1.

"To je ten poklad, po kterém je taková sháňka," řekl tiše Alf. Komunikátor držel na dlani. Salzmann se díval na obyčejný multiúčelový náramek, který tak dlouho nosil na ruce. Právě takový měl v kapse... jako vzpomínku na Hoteie.

"Patří smrti," ozval se Sebastian. "Toto je chrám smrti. Odsud nic neodejde. Odsud nikdo neodejde."
"Mlčte..." sykl Salzmann. "Slyšíte?"
Symbiotický organismus žil a do jisté míry se pohyboval. Hýbaly se ruce i nohy, zvolna, malátně. Tu a tam se ozval slabý mlaskavý zvuk, když některá z hlav otevřela nebo zavřela ústa. Salzmann se na něj nedíval. Oči jako by měl upřené někam jinam, do jiného rozměru, snažil se prohlédnout skrz zdi. Naslouchal zvukům, které lidé nemohli slyšet. Potom se uvolnil.
"Je někde tady," zabručel.
"Dropaut?" zeptala se ho Elynor. Přikývl.
"Co budeme dělat, pane Likt?"
Díval se na něho pátravě, s podezřením. Ano, jak se Likt zachová, jestliže on přijde? Bude ochoten bojovat? Teď, když začal dropauty chápat jako lidi? Třeba si zase klekne, aby přijal ránu.
"Je to možná nemoc," napověděl Salzmann tiše. "Nemoci se musíme bránit..."
Nedokázal odhadnout, co všechno táhne Alfovi Liktovi hlavou. On sám byl při zápasech s dropauty jenom pomocníkem, kdežto likvidátor vedl smrtelný úder a nesl odpovědnost před svým svědomím.
Alf se rozhlédl kolem sebe. Někdo sem ty lidi musel dopravit a umístit, bez ohledu na to, jestli si to přáli nebo to bylo proti jejich vůli. Někdo upravil jejich organismy, aby plodily fety. Někdo musel plody mutovat, aby mohly vyrábět drogu. To narkotikum, které bylo bránou k transmutaci.
Nevěřil, že to všechno dokázal jenom Struan siCalda, mafián, do sebe zamilovaný megaloman, který nechal jiné pást holky a řídil síť ilegálních heren s automaty virtuální reality. To byl jen pěšák v nějaké velké hře, kterou řídil někdo jiný... Někdo typu Elynor.
Kdo to byl a proč to udělal?
Otázky.
Zavřel oči.
Znovu viděl Irenu, jak se otáčí a ptala se ho - co to bylo? Proč to bylo? Pak se její obličej znovu vrátil do zabijáckého šklebu.
I ona se ptala. Chtěla znát odpověď na otázku proč.
Něco jiné je hledat a odpovídat a něco jiného je zabíjet.
Otevřel oči, pozvedl před sebe ruce a zaťal je do pěstí. Podíval se na Salzmanna a na Elynor.
Mladá žena si ho pozorně prohlížela. I ona se vracela k tomu obrazu: dropaut, který se chystal ji zabít, se obrátil a Likt, nejlepší likvidátor Skupiny, poklekl do zenové meditativní polohy a připravil se na smrt, aby ji tentokrát přijal sám.
Měl tvář rozdělenou na dvě části, na lidskou a nelidskou.
Taková byla i jeho duše?
Díval se na svoje pěsti. Pak oči zvedl a plaše se usmál.
"Já to nedokážu. Už nikdy nedokážu zabít."
2.
"Pozor!" vykřikl Salzmann.
Mozaikové okno zapraštělo. Světelný obraz zmučeného světce obklopovaly pitvorné černé stíny, nahrbené postavy s rozpaženýma rukama, prsty roztažené do dravčích spárů. Okno chvíli vzdorovalo jejich náporu. Světec ožil, zdálo se, že se kati opět zaměřili na jeho tělo, zasahují ho šípy a on hledí vzhůru, směrem k naději. Pak se okno s rachotem vysypalo. V oslepující záři světlovodných bloků vskočilo dovnitř pět, možná šest dropautů.
Alf Likt svěsil ruce.
Salzmann postoupil vpřed a Elynor zaujala místo po jeho pravém boku. Tam by v normálním případě měl stát likvidátor, připravený na odražečovu akci. Salzmannovi to přišlo trochu směšné. I po tom všem, co prodělal, cítil se v plné síle a byl si jistý, že dokáže útoku odolat, i bez karbonitového krunýře, který mu někdo ukradl v TIVOLI. Jak dopadne Elynor? Už jednou dnes stála před dropautem, ovšem vysíleným, doslova umírajícím. Tihle byli ve formě, jak je Salzmann odhadoval.
Zdálo se mu, že jsou všude, zuřiví, silní, prudcí. A... Rvali se mezi sebou!
Když se podíval vzhůru, spatřil na pozadí světlovodů další. I ti na sebe vzájemně útočili. Byly to prudké souboje a krutým vyústěním. Jejich organismy zkřehlé svalovým přepětím pukaly pod krátkými silnými seky a údery. Bylo to děsné divadlo. Zdálo se, že se mezi sebou rvou porcelánové figurky běsů, stvořené šíleným sochařem, figurky plné krve. I ti, kteří propadli mezi střepy mozaikového okna dolů, zápasili dál. Souboj všech proti všem postupoval směrem k oltáři. Sebastian se vztyčil. Usmíval a zdálo se, že jim žehná. Dropaut se po něm ohnal a jediným rázem mu rozerval hruď. Muž umřel a pořád se usmíval.
Netrvalo dlouho a zbyl jediný dropaut, nejsilnější a nejrychlejší z nich. Žádná únava na něm nebyla vidět. Měl široká ramena a silné paže a jistě by s ním nebylo snadné pořízení, i kdyby zůstal člověkem. Byl to však dropaut, celý krvavý, v šarlatové tváři mu svítily bělostné zuby. Zhluboka oddychoval, sípěl, nebo spíš chrčel jako šelma, která se nemůže nasytit. Svou zuřivost si chvilku vybíjel na symbiotickém organismu. Rval ho na kusy, probíjel se do jeho středu. Pak strnul a v šarlatové tváři vykvetla bělma očí.
Dropaut se na ně podíval.
Salzmann se ohlédl na Likta.
Změnilo se v něm něco? Je připravený k zápasu?
Uvědomil si, že Alf Likt bezděčně zaujal stejný postoj, jako on, jako svatý Sebastian, připoutaný k mučednickému kůlu. Ten světec, který měl také ruce poskvrněné krví, světec, který sloužil smrti v osobní gardě císaře Diokleciána. Teď se chystal k mučednické smrti, kterou se chtěl vykoupit. Přijme střely, které ho připraví o život, střely v podobě

dropautových prstů. Zamíří mu na obličej, proniknou do očních.důlků, do úst, a jediným škubem vytrhnou obličejovou část lebky.
Ustrnulí hrůzou Salzmann s Elynor sledovali, jak se k nim dropaut probíjí lidskou masou.
V děsivé směsici zvuků drcených kostí a trhaného masa zprvu neslyšeli temné hučení elektrického motoru.
"Salzmanne!" vykřikla Elynor. Prudce se otočil v obavě, že ji snad napadl nějaký další transmutant. Sledoval její pohled. Z jímky vycházela bílá záře. V jejím svitu spatřili krvavé těleso, chuchvalec údů a trosek trupů. Chvělo se a stoupalo vzhůru jako obětina na oltáři nějakého barbarského kultu.
"To je přece..." zašeptal Salzmann.
Z jímky pomalu stoupal tmavý válec kabiny otisu a střechou vytlačoval zbytky těl, které do jímky napadaly, když tu Bogdan bojoval o život s transmutovanou Alicí! Otevřely se dveře a uvnitř stála Wenda.
"Rychle, pospěšte si," křikla na ně.
Nemusela naléhat, poslechli okamžitě.
Poslední vběhl do kabiny Salzmann. Stačil se ještě otočit a odrazit útok dropauta, který si všiml změny situace a pokusil se kořist dohnat. Transmutant odletěl nazad, vzápětí nabyl znovu rovnováhy a zaútočil.
Dveře výtahu se prudce zavřely.
Vzápětí na ně dopadl déšť úderů, třásly se a zdálo se, že každou chvilkou povolí.
Kabina se propadla do hlubiny.
3.
"Vítám vás," řekla Grácie Vivianová.
Byla to ta žena, kterou Alf znal z operačních porad Skupiny? Tvář byla táž, tvář sebedbalé, avšak nikoli marnivé šedesátnice, zcela nekoketní, třebaže v jistém smyslu stále ještě krásné. Také postava byla stejná; vysoká, štíhlá, pevně stavěná, s poněkud širokými rameny a boky. Zato se pohybovala zcela jinak, na svůj věk překvapivě svižně a energicky, dalo by se říci jako muž, který dbá na svoji fyzickou kondici.
"Jste překvapený?" zeptala se Alfa s náznakem úsměvu v obličeji.
Mlčel, protože se obával, že každou odpovědí by se dopustil netaktnosti.
"Vypadáte skvěle," řekl za něho Salzmann. "Jako kdybyste se vrátila z bahenních lázní."
Elynor, která Grácii Vivianovou viděla poprvé, nechápala, oč jde.
Seděli kolem kulatého skleněného stolu v místnosti stroze zařízené nejnutnějším kancelářským nábytkem, které vévodil veliký orákl zřejmě umranského původu. Celý prostor, do kterého je Wenda zavedla, připomínal nějaký protiatomový kryt ze starých časů, a dost možná i krytem původně byl. Nikdo se zde nepokusil o žádné zkrášlení prostředí. Na stěně nad konferenčním stolem visela velká tri-di mapa kosmického prostoru zabírající nejbližších patnáct světelných let v okruhu kolem Sluneční soustavy.
Wenda přinesla na podnosu každému šálek kávy. I ona vypadala jaksi jinak, snad lépe, snad vlídněji, než jak ji znali z kanceláře v ulici Maria Silky. Mlčky je obsloužila. Vytratila se do předpokoje a zavřela za sebou zvukově tlumené dveře.
Nechala za sebou ticho.
Bylo to jako procitnutí z noční můry. Starosvětský poklid tohoto místa natolik kontrastoval s tím, co viděli a prožili nahoře, že rozum nebyl schopný změnu vstřebat. Elynor se třásla, ne snad strachem, nýbrž zimou, která ji přepadla a skoro ochromila. Salzmann krátce oddychoval a připadal si jako tenkrát, když ho Bogdanovi muži ztloukli a napůl bezvědomého dovlekli do Tubiiny kóje. Jenom Alf Likt, jak se zdálo, zachoval klid. Klid muže s prázdnou myslí světce.
Bylo ticho, rušené pouze šuměním klimatizačního zařízení.
Grácie Vivianová si prohlížela komunikační náramek. Lehce se usmívala.
"Zase je všechno v pořádku," řekla. "Připadá mi to, jako by rodina byla pohromadě."
"Nemyslím," namítl Alf. "Nic nechápu, a to není v pořádku. Aspoň z mého hlediska."
"Vaše touha po řádu a dodržení regulí správnosti mě na vás vždycky zajímala a v jistém smyslu přitahovala. V mém týmu jste tím byl výjimečný. Nejen tím, ovšem."
"Řekl bych, že teď toho chápu ještě míň, než kdykoli před tím."
"Vaše přítelkyně Elynor má zřejmě úplnější obraz skutečnosti, než vy, Alfe..."
"To nedovedu posoudit," řekla Elynor.
"Prozradí nám agentka Světové antiteroristické, kam až se dostala ve svém pátrání?"
Pokud ji Grácie Vivianová překvapila, nedala to na sobě znát.
"Mám za úkol informace sbírat, a ne je rozdávat," řekla neurčitě.
"Výměna informací je někdy nezbytná," namítla Grácie Vivianová. Odložila náramek na lesklou plochu desky skleněného stolu a dotkla se lehce svého náramku.
Její postava i tvar lebky zůstaly stejné, ovšem všechno měkké, co dělá obličej obličejem, prošlo během několika vteřin proměnou. Tvář nejdřív poněkud zprůhledněla, zdálo se, že je složena z částeček nějaké mlhy nebo světelného oparu. Mlžnatá substance po chvilce potemněla, nabyla zelené barvy a když se opět zhmotnila, před příchozími seděla v koženém křesle s vysokým opěradlem umranská žena.
"Jsem vaší krve, Salzmanne," řekla vlídně, "řečeno slovy Rudyarda Kiplinga, spisovatele vaší krve, Alfe." Pozvedla ruku s komunikátorem. "Toto je špičkové zařízení UT, abych tak řekla ostří břitvy umranské technologie."
"Kdo jste? A kdo je ta žena v ulici Maria Silky?" řekl Alf trochu drsným hlasem. Přece jenom není tak hnusně klidný, pomyslila si Elynor se zadostiučiněním.
"Dnes bychom už dovedli vyrobit náhradu lépe. To, co jste znali, byl android, nebo, chcete-li, umranoid už překonané vývojové generace. Měla jsem ho celou dobu plně pod kontrolou."
"Odtud?" ptal se Alf.

"Ovšem. Tohle je moje pracovna a vždycky byla."
"A Wenda?"
"O ní platí totéž. Berte to tak, jako bych s vámi byla ve stálém hologramickém spojení. Na vyšší úrovni, ovšem. Bylo mi trochu nepříjemné, že naše animace nebyla na úrovni. Krycí legenda o zmrzačení uspokojivě posloužila."
"Nám šéfoval robot?" neudržel se Salzmann.
"Ne," usmála se na něho umranka. "V jistém smyslu jsem to byla já. Já vás řídila, jeho prostřednictvím. Byli jste jen dílčí součástí celého velkého projektu, který měl sídlo zde. V budově označené snad ironicky jako Eden, jménem zahrady věčné blaženosti."
Alf si připomněl Irenu i siCaldu, vybavil si lidský multiorganismus v podlaží nad jejich hlavami, mezisklad připomínající výrobní halu, skleník s hedellou, všechny ty mrtvé, kteří leželi v různých podlažích budovy svou podstatou popírající všechny principy čehokoli pozitivního, natož pak blaženosti. Vyměnil si s Elynor krátký pohled. Salzmann ne právě chytře zíral na podivnou paní Vivianovou, která byla bůhvíčím nebo bůhvíkým. Teď už se dalo čekat cokoli.
"Robot... Já se nechal buzerovat zatraceným robotickým panákem!" řekl. Nehodlal přistoupit na teorii, že náhrada byla a současně nebyla paní Vivianovou.
"Třebaže patřil k překonané vývojové generaci, nebyl zase tak nedokonalý, aby si zasloužil označení panák," ohradila se paní Vivianová.
Elynor si ji pozorně prohlížela.
"Vy nejste zdejší umran," konstatovala. "Vy jste přišla odtamtud," ukázala prstem na podlahu a měla na mysli podzemní prostory Umranie. "Proč? Proč jste přišli sem? Proč jste tady zřídili laboratoř, proč jste vyvinuli string, nejdříve biologický, získávaný z mučených lidských zárodků a později syntetický? A proč jste dělali pokusy s dalšími mutacemi lidí, které vedly k vzniku transmutantů? Proč jste tady? Abyste přivedla zlo a zkázu na svět? Jak se to slučuje s vašimi ušlechtilými zásadami bytostí spoluzodpovědných za štěstí Země?"
Paní Vivianová se usmála a přikývla.
"Máte pravdu, Elynor. To my jsme vymysleli string, a proměna lidí zasažených stringem na transmutanty je také umranská technologie, snad dokonce ta nejvyspělejší, jaké jsme schopni. To všechno je výsledek práce této laboratoře."
Byla na to zřejmě pyšná.
"Proč to všechno bylo? Proč jste přivedli string a dropauty na svět?" naléhala Elynor.
"Abychom ho zachránili," řekla Grácie Vivianová.
4.
Vstala a přistoupila k hvězdné mapě. Teprve teď se mohli přesvědčit, že to nebyl běžný tri-di obraz. Musel v sobě mít nějaké prvky inteligence a vnímal pohyb očí toho, kdo se na zobrazení hvězd díval. Natáčel se, jako by byl průhlednou koulí, aby nabídl pozorovateli to, co chtěl pozorovat. Na spodním okraji mapy naskakovaly údaje o souřadnicích a základní informace o galaktických útvarech.
"Tady je systém Nemesis," ukázala Grácie Vivianová. "Tak ho nazýváme my, obyvatelé Zemč. Tam pro něj mají tisíce názvů, nejčastěji mu říkají Karhor."
Z černého pseudoprostoru zaprášeného svítícími zrnky se vyhoupl do popředí planetární systém sedmi oběžnic kroužících kolem hvězdy spektrální třídy G. Dvě z nich sdílely takřka stejnou oběžnou dráhu tak, že jejich Slunce, či Nemesis, či Karhor, leželo mezi nimi. Pokud je to všechno pravda a žijí zde myslící bytosti, jaký to musel být pro ně šok, když zjistily, že na druhé straně, za planoucím kotoučem jejich hvězdy leží ještě jeden svět; který z nich byl objeven a který objevoval? Kdy k tomu došlo? Zanechal princip nadřazenosti a podřízenosti trvalé stopy na psychice bytostí, které tu žily?
Jsou to všechno nesmysly, zapudil Alf příval myšlenek, který na něho dolehl. Vždyť tohle je jen obraz, pouhý model!
"Nemesis," opakoval pohrdavě. "Snad nám tady nechcete vykládat pohádky o válce s Nemesis!"
"Nejsou to pohádky," řekla Grácie Vivianová vážně. "Hrozba z Karhoru, nebo Nemesis, jestli se vám to víc líbí, je vážnější, než si dokážete představit."
"Teď už toho mám vážně dost," řekl Salzmann. "Paní Vivianová, nemáte představu, co máme za sebou. Jinak byste nám tu neplnila lebky takovými hloupostmi."
"Nemáte představu, co máte před sebou, Salzmanne."
"Co asi?" ušklíbl se umran.
"Nové Milénium. Druhé Milénium. Nebo, jak se dřív psávalo, Milénium 2."
5.
"Pokračujte, prosím," řekla Elynor tiše.
"Karhor už jednou vedl válku se systémem Sol. S naší sluneční soustavou. Tehdy, před osmdesáti milióny let, naši předkové prohráli. Udržely se jen zbytky v hlubinách Země... a naši bratři v Oortově mračnu. Nehmotní, proto bezmocní, možná i právě proto mocnější, než kdokoli jiný. To oni nás varovali. Transformace z noci Milénia z 31. prosince 1999 na 1. leden 2000 neunikla pozornosti Karhoru. Nemesis nikdy nepřestala sledovat a kontrolovat systém Sol. Lidstvo s jeho primitivní technikou nepovažovala za nebezpečí. Návratem umranů na Zemi se všechno změnilo. Od té doby připravuje Nemesis úder. A Země se chystá na obranu. Reálně vzato, její umranská část."
"Tahle laboratoř..." naznačila Elynor a Grácie Vivianová přisvědčila.
"Je to jedno z mnoha válečných zařízení. Možná, jak se asi ukáže, nejdůležitější."
"V čem?" zeptal se Alf suše.
"Podařilo se vymodelovat psychiku obyvatel Karhoru," odpověděla Grácie Vivianová věcně. "V jistém smyslu se nám povedlo vytvořit Karhorana v pozemských podmínkách."

"Působením stringu," nabídla Elynor.
"Ano. String rozhodně není obyčejné narkotikum. Transformuje struktury vědomí. Psychické stavy, které string vyvolává, jsou modelací běžného duševního procesu Karhorana. Psychicky vzato, člověk zasažený vlivem stringu se po určitou dobu na Karhorana promění."
"Vy jste tu modelovali nepřátele Země?"
"Ano, a hledali jsme jejich slabé místo. Psychiku Karhoranů je možné zasáhnout podobnými prostředky, jakými jsme v noci Milénia transformovali polovinu lidstva v umrany. Přímou modulací, tak se tomu říká. Noc druhého Milénia nenastane zde, na Zemi. Odehraje se tam," ukázala na hvězdnou map "Na světech Karhoru."
"A výsledek toho všeho?" ptal se Alf. "Co se stane se zasaženým Pseudokarhoranem? Zemře?"
Elynor mu odpověděla:
"Promění se v transmutanta. Všichni Karhorané. Budou z nich vražedné bestie, koncentráty síly a nenávisti. Nástroj smrti. Uhodla jsem, paní Vivianová?"
"Řekla jste to přesně. I kdyby naše prostředky měly jen dvacetiprocentní účinnost, dovedete si představit, co nastane na světech Karhoru, když každý pátý se stane dropautem? Žádná doposud na Zemi vynalezená zbraň hromadného ničení není tak účinná, jako transmutace. Lidé mohou být šťastní, že za tuto strašnou zbraň neponesou odpovědnost oni. Je na nás, umranech."
"Odpovědnost? Před kým?" ptala se Elynor.
"Před svědomím Galaxie."
"Paní Vivianová, vždycky jsem si vás vážil a věřil jsem vám. To je pryč. Teď už chci od vás jen několik maličkostí. Předně, už nás neobtěžujte tímhle nesmyslem, kterému odmítám věřit, protože..."
"Protože odporuje vaší zkušenosti. Jenže transformace z noci Milénia byla stejného druhu, nemyslíte? Dovedl si ji někdo představit ještě pět minut před půlnocí? Nebo odmítáte věřit, protože skutečnost odporuje vašim představám o správnosti běhu věcí?"
"Proč jste nás sem pozvala a proč nám... tohle všechno říkáte?"
"Odcházím. Vracím se domů. Nemohu však město jen tak opustit. Zbývá mi poslední věc."
"Jaká?"
"Musím obnovit Skupinu."
6.
Grácie Vivianová opakovala, čemu se Alf zdráhal uvěřit. A dodala:
"Vás chci pověřit jejím vedením. Skupina bude začleněna do pořádkových sborů města. V nejbližších hodinách mohou nastat... nepředvídatelné situace. Policie na ně není připravena. Je třeba zajistit ochranu klíčových míst města."
"Je nás málo na takový úkol."
"Každý likvidátor se stane velitelem oddílu s mimořádnými pravomocemi. Budou rozdány i vysoce účinné palné zbraně. Žádné gyroskopické karabiny... Opravdu moderní zbraně, umranská technologie, samozřejmě."
"Skupina mě nepřijme. Jsem jiný, než oni, nepatřím mezi ně. Tak mě chápou a vnímají. Nenávidí mě."
"Ne každý z nich. A já mám pořád ještě, myslím, nějakou autoritu. Patří k mým právům určit nástupce."
Dveře se neslyšně otevřely a Wenda nahlédla dovnitř.
"Konference je připravena, paní Vivianová."
Celá jedna stěna místnosti zprůhledněla, jako by se její povrch pokryl sklem a nitro se propadlo do hlubin pseudoprostoru. Sedm vážných mužských tváří se vyhouplo z neurčitosti do hologramické reality. Sedm mužů, kteří zbyli. Raul Hernandez, Jalepen. Sindy Kozka zcela vlevo, jako vždycky na kraji. Vedle něho Hatala, ani ten nikdy nebyl proti Alfovi. Strehli, s vidinou strašné vzpomínky ve smutných očích. Tobiáš, jediný černoch mezi nimi. Slezar, mlčenlivý, zřídka promluvil slovo.
"Zdravím vás," řekla jim Grácie Vivianová. "Máte nás všechny na příjmu?"
Hlavy přikývly. Užasle na ni hleděly.
"Ano, jsem umran. Poprvé mě vidíte v pravé podobě. Souvisí to s tím co uslyšíte. Vaše poslání je a bude důležitější, než si umíte představit. Také bych vám ráda představila tuto mladou dámu. Je to Elynor, zástupce bezpečnostních složek zóny. V poslední době pracovala s Alfem Liktem a Salzmannem v týmu. Proto jsem považovala za žádoucí, aby se naší konference zúčastnila."
"Co tu dělá Salzmann? Není likvidátor, ani zástupce bezpečnostních složek. Je to obyčejný odražeč. Návnada, navíc ožralý somrák," ozval se Jalepen. Z proměny paní Vivianové byl celý pryč a snad aby zakryl úžas a rozpaky, obrátil se hrubě na umranského pomocníka.
"Paní Vivianová možná udělala chybu, že mě sem pozvala," řekl Salzmann.
"Ne, rozhodně si myslím..." řekla Grácie Vivianová, Salzmann se však nehodlal jen tak vzdát slova.
"Paní Vivianová je zástupce vlivných umranských kruhů, a chystá se vám sdělit spoustu důležitých věcí. O válce s Nemesis, o vyšších zájmech. Možná taky bude mluvit o lese, ve kterém létají třísky, když se kácí. Já jsem obyčejný policajt. Ne bývalý! Aktivní, je to tak, Elynor?" Mladá žena přikývla. "Chci, abyste znali pár faktů, než vyslechnete paní Vivianovou. Sdělí vám, že transmutace je výsledek působení tajné zbraně, vyvinuté v umranských laboratořích. Je to tak, paní Vivianová?"
"Ovšem," řekla stará paní přísně. "Kdybyste byl tak laskav, Salzmanne..."
"Vůbec nebudu laskav. Touhle zbraní má Země zasáhnout hvězdný systém, o kterém se mluví jako o Nemesis."
Sindy Kozka se uchechtl.
"Možná, že je to pravda, možná, že žvást. Nezáleží na tom. O jednom jsem se přesvědčil. My všichni, vy, pan Likt i já sám, jsme sehráli roli pěkných pitomců. Mysleli jsme si, že potíráme zlo, kterému se říká transmutace. Ve skutečnosti

jsme ho vyvolávali."
"Proč ho necháváte žvanit, ožralu s vychlastaným mozkem," vrčel Jalepen. Kozka ho okřikl:
"Jen ho nech! Mě to zajímá."
"Mě taky," přidal se Hernandez. "Jen do toho, Sally."
"Neříkej mi Sally, odjakživa jsem pan Salzmann!"
"Čím jsme ho vyvolávali?" řekl Jalepen jízlivé.
"Komunikačními náramky. To je emitor vln, které vyvolávají transmutaci. Je to-pravda, paní Vivianová?"
Alfovi se zdálo, že v tichu slyší šelest jednotlivých lopatek klimatizačního větráku.
Grácie Vivianová mlčela. Salzmann pokračoval:
"Umrani vyvinuli dole, v podzemí, první generaci stringu. Působila okamžitou transmutaci. K praktickému použití se nehodila. Museli pokračovat ve vývoji a k tomu potřebovali živý pokusný materiál. Lidi. Ty jim dodal Struan siCalda. Byli s ním celou dobu ve spojení. Zkoušel na lidech string první generace, i tu následující verzi, která působila transmutaci se zpožděním. Umrani ale chtěli něco jiného, mechanismus, který by dokázal organismus poznamenaný stringem na dálku transmutovat. Podařilo se jim to."
Alf Likt pozorně sledoval Grácii Vivianovou. Napadlo ho, že ta osoba má někde nějakou zbraň a v poslední chvíli se pokusí Salzmanna umlčet. Šéfka Skupiny ale připomínala sochu, nebo spíš OVUT.
"Zřídili laboratoř v Edenu a svěřili ji siCaldovi. Jeho prostřednictvím distribuovali string po celém městě. A my jsme jim pomáhali testovat různé modely detonátorů. Pamatujete si, kolikrát jsme dostali hlášku, že je někde dropaut a my přišli na plac a nikde žádná mrtvola? Transmutant se vyjevil až po našem příchodu! To my jsme ho proměnili, to ho zasáhlo záření z našeho komunikátoru! siCalda měl napoleonský komplex. Napadlo ho, že vynález využije pro sebe. Určitě ho měli přečteného. Aby jim sloužil až do poslední chvíle, namluvili mu, že budou vyrábět syntetický string. Nesmysl. Neexistuje žádný syntetický string. Pro ně nebyl sám string tolik důležitý, jako detonátory. Klidně ho nechali, když nastrčil Alici Skorkowskou, aby mi komunikátor ukradla. Prostě dělala tu práci, kterou jsme do té doby dělali my. A přes magistrát nechali Skupinu zrušit. Zametali stopy. Kdo odhalí za pár týdnů, měsíců, roků, jaká byla pravda? Kdo dokáže členům Skupiny, že dropauty zároveň probouzeli k životu a zabíjeli? Bude tu spousta důkazů, že dropauti byli v Sardenu i po zrušení Skupiny! K tomu jim posloužila Alice Skorkowská.To ona aktivovala dropauta, který zabil jejího pasáka Josipa Stopkoviče. Později spoustu dalších lidí, i toho, který zabil Lampona. A ještě později Irenu Kassarovou. Tohle nevěděla ani paní Vivianová, nemám pravdu?"
Otočil se na ni. V obličeji se jí nic nehnulo. Snad se z ní vytratilo vědomí, nebo možná život sám.
"Neřekli jí o tom. Věděla, že siCalda je malý Napoleon a chce ovládnout město. Nechtěla, aby se věci vymkly z rukou a na svůj vrub udělala možné nemožné, aby komunikátor dostala zpátky. Co kdyby se komunikátor dostal spolu se stringem ven, do zóny? říkala si. A co kdyby ho někdo dokázal duplikovat? I paní Vivianová má svoje nadřízené, nemám pravdu? Snad se jich bála. Nevěděla, že jim je to jedno a že stáhnou string i detonátory v náramkových hodinkách ze scény, až se jim tom bude hodit."
Grácie Vivianová se začala vztekat.
"Nechte toho, Salzmanne! Máte pravdu. Ve všem. Jenom ji špatně interpretujete."
"Pravda je pravda a interpretace jsou kecy," řekl jí Salzmann.
"Chystá se válka, bude to osudné střetnutí..." začala, ale přerušil ji.
"V něm je dovolené všechno? Dělat z lidí pokusné králíky a z jiných lidí vrahy?"
"Nechápete vyšší zájmy," řekla Grácie Vivianová. Obrátila se k Alfovi. "Nenechte se vyvést z míry jeho směšnými dedukcemi. Na jeho úsudku nezáleží. Vždycky jsem si vás vážila a teď..."
"Vždycky si vás vážila," vpadl jí do řeči Salzmann. "To ona vás udala siCaldovi, hned potom, když jste za ní přišel, celý zoufalý, že Irena Kassarová transmutovala. Nechala vás zabít, to ona na vás poslala zabijáka!"
Grácie Vivianová nebyla schopná ze sebe vypravit ani slovo. Alf se schoulil do sebe a mlčel.
"Je to pravda? Je pravda, co říká Salzmann, paní Vivianová?" ptal se zmatený Jalepen.
"Budu muset holografickou konferenci ukončit," řekla najednou a vstala.
Komunikátor držela v ruce.
7.
"Je to všechno pravda. Spolupráce se siCaldou bylo kalkulované bezpečnostní riziko, se všemi důsledky. A ztráta emitoru byla skutečně zásadně nebezpečná," říkala Grácie Vivianová. "Aspoň z hlediska mých kompetencí."
"Vy jste nás balamutila. Vy jste si hrála na dámu přísných zásad a my vám to žrali," křičel Kozka. "Jako idioti!"
"Copak nechápete zájmy globální strategie?"
"Budu mluvit za sebe," nenechal se Kozka zviklat. "Válka s Nemesis! Tohle všechno známe a pokud jde o mě, kašlu na to. Třeba je to pravda, třeba není, co na tom já změním? Žiju svůj život, nežiju za všechny lidi a umrany na Zemi a za někoho bůhvíkoho někde na Nemesis. A když něco dělám, chci vědět, že to dělám za sebe a ne, že mi někdo hejbá rukama a plete mi mozek."
"Blbě kecáš," přerušil ho Jalepen. "Dostal jsem od Skupiny džob a nebyl špatně placenej. Snad z nás dělali blbce, proč ne. Neměli snad na to právo, za ty prachy?"
"Vyhoďte toho žabomrda, promiňte, paní Vivianová," přidal se k němu Hernandez. "Wenda říkala, že pro nás máte nějaký návrh."
"Počkej," nesouhlasil Strehli. "Paní Vivianová vyhlásila každého za statutárního dropauta, když udělá nějakou sebemenší chybu. Když bude podnikat na vlastní pěst. Likt se spolčil s fízliní ze zóny. To nebyla chyba? Skupina má svoje zákony, tak jste nám to říkala, paní Vivianová. Kdo je poruší, stane se pro nás dropautem. Bude statutárním dropautem. Jak to, že jednáte s takovým chlapem? Je to od vás podraz! Takže i vy jste statutárním dropautem! I vy jste

jednala na vlastní pěst!"
"Jak to mluvíš s paní Vivianovou?" okřikl ho Jalepen.
"Má pravdu," ozval se mlčenlivý Slezar. "Navíc to není žádná paní Vivianová. Je to umranská ventra."
"Co tím myslíš?" ptal se ho Tobiáš. Slezar neodpověděl. Už řekl své.
Grácie Vivianová vykřikla:
"Tak dost! Tohle je pěkná ukázka! Tohle jste vy, lidi! Řekl jste, Kozko, že z vás dělám idioty. Vy všichni lidi jste idioti! Každý z vás lpí na své malicherné zanedbatelné osobnosti, na svobodě rozhodování, na odpovědnosti! A co z toho všeho? Je vás tady v konferenci míň než prstů obou rukou a nedovedete se dohodnout ani na tom, jestli Alf Likt má dělat velitele Skupiny! Nedohodnete se ani na tak jednoduché odpovědi na jednoduchou otázku, jestli jsem statutární dropaut! Vaše vlády jsou ještě horší. Nikdy nepochopí, co je to Země bojující, proti jakému nebezpečí stojí a co mají dělat. My umrani musíme převzít odpovědnost, my musíme učinit všechny potřebné kroky! Měla jsem možná taky svoje pochybnosti, teď už je nemám ani v nejmenším. S vámi, s lidmi, se nedá v osudnou chvíli počítat. Jste nerozhodní, žvaniví, do sebe zamilovaní hlupáci! Já vám usnadním rozhodování."
Usmála se.
"Nebudou žádní svědci. To, co teď spatříte, vám už zítra bude připadat jako vzpomínka na zlý sen."
Stiskla komunikátor oběma rukama a pohlédla na Elynor.
"Vy máte za sebou cestu stringu."
Elynor nejistě pohlédla na Salzmanna.
"Nedobrovolně. Jednu. Ano, mám."
"Já vám předvedu účinnost emitoru! Mozek zasažený stringem třeba jen jedinkrát je trvale pozměněný. Vlny emitoru v něm odstartují transmutaci. Na tuhle vzdálenost budou mimořádně účinné. Do minuty je z vás transmutant, Elynor! Máte chuť zabít další svoji přítelkyni, Likte? Pokusíte se o to vy, Salzmanne?"
Stiskla tlačítko, kterým se aktivovala komunikace. Každého, kdo se na to díval, napadlo: kolikrát jsem já takhle tiskl spínač? Kolik dropautů jsem já takhle vytvořil?
"Kdybyste dovolila, paní Vivianová," ozval se Salzmann a vytáhl z kapsy komunikační kroužek, na pohled stejný, jaký držela v ruce. "Ono to asi nebude fungovat. Ten pravý komunikátor, nebo emitor, jak mu říkáte, mám zase já. To, co držíte v ruce, mi dal chudák nebožtík Hotei. Zatímco jste se tu rozčilovala, dovolil jsem si jaksi oba kroužky trošíčku vyměnit. Za starých časů před Miléniem se tomu říkalo podfuk."
"Vy, Salzmanne..." zasyčela zle a třískla přístrojem o zem. Laciné zboží puklo a pár bioelektronických součástek smutně vyhřezlo ven.
"Hlavně na to nesahejte," varoval Alf Salzmanna, který držel pravý emitor v ruce. "Nechcete mi to raději dát?"
"Díky, Salzmanne," usmála se na umrana Elynor. Pak se obrátila k paní Vivianové. "Jak je ale možné, že jste se nebála mé transmutace? Neměla jste strach, že spolu s nepohodlnými svědky zabiju i vás?"
Slova jí zamrzla na rtech. Všimla si, že se Grácie Vivianová dívá někam přes její rameno. Ohlédla se a na třídimenzionální komické mapě spatřila svazek červených paprsků, který zářil z každé ze sedmi planet systému Nemesis-Karhor. Mapa změnila měřítko i úhel pohledu. Po chvilce, kdy se obraz opět ustálil, bylo vidět Sluneční soustavu a v perspektivním pohledu opět systém Nemesis-Karhor. Rubínově červené nitky nepochybně mířily k systému Slunce.
"Je pozdě. Začalo to dřív, než jsem si myslela. Už nestačíme obnovit Skupinu, ani kdyby se mi podařilo vás přesvědčit," zašeptala Grácie Vivianová. "Slyšíte?"
Z hlubin se ozvalo temné dunění.
Zešílela, napadlo Alfa. Nebo byla vždycky šílená?
"Země. Země bojující..." řekla. "Už to začalo. Dřív, než jsem čekala."
Dunění sílilo a podlaha se začala třást. Hvězdná mapa zamžikala a zhasla a zůstala po ní absolutní temnota v kovovém rámu, připomínající tunel do nekonečna. Hologramická projekční plocha zatím vydržela. Hlavy něco povykovaly, v sílícím dunění však nebylo rozumět, co říkají.
"Musíme pryč," křikl Alf. "Pojďte s námi. Teď jde o život!"
"Jděte," řekla Grácie Vivianová trochu pohrdavě. Wenda vešla a postavila se jí po bok.
"Tady obě zahynete..."
"Ne," usmála se. "Ani teď nejsme skutečné v tom pravém slova smyslu. Já jsem zase jenom panák, jak jste trefně řekl, Salzmanne. Konstrukt, duplikant, projekce, nazývejte to, jak chcete. Jenomže poněkud pokročilejší model."
Po těch slovech se obě začaly rozplývat, chvilku vypadaly opravdu jako hologramická projekce, pak zprůhledněly a zmizely docela.
Vtom podlaha pukla, trhlina se šířila a na povrch se majestátně vysouvala špice bělostně zářícího ledovce OVUT.

Kapitola dvacátá druhá

1.

"Rychle! Tudy!" křikl Alf. Hnal se k východu podél stěny. Hrot OVUT už vyčníval metr nad úroveň podlahy. Trhlina, ze které se ozývalo burácivé dunění a stoupala oblaka prachu, se naštěstí už nešířila. Po vzduté podlaze se hnali podél jejího okraje. Když se Elynor ohlédla, viděla, jak puká skleněný stůl a vybuchuje orákl. V jeho záblesku se střepy skla pohádkově zatřpytily a zasunuly se do temné propasti jako meče démonů.
Od východu je dělila propastná mezera široká asi dva metry. Alf bez váhání skočil, dopadl za práh a otočil se. Elynor ho

následovala, kdežto Salzmann se na okraji zastavil.
"Skočte! Neváhejte!" snažila se Elynor překřičet rachot.
"Třeba se to nějak zacelí," breptal vyděšený Salzmann.
"To je beton, idiote!" vřískla na něho Elynor.
Vtom se vysypala i hologramická obrazovka, na které se do poslední chvíle tetelily obrazy hlav, ovšem zkreslené, pokroucené, rozpité a tiché.
"Skoč, Sally, ty somráckej žabomrde!"
Salzmann skočil. Noha mu klouzla po okraji, Elynor ho naštěstí stačila zachytit a s Alfovou pomocí vytáhnout.
"Díky, parťáku," řekl Salzmann Elynor. Hned se opravil. "Promiňte, paní Elynor..."
"Objímat se můžete, až budeme venku," křikl na ně Alf.
Těleso OVUT se sunulo nahoru a hrotem dosahovalo už stropu místnosti. Betonový strop atomového krytu pro něj nic neznamenal, bylo patrné, že za ním stojí síla mohutností srovnatelná s mocí pevninské kry.
Proběhli Wendiným předpokojem a hnali se chodbou k výtahu. Ten samozřejmě nefungoval. Běželi po úzkém schodišti, umístěném vedle výtahové šachty, naštěstí tu zářilo nouzové světlo. Brali to po dvou schodech, přitahovali se při každém dvoukroku za železné madlo schodiště. Na první podestě se Alf zastavil u železných dveří. Elynor na něho křikla:
"Tam ne. Tam jsou... oni."
Ano, tam byla kaple zasvěcená svatému Sebastianovi. O patro výš se dostali z druhé strany k rozbitému mozaikovému oknu. Blok světlovodných kabelů volně visel ze stropu a zvolna se kýval v rytmu záchvěvů budovy. V záři světlovodů zahlédli příšerné červiště těl. Lidský útvar se rozpadl a v krvavé lázni mezi rozervanými údy se mátožně pohyboval ten nejsilnější, vítěz, absolutno neomezované jinými absolutny.
Je šťastný? napadlo Alfa. A je každé vítězství takto absurdní?
Z prostoru stoupal mrtvolný puch smíšený s pachem čerstvé krve.
Pokud Vivianová mluvila pravdu, napadlo Salzmanna, takhle nějak by to mělo vypadat na světech soustavy Nemesis-Karhor. Žádná doposud na Zemi vynalezená zbraň hromadného ničení není tak účinná, jako transmutace, tak to řekla Vivianová. Jak ji chce Země bojující v oblasti Nemesis-Karhor vyvolat? Pošle tam zásilku emitorů spěšným poslem?
Podlaha kaple se najednou propadla a hrot OVUT zrudlý krví transmutantů se sunul vzhůru podél oltářního schodiště pokrytého rozsápaným masem, jako když kosmická loď stoupá v konstrukci startovací rampy..
"Tady nemůžeme zůstat," křikla Elynor.
Schodiště, kterým právě vyběhli, se s rachotem zřítilo jako na potvrzení pravdivosti jejích slov.
Vzhůru, jenom tam měli nějakou naději na záchranu.
Vběhli do haly meziskladu. Zatím se jim dařilo stoupat rychleji, než OVUT. Vydrží v tom tempu? Rychle je opouštěly síly. Obrovská prostora haly se otřásala a duněla. Kovové regály s kontejnery se odpoutaly od stěny a rozpadly se.
"Odsud se nedostaneme. Nahoře na nás čeká jen hedella. Snad byste měl naději jen vy, Sally," řekla Elynor.
"Naději? Tu paní neznám," řekl Salzmann. "Ta je někde zazděná."
2.
Podlaha haly se náhle vydula a vzápětí se nosná její konstrukce vytrhla z obvodového zdiva. Chvilku nechápali, co se s nimi děje. Když se ohlédli, viděli, že deska podlahy i s nimi stoupá a že vchod na nouzové schodiště mizí pod jejím okrajem. Kdyby stačili zareagovat ihned, snad by se jeden z nich, ten první, stačil zachránit, kdyby skočil do rychle se zmenšujícího otvoru.
Ve vteřince bylo pozdě. Stáli na kymácející se betonové desce, kterou tlačil hrot OVUT před sebou ke stropu haly.
"Snad máme ještě nějakou šanci," ukázal Alf na díru ve stropě, kterou se sem propadl jejich climber. "Musíme se dostat přímo pod ten otvor."
"Podlaha nás vytlačí do houštiny hedelly," konstatovala Elynor. "Říkala jsem, že jenom Sally má naději.
Dívali se vzhůru. Potáceli se, jak se snažili udržet na rozkymácené betonové desce rovnováhu, a postupovali ke středu haly. Bylo to nesnadné, museli se vyhýbat troskám kójí a transportních automatů, které mávaly manipulačními rameny jako větvemi stromů zmítaných vichřicí.
"Hrot OVUT musí být přímo pod námi," konstatoval Salzmann. "Cítím ho pod nohama, bestii."
Ozvalo se hrozivé zaskřípění a podlaha se začala rychle naklánět na jednu stranu. Kdyby nebyli blízko středu, nejspíš by je lavina trosek smetla do propasti, která se vytvořila vzadu, teď vlastně tam dole, mezi nepravidelným okrajem utržené desky a stěnou haly.
"Pozor! "vykřikl Alf.
Terénní climber stál na té polovině podlahové desky, která stoupala. Najednou se pohnul a rozjel se k nim. Vzdálenost se rychle zmenšovala. Fascinovaně se dívali na stříbrné těleso vozu, posedlého vlastním životem. Climber se k nim řítil jako rozběsněný africký nosorožec.
Za nimi se ozvala ohlušující rána. Neodvažovali se ohlédnout. Najednou ucítili závan studeného vlhkého vzduchu. Alf se otočil a spatřil stěnu haly, jak se krabatí a hroutí a uvolňuje vstup dennímu světlu.
Naděje? Neznám, tak to řekl Salzmann; snad tě s tou dámou seznámím, Sally, zadoufal Alf.
"Naskočte! Rychle!"
Rozběhl se climberu vstříc. Podlahová deska v tu chvíli pukla, náklon té části, po které přijížděl vůz, se zmenšil, jak se puklá deska začala propadat a climber zvolnil. Alf k němu doběhl a opatrně, aby se nedotkl vadnoucích listů hedelly, otevřel dveře. Vklouzl dovnitř a otevřel dveře na druhé straně. Nečekal, až Salzmann s Elynor naskočí a stiskl senzor startéru.

Motor se neozval.
Alf seděl za volantem a ani nevnímal, že se Salzmannovi a Elynor podařilo dostat dovnitř.
"No tak," chlácholil motor. "Buď hodnej."
Předním sklem viděl, že stěna domu se už zřítila a obrovským průhledem viděl fasády opuštěných budov Salivasovy ulice.
"Svině!" zařval Salzmann.
Motor poslušně naskočil.
Alf sešlápl akcelerátor a prudce strhnul volant na tu stranu, kde jedna z ker tříštící se betonové desky se náhle vytrčila do výšky. Climber vyrazil vpřed. Ve zpětném zrcátku Alf spatřil hrot OVUT. Už byl zase bílý, zářivý, jako čumák nějaké bílé velryby, neochvějně směřující vzhůru, k hladině oceánu.
Kam mířili oni? K propasti?
OVUT rozrazil desku a rozšiřujícími se boky trupu ji vytlačoval na strany. Propast se úžila, deska narazila na trosky zhroucené venkovní zdi a tlačila je do ulice. Alf si uvědomil, že křičí. Nebyl to žádný výkřik kiai mistra bojových umění, bylo to animální úpění tvora, který se bojí o život.
Poslední pruty armatury, které se ještě snažily vzdorovat neodolatelnému tlaku stoupajícího OVUT, praskly a betonová kra i s trosečníky na palubě směšného maličkého autíčka vyletěla provalenou stěnou ven. Vůz sjížděl po tříšti nepravidelných betonových desek, které byly naskládány jako rozsypané karty. Alf nepřestával tisknout pedál akcelerátoru. Automobil se zakymácel, smekl se stranou a překulil se přes střechu. Konstrukce titanových trubek zase náraz vydržela a vůz dopadl znovu na všechna čtyři kola. I motor si nechal tento looping líbit a nepřestal pracovat. Vůz vyrazil Salivasovou ulicí pryč od hroutící se budovy. Po padesáti metrech Alf dupl na brzdu a ohlédl se.
3.
Budova se otevírala.
Připomínala lepenkovou krabici, ze které se dere čenich nějakého bílého zvířete.
OVUT opět změnil barvu, byl teď zelený, celý omotaný liánami hedelly. Tisíce černých motýlů vylétaly do studeného povětří v hustých pulzujících mračnech. Červení hadi kanuli dolů do trosek, které se o sebe třely jako zuby žraloka.
Všichni tři vystoupili z auta. Salzmann si jako první všiml, že se na nebi něco divného děje. Mračna se otáčela ve velkém víru kolem středu, který ležel někde nad centrem města. Na okrajích rotujícího kotouče musela dosahovat značné rychlosti. Trhala se a odstředivou silou odlétala do stran. I mraky blíže středu oblačné desky řídly a trhaly se a první pruhy slunečních paprsků se opřely do betonového prachu, stoupajícího ze zmírající budovy, a proměnily ho ve zlatý opar. Upozornil na to Elynor.
"Divné je, že si toho nikdo nevšímá!" namítla.
V ulici byl ruch nezvyklý i pro více frekventované části města. Jednotlivci i hloučky lidí a umranů spěchali většinou směrem k okružní dálnici.
"Válka! Začala válka!"
Alf se bezradně rozhlížel a najednou zahlédl známou tvář. Rodier!
Oblečený do lesklé sportovní kombinézy, ve které by za normálních okolností nikdy nevyšel na ulici, razil si cestou v davu a vlekl za sebou reptající ženu.
"To je moje manželka," řekl.
"Těší mě, paní Rodierová," uklonil se jí Alf.
"Jste všichni blázni! Čekali jste na poslední chvíli! Já vždycky říkala, jdeme hned nebo tu zůstaneme navždycky, bradou vzhůru!"
Salzmann si uvědomil, že mu tahle chvíle zůstane navždy v paměti spojená s groteskní vzpomínkou na nadávající paní Rodierovou.
"Máme tu auto, Rodiere. Konečně vám můžu oplatit pomoc," řekl Alf. "Odvezeme vás." Obrátil se k Elynor. "Jste tak trochu kolegové. Poručík Rodier je policista."
Zdálo se však, že to nebude tak jednoduché. Stříbrný vůz, třebaže značně potlučený a špinavý, neunikl pozornosti skupiny mladíků, kteří ho vzali útokem. Salzmannovi se podařilo se dvěma, třemi praštit o zem, nemohl ho však hájit ze všech stran. Elynor varovně vykřikla.
"Nesahejte na to! Listy jsou jedovaté!" volala na mládence v krátkých kalhotách a tričku, který rval zbytky lián hedelly, aby se dostal dovnitř.
"Můžeš je sežrat sama. Tumáš, napas se," hodil jí hedellu k nohám. Byl to poslední žert jeho života, o to více politování, že hrubý a nevkusný.
Ruka, kterou hedellu trhal, náhle zrudla a otekla. Otok se šířil po paži vzhůru, roztrhl rukáv trika a zasáhl i hlavu. To už mladý muž zplna hrdla křičel, dokud mu vnitřní otok nezasáhl hrdlo a nezačal ho dusit. Jeho druzi, když to viděli, dali se na útěk, aniž se pokusili mu pomoci. Jeden z těch, kteří se utkali se Salzmannem, kulhal za nimi a marně křičel, aby na něho počkali. Také Brad nečekal a přidal se k nim.
"Co se děje? To se všichni zbláznili?" ptal se Alf.
V tu chvíli se OVUT tyčil do výše nějakých šedesáti, sedmdesáti metrů a trosky budovy vypadaly jako hromádka smetí u nohou nějakého obra.
Rodier na OVUT ukázal prstem.
"Všechny..." vyrazil ze sebe zadýchaně. "Všechny takhle vyrostly! Dole ve městě jsou desítky dalších. Vylezly ven na jeden ráz, bez varování! Celé město je ochromené! Nefunguje telefon, přestal jezdit monorail, metro je zaplavené vodou. Všichni utíkají k pasážím do zóny. Kombo hlásí, že válka vypukla."
Alf se otočil k vozu. Viděl Elynor skloněnou nad tělem umírajícího mladíka. Salzmann zatím rval zbytky hedelly z

trubkového rámu vozu.
"Pojďte, odvezu vás."
"Ulice jsou zatarasené! Museli jsme přelézat trosky!"
"Dostaneme se v pořádku ven. Není to daleko. Salivasova ulice ústí rovnou na okružní dálnici.
Rozběhli se k vozu. Alf dovolil ještě třem dalším uprchlíkům, aby se vtěsnali dovnitř. Vklouzl za volant a Elynor se Salzmannem a paní Rodierovou se tísnili vpředu. Rodier úpěl na zadním sedadle, napůl zavalený tělem mohutného umrana. Na trubkovou konstrukci se zvenčí zavěsilo několik odvážlivců. Týraný motor climberu skučel a všechna varovná světla na palubní desce svítila. Dav kolem nich zhoustl, takže nemohli jet rychleji, ani kdyby toho byl motor schopen.
"Oni se zbláznili," skučel vzadu Rodier. "Tolik nových OVUT! Proč nikoho nevarovali? Vždycky nadělali s každým novým OVUT takových štráchů!"
Konečně se dostali na expresku.
Na vozovce stály v rozestupech několika desítek metrů veliké žluté buldozery. Nahoře trůnili lidé v oranžových kombinézách s megafony v rukou. Volali do davu něco nesrozumitelného a mávali někam dozadu. Zelená hradba parku byla rozrušená širokými průrvami. Buldozery zřejmě prorazily ochrannou zeď a bez okolků zničily i vegetaci okružního parku, aby vytvořily průchody.
"Podívejte!" vykřikla najednou Elynor. "Oni mají zbraně!"
Měla pravdu. Muži s megafony byli vyzbrojeni krátkými gyroskopickými samopaly. Také v kabině buldozeru uviděli dvoučlennou osádku, která mířila zbraněmi na pološílený dav, valící se kolem do průrvy ve zničeném parku.
"Dál už musíte po svých," oslovil Alf svoji početnou osádku. Zastavil a všichni vystoupili. Nečekal, že mu někdo bude děkovat. Jen paní Rodierová projevila jakýsi náznak vděku a už utíkala spolu s ostatními, na svého muže zapomněla.
Alf s Elynor a Salzmannem osaměli. Rodier postával opodál. Bylo mu trapné je jen tak opustit.
Salzmann se ohlížel dozadu.
Město bylo zničené. Z rozvalin se tyčily nesčetné OVUT. K ocelově šedivému nebi stoupaly sloupy dýmu, na mnoha místech šlehaly čadivé plameny.
"Neohlížej se zpátky, aniž zastavuj se na kterém místě vší této krajiny vůkol: ale na hoře se zachovej, abys i ty spolu nezahynul," opakoval Alf Likt zamyšleně slova Písma.
"Tedy dštil Hospodin na Sodomu a Gomorrhu sírou a ohněm od Hospodina s nebe: a podvrátil ta města, i všecku krajinu vůkol, všecky obyvatele měst, i všecko, což zelená se na zemi," doplnila ho Elynor tiše.
"Co to povídáte za pitomosti?" řekl Salzmann. "Pospěšme si!"
Davy uprchlíků řídly. Teď už se plahočili povětšinou jen staří lidé. V kufrech, krabicích a tornách vlekli pozůstatky životů. Alf se díval na jejich prázdné obličeje, na staré oči upřené do čerstvého průseku parkem, voňavého půdou a pryskyřicí.
Nenašel v nich žádnou otázku, natož pak odpověď.
Elynor odpojila svůj komunikační náramek a podala ho Rodierovi.
"Jděte, poručíku, a předejte ten náramek první policejní služebně, na kterou narazíte. Je v něm šifra. Každý orákl si s ní poradí a bude vědět, co má dělat."
"A co vy chcete dělat, Elynor?" ptal se Alf.
"Vy jste připomněl příběh starého Lota ze Sodomy. Jako žena musím příběh dokončit, nezdá se vám?"

Kapitola dvacátá třetí

1.

"Oba jste se zbláznili," mínil Salzmann. "Snad se nechcete vrátit do města?"
"Ještě jsme z něho neodešli," podotkl Alf.
"Dostali jsme se až na konec. Odpovědi na všechny otázky známe. Co ještě chcete vědět?" ptal se Salzmann.
Alf se díval do průseku parkem. Buldozery, které stály u jeho ústí na dálnici, začaly couvat a pozadu do něho zajížděly. Ti, kteří veleli celé operaci, zřejmě usoudili, že je třeba muže a techniku stáhnout.
"Co chci vědět? To kdybych věděl..." řekl Alf Likt tiše. Pomalu vykročil k climberu. Už to nebylo to naleštěné auto, zářivě stříbrné, ve kterém elegantní hejsek Brad Field honil vodu... Nesčetné šrámy hyzdily jeho karosérii, pokrytou šedým prachem. Titanový trubkový rám byl zprohýbaný. Vypadal jako starý bojovník, který odpočívá po bitvě. Snad i on měl právo se vyjádřit...
Také Elynor váhala.
"Měla byste se spojit se svými lidmi," řekl jí Alf.
"To zařídí poručík Rodier."
"Mám toho už po krk," řekl jim Salzmann a vykročil k průseku. "Zůstal jsem tak dlouho naživu, protože jsem vždycky včas věděl, kdy je třeba táhnout pryč."
"No dobře," řekl Alf a nasedl do auta. Elynor stála u vozu, unavená, špinavá a potřísněná krví, vlasy zaneřáděné prachem. Sotva se držela na nohou. Potřebovala sprchu a čtyřiadvacet hodin spánku.
"Pospěšte si. Salzmann se o vás postará," řekl jí Alf a nastartoval.
"Nežvaňte," odsekla a oběhla vůz. Otevřel jí dveře. Vklouzla dovnitř a usedla vedle něj.
Pomalu se rozjel a podíval se do rozbitého zpětného zrcátka. Ve střepu viděl Salzmanna, jak za nimi běží a mává rukama.

Zabrzdil.
Udýchaný umran se vysápal dozadu.
"To na mě nemůžete chvíli počkat?" supěl hněvivě k vozu a nasedl. Elynor se na něho otočila.
"Říkal jste, že jsme blázni, Sally," podotkla vyčítavě.
"No jo. Jenže pan Likt možná bude potřebovat odražeče. Musel bych se po zbytek života fackovat před zrcadlem, kdybych mu zdrhnul. A kromě toho..."
"Co?"
"Chci taky vědět, co tahle prasárna znamená. Musí něco znamenat."
"Dobře," řekl Alf. "Jedem."
Ulicí spěchali už jen poslední opozdilci, takže po nějakých sto padesáti metrech se mohli téměř volně rozjet. Mlčeli a rozhlíželi se kolem sebe. Obrovské OVUT se tyčily mezi troskami v pravidelných rozestupech každých padesát metrů. Zdálo se, že nejsou umístěny nahodile, že je propojuje nějaký vyšší rád. Na náměstí Vzájemnosti spatřili hloučky lidí, kteří očividně nikam nespěchali. Byli to opilí somráci a flákači, cháska, mezi kterou se Salzmann tak dlouho pohyboval. Mezi nimi Salzmann zahlédl Houslistu Simu, který vrávoral po chodníku a tvářil se velmi spokojeně. Salzmann na něho ukázal a Alf na chvilku zastavil.
"Je to všechno fajn, Sally," lebedil si Sima. "Konečně má Sarden to, co si už dávno zasloužil. Je z něho smeťák a my teď budeme bydlet po bublinách a vyžírat ledničky. Vždycky jsem věděl, že jsi rozumnej. Dobře, že jsi tady taky zůstal. Nechceš napít?"
Podal mu láhev Blue Label Johnie Walker, ultradrahé šedesátileté blended whisky.
"Nějak nemám chuť na pití," odmítl Salzmann a s jistým podivem si uvědomil, že už nějakých pár dní je to pravda.
"Takže nejsi zase tak moc rozumnej," pravil Houslista Sima, odvrátil se a pořádně si lokl z poloprázdné láhve, která měla možná větší cenu, než celý climber i s plnou nádrží.
"Ještě zbyly nějaké bubliny?" ptal se ho Alf.
"Jasně, šéfe!" Zpytavě si prohlédl Elynor. "Máte sebou pěknou kůži, dávejte na ni bacha, je tu spousta všelijakejch, který by ji rádi zvolchovali. Bublin je volnejch habaděj, jenže ne každej se do nich hrne. Voni ty otisy většinou nefungujou, jenom v některejch barákách, když jedou na aku nebo na agregát. Takže je lepší bydlet níž, až na to, že tam každej gauner hned vleze. Nejlíp uděláte, když se zařídíte jako já: nebydlím nikde a bydlím všude, kam holt padnu."
Chvilku si Alfa a Elynor zpytavě prohlížel. "Vy dva byste se měli vrátit. Jste jiný, než Sally. Nepatříte sem."
Jeli dál.
Město změnilo tvářnost k nepoznání. Kromě velmi starých lidí, kteří neměli energii ani vůli na exodus, byli na ulici jen týpci, příslušníci polosvěta. Při pohledu na ně si Salzmann vzpomněl na dětství, na chvíle, kdy ležel v lese na břiše a pozoroval stěhování mravenců. Týpci pobíhali s balíky, zdánlivě ztřeštěně a chaoticky. Ve skutečnosti mělo jejich počínání jasný cíl, hledali si bydlo, co nejpohodlnější bejvání s nejlépe zásobenou ledničkou. Ani si nevšímali obrovitých OVUT, které zcela změnily obvyklé panorama města. Ze Sardenu se stalo obyčejné smetiště umranských technologií. Proč ne, když je tu pro ně pořád ještě dost místa? I na smetišti se dá slušně žít.
Alf řídil obezřetně a mnohokrát se musel vracet, protože nový OVUT se vynořil uprostřed ulice anebo rozvalil nějaký dům tak nešťastně, že troskami zatarasil průjezd ulicí. Občas, když jeli kolem nějakých rozvalin, slyšeli nářek. A také vzdálenou střelbu.
Když se dostali do luxusní čtvrti, týpků přibylo a nejeden z nich se naparoval pistolí nebo puškou. Salzmann ukázal na střechu jednoho domu před nimi.
"Podívejte na tu bublinu!"
Dvě party sváděly bitvu o velmi dobré bydlo. Jedna skupina se schovávala na rampě za opuštěnými monorailovými vozíky a střílela na konkurenty, kteří bublinu obsadili. U Simonovy věže Alf opět zastavil.
"Tohle je nejvyšší budova ve městě," poznamenal. Mrakodrap byl obklopený OVUT, jenže ani tyto obrovité homole sklovitě jednolitého odpadu nedosahovaly ani do dvou třetin výšky paláce, jehož skleněná nádhera ovšem značně utrpěla, zejména v nižších podlažích.
"Pěkná vyhlídka," připustil Salzmann. "Pokud ovšem funguje otis."
"Tady mají zcela určitě agregáty. Všechny mrakodrapy je mají," tvrdil Alf. Vytáhl Bradovu kartu ze zapalování a strčil ji do kapsy. Vešli do haly plné lidského hmyzu. Většina té verbeže byla opilá do němoty. Někteří ožili, když viděli Elynor.
"Vidíš tu napůl zelenou hubu? Na něho bacha, to je nejhorší rváč ve městě," varoval někdo zezadu. Alf se ušklíbl nad poznáním, jak hluboko se dostala pověst o jeho bojových dovednostech. Salzmann kráčel první. Otisy našli vzadu v hale. Bylo jich celkem dvanáct, devět nefungovalo vůbec, dva visely někde nahoře a v jednom, v pořadí třetím zleva, chrápal mezi pootevřenými dveřmi vousatý hromotluk. Salzmann ho popadl za klopy kožené bundy, vyvlekl ven a pustil. Hlava mu třískla o mramorovou dlažbu, až nadskočila. Neprobudil se a hlasitě chrápal dál.
Dveře se zavřely a kabina se měkce rozjela. Z reproduktorů zněla konejšivá hudba. Kdyby ve vzduchu nevisel odporný puch, který tu zbyl po ožralovi, mohli by mít pocit, že se zázrakem vrátili do starých zlatých časů.
Vyjeli nahoru a dveře se otevřely. Alf s Elynor vystoupili, Salzmann zůstal stát mezi dveřmi.
"Na co čekáte?"
"Jakmile vytáhnu paty, ta pakáž stáhne kabinu dolů a zablokuje ji. Vám se chce štrapicírovat se dolů pěšky?"
To se jim opravdu nechtělo. Salzmann se rozhlížel a najednou spatřil metrovou štůčku adhezivního lumiforu, kterou v chodbě vedoucí na vyhlídkovou terasu nechali údržbáři. Alf mu ji podal a Salzmann ji vzpříčil tak, aby se dveře nedaly zavřít.
"Co kdybychom museli použít ten nejlepší z dvaapadesáti způsobů, jak se vyrovnat s nebezpečím," poznamenal.
"Utéct," dodala Elynor, která oblíbené Zihongovo úsloví také znala.

Vyšli na terasu.
To, co spatřili, je ohromilo.
V kotoučích dýmu a prachu, mezi troskami se táhly řady vyceněných špičáků OVUT. Už dole si všimli určité pravidelnosti rozestupů, až z výšky byl patrný celkový rozvrh.
Sedm oválů, s ohniskem přibližně v prostoru náměstí Vzájemnosti. Každý z nich kopíroval jednu z okružních tříd. Ovály protínaly dvě přímé řady vetknuté do dna obou centrálních průrv. Z výšky také viděli, že OVUT nejsou zcela kolmé. Nachylovaly se ne mnoho, přece jen zřetelně, všechny stejným směrem.
"Tohle není smetiště..." šeptal Alf.
"OVUT je přece odpad," namítla Elynor. "Už dávno jsme analyzovali složení, je to opravdu odpad..."
"Už dávno? Třeba ty první OVUT byly opravdu složené z odpadu. Umrani věděli, že lidé budou chtít vědět, co OVUT jsou zač a nastrčili nějaké falešné. Dokonce bych řekl..."
"Dopovězte."
"Že urbanistický plán Sardenu dopředu počítal s touhle konstrukcí."
"O jaké konstrukci mluvíte?" ptal se Salzmann.
"Připravovali ji od první chvíle... Déle než dvacet let. Legenda o OVUT jako o odpadu, město, všechna ta propaganda, náborové kanceláře, to byla součást nějakého velikého plánu... Ten teď vrcholí."
"Válka s Nemesis?"
"Nejspíš ano, Elynor. Vy jste zvyklá na ty svoje malé intriky a směšné plány. Tohle, to je vážné. To je něco, co má... celoplanetární důsledky."
"Co to tedy je?" zeptal se Salzmann prudce.
"Řekl bych, že je to vysílací anténa pro Milénium 2. Vyšle přímou modulaci na Karhor. A obyvatelé systému se promění na transmutanty a začnou se vzájemně vraždit. Díváme se na nejhorší zbraň, jakou kdy kdo postavil."
2.
Těleso OVUT, které bylo přímo pod nimi, nepatrně zrůžovělo. Proces rychle pokračoval, měnilo barvu stále výrazněji. U paty bylo pořád ještě skoro bílé, od poloviny, kde se už výrazně zužovalo, tmavlo. Špice byla už skoro červená, jako by ji zbarvovala krev. Také ostatní OVUT, a byly jich doslova tisíce, měnily barvu.
"To se mi nelíbí," poznamenal Alf ostražitě.
"Mně ano, je to přece pěkné," pravil věčný optimista Salzmann.
"Co když... Co když anténa začíná vysílat?" zeptala se Elynor.
Všechny OVUT se náhle rozjasnily, jako by někdo uvnitř rozžal silná světla. Jejich špice zářily stále jasněji. Každý OVUT teď připomínal plamen obrovité svíce.
Obloha, ze které se za dobu jejich jízdy rozutekly mraky a byla blankytně modrá, teď najednou rychle tmavla.
"Hvězda! Vidím hvězdu!" volala Elynor.
Na město padala tma. Starobylé obrazce souhvězdí se rozsvěcely jako reklamy nočních podniků. Ovály zářících OVUT přeškrtnuté energickým písmenem "V" příčných řad vypadaly jako přistávací světla kosmodromu, přichystanému přijmout loď z jiného světa.
Nebo měl Alf pravdu a byla to skutečně anténa, namířená na jiné světy, aby do nich vyslala zkázu?
V záři zmizely některé hvězdy a jen ty nejjasnější zůstaly vidět.
Kde mezi nimi je systém Nemesis-Karhor? napadlo Alfa.
Uplynulo několik minut. Uvědomili si, že je obklopuje ticho.
Ze špice všech OVUT vytryskly sloupy rubínově rudého světla. Bylo to jako výkřik, jako strašlivé bezhlesé kiai vyražené z hara, z pupku samotné planety Země. Mířily do hvězdné stavebnice a někde v nedohlednu se spojily to mohutného snopu.
Posel smrti, který promění každého Karhorana v šelmu... Karhorana, bytost podobnou člověku poznamenanému stringem...
Oni to udělali, oni, umrani... Lidé by to nikdy nedokázali, lidé plní pochybností, navyklí na sebezpytování a na trýzeň mravní odpovědnosti. Preventivní úder vždycky chápou jako nejhorší zlo. Tolikrát v dějinách se ho dopustili, že se jim znechutil. Tohle jsou tedy pravé emitory, které vytvoří na sedmi světech soustavy Nemesis-Karhor Milénium 2.
Kroužky, to bylo jen pokusné zařízení. Pro skutečnou galaktickou válku umrani vyvinuli účinné stroje zhouby!
Země bojující. Jsme ve válce.
Připomněl si však červené paprsky, které viděli na hvězdné mapě v pracovně skutečné paní Vivianové. Ty mířily z Nemesis k Zemi, připomněl si... Znamená to, že tohle je odveta a ne útok? Obrana nebo agrese? Paprsky vysílané OVUT nesou smrt, nesou transmutaci. S jakým poselstvím přicházejí paprsky odtamtud? Opravdu nebude nikdy otázkám konec?
"Pane Likte!" zoufale vykřikl Salzmann.
Alf se ohlédl.
Za sebou spatřil Elynor, která se měnila v dropauta.
3.
Ještě před vteřinou byla ženou. Žila a pohybovala se v jednoznačně definovaném vesmíru.
To vše od ní odplouvalo. Cosi se napojovalo na kódy v jejím mozku, vryté i tím jediným stringovým opojením, které prožila. Otevíraly se nové rozměry, vnikala mezi ně, stávala se jimi. Jádro její bytosti lpělo na ostrůvku uprostřed nekonečné spleti souřadnic. V srdci jí rozkvetl pocit štěstí.
Zatoužila ho mít jen pro sebe. Stávala se absolutní bytostí s absolutními nároky. A vše, co bylo mimo, začala nenávidět.

Měla absolutní sílu. Byla schopna zničit všechno, co je mimo, co stojí vedle a proti jejímu absolutnu.
Před sebou viděla soustavu rudě zářících objektů. Ty ji nezajímaly, nebyly živé. Avšak vedle sebe vycítila projevy života. Nepřátelského života.
Musí je zničit.
Obrátila se k nim.
4.
Začalo hřmít. Mezi jednotlivými rubínovými paprsky přeskakovaly desítky metrů dlouhé blesky. Ve vzduchu čpěl ozón.
V přestávkách mezi údery hromu slyšeli zoufalý křik.
"Likte!" vykřikl znovu Salzmann.
Elynor transmutovala.
Vlasy se jí zježily nad dětsky vypouklým čelem. Obličejové svaly se jí stáhly a obnažily v rozšklebených ústech zuby i s dásněmi. Šedé oči jí zmizely mezi vráskami smrtící grimasy. Rozhlédla se.
Teď spatřila ona nepřátelská absolutna, která se odvážila porušit integritu jejího absolutního absolutna.
Zaútočila.
Salzmann zachytil její výpad a jak byl zvyklý a nacvičený, odhodil ji likvidátorovi do rány.
Mechanismy vtisknuté do základních matric Alfova vědomí pracovaly zcela automaticky.
Klid, prázdná mysl, koncentrace síly v oblasti hara, nevědomé soustředění energie, teď musí následovat úder, ÚDER!
Alf vykřikl, ale ani tentokrát to nebylo zvolání kiai, nýbrž výkřik zoufalství.
Elynor vymrštěná Salzmannem se na něho řítila. Stačil uhnout, avšak ne docela. Zachytila se levou rukou části jeho obličeje a jediným škubnutím mu utrhla část skalpu a kůži z levé poloviny tváře. Prudká bolest ho bezmála zbavila vědomí.
Transmutovaná Elynor ho chtěla dalším útokem vyřídit ve chvíli, kdy vyšla na terasu další absolutna.
"Chci ho vidět, toho největšího rváče ve městě! Rozbiju mu držku. Zabiju ho. A z tý jeho frajle stáhnu kůži."
Tři somráci, alkoholem rozkurážení, se dostali nahoru jedním ze dvou dosud fungujících otisů. Vedl je vousatý hromotluk, kterého Salzmann vyvlekl z otisu.
"Kde je ten frajer? Hele, ty jsi říkal, že má napůl zelenou držku a on ji má červenou..."
Transmutovaná Elynor se k nim obrátila, skočila vpřed a zasadila několik ran. Nejdříve umřelo jedno absolutno, pak obě další. Třemi rychle za sebou jdoucími útoky zeslábla, takže se nestačila dostat do jádra posledního ze tří nepřátelských absoluten. Chtěla by se mu podívat do hlavy nebo do hrudi, věděla však, že to nedokáže. Proto ho zabila podle vlastního náhledu polovičatě, krátkými prudkými údery, které ani neprorazily pokožku, natož pak kost.
Salzmann s Alfem se dívali, jak Elynor klesla na kolena. Dívala se vpravo na ohnivé prsty OVUT namířené mezi hvězdy. Žluté blesky se jí odrážely v tisících kapének potu na obličeji. Sbírala síly. Věděla že tu jsou ještě dvě absolutna. Musí je zničit.
"Pane Likte!" křičel zoufalý Salzmann. Alf Likt, jeho idol, neodpovídal. Stál s krvácející tváří, měl otevřené oči, jeho vědomí se skrývalo někde uvnitř.
Ježíši Kriste, tetelilo se Salzmannovi v mysli. Ježíši! Je to tady znovu! On se nechá zabít! První útok zachytil automaticky, bezděčně, tomu druhému nechá volný průchod. Nechá se zabít, jako ten svatej, jak se jmenoval, Sebastian.
Do toho se ozvala pragmatická část jeho bytosti.
Sally, ty starej žabomrde, jestli něco kurva rychle nevymyslíš, je to všechno v prdeli.
Co mám vymyslet?
Něco chytrýho, vole!
No jo, zatím vždycky, když jsem chtěl přijít s něčím chytrým, jenom jsem všechno zkurvil! připomněl si.
Tak to musíš zkusit ještě jednou. Máš poslední šanci.
Poslední šanci! Ty já mám nejradši.
Zdrhnout. Je padesát dva způsobů, jak se vyrovnat s nebezpečím, nejlepší je utéct.
Obrátil se k otisu. Naložím pana Likta, dokud se mi tu nesloží, a ujedu. Všiml si role adhezivního lumiforu, vzpříčené ve dveřích. Blesky brázdící oblohu nad městem tak zelektrizovaly atmosféru, že lumifor začal svítit. Popadl ho a obrátil se.
Elynor? Ne, dropaut.
V tu chvíli už téměř nabyl sil. Podařilo se mu vstát. Zadíval se na Alfa Likta. Do útoku zbývala vteřina.
To není Elynor, to je zkurvenej dropaut, opakoval si Salzmann, rozmáchl se a praštil transmutanta lumiforem přes záda. Role vážila dobrých patnáct kilogramů a Salzmann neměl zrovna malou sílu. Úder srazil osláblého transmutanta k zemi.
Co dál? Tohle nebylo sice chytrý, zato účinný, uvědomil si Salzmann. Co dál, opakoval si. Mám Elynor umlátit rolí lumiforu?
Adhezivní lumifor, připomněl si. Lepí jako blázen a drží líp, než beton.
Vrhl se na ležícího dropauta a uvolnil okraj osvětlovacího plastiku. Plocha instantního lepidla, která měla vydržet celé roky na povrchu stěny, přilnula k oděvu i holému povrchu těla. Salzmann pro jistotu udeřil mladou ženu pěstí do temene. Je to transmutant, opakoval si, aby uklidnil svědomí. Otočil ji na záda a pak ji už jen roloval do lumiforu jako balík.
Transmutat znovu nabyl sil. Bylo vidět, že se uvnitř zámotku napíná, že dělá co může, aby se osvobodil. Ze zkřivených úst mu vycházelo burácivé vrčení polapené šelmy. Poslední tři metry Salzmann omotal kolem transmutantova trupu. Svítící kokon, z něhož čouhaly na jedné straně nohy a na druhé hlava bestie, mu ležel u nohou. Salzmann se ohlédl a viděl, jak se Alf Likt, oslabený ztrátou krve, mátožně potácí. Pak vzadu uslyšel křik.
Ohlédl se.

V záři blesků spatřil tlupu transmutantů, která sem běžela po vyhlídkové terase. Rvali se mezi sebou, jedna dvojice zaklesnutá do sebe spadla do ulice.
5.
Byla to strastiplná cesta.
Dostrkal polovědomého pana Likta do kabiny otisu a pak sem dovlekl Elynor. Transmutovaná žena napínala všechny síly, aby rozervala krunýř. Vydrží? Je pravda, co se o lumiforu povídá, že jeho plastikový podklad snese všechno? Vzpomněl si na pukající halu pekláje, kde celé betonové bloky visely na lumiforových pruzích. Jenže, jak silný je dropaut?
Jestli se Elynor dostane ven, změní kabinu otisu na masovou konzervu, uvažoval Salzmann zasmušile.
Hala byla proměněná v jatka. Transmutovaní lidé pobili ty, kteří nikdy nepožili string a modulace na ně tudíž nepůsobila. Ozýval se tu zuřivý řev, někde vrcholila řež. Salzmann si toho nevšímal. Postaral se nejdřív o Alfa. Popadl ho pod pažemi a vlekl ho po kluzké mramorové podlaze ven. Napadlo ho, že climber tam nebude, že ho někdo ukradl, naštěstí se tato chmurná předpověď nesplnila. Bez velkých nesnází naložil bezvědomého na přední sedadlo a vrátil se pro Elynor, která ve vlnách podnikala pokusy rozervat plastik, střídané s bezvládnou otupělostí.
Pak se posadil za volant, a chtěl nastartovat. Sakra, karta! uvědomil si. Bez ní je auto mrtvý kus kovu. Pak si uvědomil, že kartu má pan Likt v kapse. Když ho prohledával, vzpomněl si na Tubii, která podobně prohledávala znetvořené tělo Struana siCaldy. Copak se s ní asi stalo, dostala se šťastně do zóny?
"Zabil jsem mouchu," šeptal blouznivě Alf.
Salzmann konečně kartu našel, nastartoval a ne bez námahy a nadávání se otočil v úzké ulici a uháněl pryč.
Běsnění nad jeho hlavou neustávalo, ba dokonce se zhoršovalo. Blesky už nepřeskakovaly jen mezi sloupy rubínových paprsků a začaly tlouct do zelektrizovaných domů a trosek monorailových konstrukcí. Utrženou střechou dovnitř vnikal vzduch čpící ozónem. Ze všech stran se ozýval řev a volání o pomoc. Ve světle reflektorů climberu Salzmann co chvíli viděl roztrhané lidské trupy. Na chodnících i na vozovce se rvali dropauti. Jeden zaútočil i na jedoucí climber. Salzmann strhl volant a nabral bestii kovovým rámem. Dropaut pukl a v krvavém gejzíru odletěl nazad.
Jsem taky zabíječ, napadlo ho.
Ujíždějící vozidlo budilo pozornost. Nějaká zoufalá žena na ně zamávala, Salzmann přibrzdil a naznačil jí, ať se zachytí trubkové konstrukce. Pokusila se o to, vezl ji několik desítek metrů, pak auto nadskočilo v prohlubni bídně opravené vozovky, žena se pustila a Salzmann ve zpětném zrcátku viděl, jak k ní běží dva transmutanti.
Tak tohle není žádný pekláj. Tohle je čistočisté peklo.
Když už si myslel, že v tom šílenství rozpoutaném všude kolem zabloudil, vjel na náměstí Vzájemnosti. Kousek odtud je Salivasova ulice a expresní dálnice, pomyslil si s úlevou.
Na náměstí se stáhla snad polovina transmutantů z celého města. Ano, vzájemnost... Vzájemné vraždění každého proti každému. Tak nějak to vypadalo v kapli svatého Sebastiana. A něco podobného se bude odehrávat, nebo už odehrává, na sedmi světech soustavy Nemesis-Karhor.
Toto je ukázka Země bojující. Toto je v malém měřítku Milénium 2, jak o něm mluvila paní Vivianová.
Sevřelo se mu hrdlo. Musí to být? Nejde to jinak? Musel jsem se propotácet pětadvaceti lety položivota s flaškou v ruce, abych spatřil toto?
Zvolnil. Měl chuť zastavit a dát se transmutantům na pospas, pan Likt na chvilku procitl z polovědomí a zaúpěl. Sešlápl tedy znovu akcelerační pedál.
Najednou se ozvala rána a climber dostal smyk.
Vozidlo bylo najednou neovladatelné.
Salzmann zastavil a vyskočil ven, aby se podíval, co se stalo.
Najel levým předním kolem na trosku monorailové konstrukce a rozerval pneumatiku na cáry, až auto zůstalo stát na holém ráfku.
Sakra, zaláteřil v duchu, já nakonec tady zarvu proto, že jsem píchnul pneumatiku! Navíc motor zakašlal a ztichl.
Všiml si, že k němu běží několik transmuíantů. Vklouzl zpátky do kabiny a pokusil se nastartovat.
Marně. Motor se nenechal vyprovokovat. Kontrolní světla na palubní desce vyčítavě zářila. Co všechno bys chtěl od jednoho ubohého automobilu? Přežil jsem rozpad betonového domu, propadal se stropy, projížděl stěnami... Ani transmutant nedokáže řádit do nekonečna.
"To je konec," oznámil zbytečně Alfovi Liktovi. "Najeli jsme na hřebíček. A chcípla nám mašina."
"Chcípla? Kdo ji zabil?" odpověděl Alf a díval se vpřed nevidoucíma očima.
Po hrudi mu stékala krev.
Za chvilku jí tady bude plno, napadlo Salzmanna. A nejen jeho.
6.
Venku se rozzářil jasný den, takový byl první Salzmannův dojem. Byla to jen iluze dne, ve skutečnosti se ocitl v kuželu silné záře elektrického reflektoru. Dropauti, kteří se sbíhali ze všech stran, se na chvilku zastavili a zase se k nim rozběhli.
Salzmann se naklonil, aby se dírou ve střeše podíval, co na něho svítí. Záře byla tak silná, že musel zamhouřit oči. Stáhl trup znovu do stínu, zamžoural a čekal, z které strany začne útok.
Ozvala se kovová rána, pak další a ještě jedna.
Vozidlo sebou škublo.
Takže jdou zleva, budu to mít z první ruky, napadlo ho.
Útočící transmutant úderem pěsti prorazil okno. Salzmann stačil naposledy uhnout. Věděl, že následující rána ho už nemine.

Klidně se díval do rozšklebené tváře. Rozpoznal dropautovy rysy. Vždyť je to Houslista Sima! uvědomil si. Tak přece jen je Bůh milosrdný. Poslal na mě kamaráda.
Druhé škubnutí bylo silnější, než to první a vrazilo Salzmanna zadkem do sedadla tak prudce, že se udeřil o jeho rám do kostrče.
Tvář transmutovaného Simy zmizela za spodním okrajem okna a prudká žaludeční nevolnost Salzmannovi napověděla, co se s ním děje.
Co to se mnou děláte? Vždyť já se pobliju!
Manipulační háky jeřábu zachytily okraj střechy climberu a vůz stoupal na plastikovém laně k veliké bezvrtulové helikoptéře. Houpal se v několikametrových rozkyvech. Rozbitým oknem pronikal dovnitř dým požárů. Zdola byl slyšet křik. Vrtulník ztrácel stabilitu, rozkymácený náklad ho strhl stranou a auto narazilo na stěnu domu. Jeden hák se utrhl a climber se naklonil.
"Ireno..." zašeptal Alf.
"Už ji brzy uvidíte," podotkl Salzmann.
Utrpení netrvalo naštěstí dlouho. Pilot helikoptéry zvládl stroj a vystoupil o několik desítek metrů výše. Záře reflektoru zmizelo a Salzmann uslyšel rytmické dunění. Ocitli se v nákladním prostoru vrtulníku. Chvíli ještě viseli u stropu, pak irisový uzávěr vstupního otvoru pod nimi zaklapl, osádka uvolnila jeřáb a auto tvrdě spočinulo na čtyřech kolech.
Salzmannovy oči si rychle zvykly na šero. V chumlu mužů ve vojenských stejnokrojích spatřil poručíka Rodiera. Vedle něho stál štíhlý muž v bezvadně vyžehleném vlněném obleku, v komicky bílé košili s červenomodrou kravatou ozdobenou nějakým znakem u krku.
Salzmann vystoupil z auta a musel se ho zachytit, aby neupadl. Helikoptéra se pohupovala ve sloupech horkého vzduchu nad hořícím městem. Muži ve stejnokrojích tahali ven Alfa Likta, který něco mumlal a snažil se je od sebe odehnat. Museli ho zklidnit psychoparalytickou pistolí a teprve pak se jim ho podařilo uložit na lehátko. Tvář mu pokryli regenerační pěnou, fixovali mu jazyk a do nosních dírek mu zavedli trubičky s kyslíkem.
Elegán nahlížel do vozu. Spatřil Elynor zabalenou do lumiforu a užasle se podíval na Salzmanna.
"Co jste to s ní udělal?" zeptal se ho.
"Co jste vy za chytráka?" zavrčel umran.
Neznámý najednou pochopil. "Že vy jste Salzmann! Moc rád vás poznávám. Jmenuju se John Clute. Ze Světové antiteroristické. Vítám vás na zpátky na palubě, námořníku!"

Epilog
1.
"Nic si z toho nedělejte, pane Likt," řekl Salzmann. "Vždyť se můžete zase dát tetovat!"
Alf Likt si nespokojeně prohlížel obličej. Lékaři mu nahradili utrženou tetovanou část tváře a jistě byli pyšní, jak přesně vystihli odstín a texturu - jak se domnívali - původní pleti. Ani jizva nezbyla na hranici původní a nové tkáně.
"Je to tak banální," namítal Alf.
"Vypadáte docela obstojně," řekla Elynor.
"Nějaké nové zprávy?"
"O Nemesis-Karhoru? Zatím ne," řekla Elynor. "Myslím si, že málokdo ví, co se vlastně stalo. O válce už nikdo nemluví. Matustiková už nešéfuje západoevropské sekci zóny, je někde v odboru hygieny duševní práce. Yemma je na léčení v Bolívii. Žádný Bystroff prý nikdy v umranské reprezentaci nebyl."
"A co jejich projevy v holovizi? Všichni jsme je slyšeli!"
"Nejsou na žádném záznamu. Snad prý nějaký soukromý žert. Nikdo to ale nevyšetřuje. Jisté je jen to, že v Sardenu vyrostla spousta nových OVUT. Už jsou zase bílé, zaprášené. Teď už je město opravdu jen smetiště umranských technologií, tak zní oficiální verze. Nikdo tam nesmí, je to zakázaná zóna. Kolem dokola ji hlídají vojáci. Dovnitř se zatím nikdo neodvážil. To je všechno."
"Zvláštní způsob zápasu téhle Země bojující," poznamenal Alf. "Je nějaká Země bojující?"
Další otázky se rozplynuly v tichu nemocničního pokoje. Byli nějací dropauti a nějaký string, stáli jsme na té dobré, nebo špatné straně, pomáhali hodným, nebo ošklivým chlapečkům? bylo, je a bude nějaké dobro a zlo, anebo jsou všechny mravní kategorie pouhá fikce zaviněná nedostatkem informací?
Slunce se prodíralo dovnitř širokým oknem, zastíněným řídce tkanou záclonou. Vešel Rodier a ním Clute s kyticí růží v jedné a láhví Granťs v druhé ruce.
"Květiny jsou pro vás, Elynor a o láhev se jistě postará pan Salzmann. Vám můžu jen poděkovat, Alfe."
"Já děkuju vám, Rodiere, že jste nás našel."
"Nejhorší byl identifikace vozu. Ztratili jsme při ní hodně času. Málem jste na poslední chvíli pilota zmátli, když jste vůz zastavili. Už chtěl odletět. Co jste to vyváděl, Salzmanne? Proč jste zastavil?"
"Malá nehoda. Píchli jsme a já neměl záplaty," poznamenal Salzmann suše.
"Nevadí. Na poslední chvíli vás Clute zachytil hákem navijáku a vytáhl ze šlamastyky. Prý to tam dole bylo ošklivé."
Uvědomil si, že zabruslil na tenký led a omluvně zamával rukama.
"Nic, nic, hlavně, že je to za námi, Salzmanne. Ani Clute už se nezlobí za to, že jste mu na jeho "vítám vás na palubě námořníku' řekl 'vyser si voko, vole'. Nebudu vás rušit. Jistě se brzy uvidíme, musíme jít společně na večeři, zvu vás!"
Když se za ním zavřely dveře, promluvila Elynor.

"Nabízejí nám to, co všem ostatním, kteří přežili noc Milénia 2."
"Zapomnění?" zeptal se Alf.
Přikývla.
"Ano. Kompletní vymytí mozku. Salzmann už to zná, zažil to v TIVOLI."
"Kašlu na to," řekl Salzmann.
"Proč?" zeptala se Elynor.
"To je, jako když se pana Likta ptali - vím to od vás, říkal jste mi to - proč jste v bezvědomí řekl NAHRAĎTE ZTRACENÉ - ZBYTEK NECHTE, když vám dropaut poprvé utrhl půl hlavy. Promiňte, Elynor." Nebylo to od něho právě taktní, připomínat jí, že ona byla ten druhý.
"To nic. A co on odpověděl?"
"Řekl: to kdybych já věděl!"
"Já taky nechci zapomenout. Na rozdíl od Salzmanna vím, proč nechci," řekl Alf Likt.
"Proč?" zeptala se Elynor.
"Protože by se mohlo někdy stát, že bych zabil mouchu."

KONEC 2. DÍLU